

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul XII -1906/1907
-----

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1907

Societatea Evanghelică Germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
1. Salvarea din nevoia Pământească sau salvarea din blestemul păcatului? Tu ce cauți?	Matei 6,33	Mulți oameni au parte de minunile salvărilor lui Dumnezeu din nevoia pământească - și totuși nu-și deschid inima față de Dumnezeul salvator.
2. Nu amâna	1 Samuel 20,3	Grăbește-te și salvează-ți sufletul!
3. O fotografie bună	Romani 3,12	Starea rea a firii noastre înnăscute și cât de îl prezintă Cuvântul lui Dumnezeu pe păcătosul neîmpăcat.
4. După multe zile	Eclesiastul 11,1	Dumnezeu face să crească rod din orice mărturie sinceră pentru El și din orice jertfă de timp și putere, care a fost adusă pentru onoarea Numelui Său.
5. Mărturisește-ți vina	Ioan 3,36	Despre povara conștiinței și cum poți deveni liber de ea.
6. Simți mâna lui Dumnezeu	Ezra 8,22	Dumnezeu știe să-i învingă pe cei împotriviți.
7. Falimentul amenințător	Luca 12,20	Cu ce rămâi în mână când stai în pragul veșniciei?
8. Minciuna de lângă sicriu	Ioan 18,37	Satan este în stare să facă astfel, ca oamenii chiar și în fața sicriilor și a mormintelor să se înșele reciproc cu multe minciuni.
9. De la mânie la omor – cât de lungă este calea?	Iacov 1,19-20	De ce așează Domnul păcatul mâniei pe aceeași treaptă cu omorul?
10. Primul și ultimul pas	Geneza 3,13	Tu cunoști bine primul pas pe calea păcatului, dar nu și pe ultimul.
11. Ești convins?	Isaia 64,6	Păcătosul trebuie să se lase convins înainte să poată găsi harul.
12. De unde vii?	Deuteronom 8,2	Adu-ți aminte de drumul vieții care a rămas în urma ta, de bunătatea lui Dumnezeu și de cantitatea vinei tale.
13. Unde mergi?	Geneza 16,8	Adu-ți aminte de seriozitatea veșniciei și apucă harul câtă vreme se spune „astăzi”.

14. Prietenul salvator	Psalmul 145,18-19	Domnul este un Salvator atât din nevoia pământească, cât și din pierzarea veșnică.
15. Un ordin de plată care rămâne mereu valabil	Numeri 23,19	Pune o încredere necondiționată în fiecare făgăduință a harului lui Dumnezeu!
16. Încercat în foc	1 Petru 1,7	Nu-ți pierde niciodată încrederea în dragostea lui Dumnezeu sub încercările Lui!
17. Mai este în zilele noastre rațional să ne rugăm?	Psalmul 4,3	Dumnezeu este un Dumnezeu-Mântuitor, care ascultă, ajută, salvează.
18. San Francisco	Psalmul 50,1	Limbajul serios al lui Dumnezeu către lumea de păcătoși pierduți.
19. Cum este cu buna dispoziție?	Psalmul 94,8	Satan îi amăgește pe oameni cu focul de paie al veseliei și al exuberanței.
20. Sfârșitul cântecului	Luca 19,42	Pofta lumii și a păcatului nu lasă în urmă decât devastare și pustiu.
21. Poate să dispară acest pământ?	Proverbe 14,25	Marile fenomene ale naturii le predică oamenilor adevărul lui Dumnezeu despre dispariția viitoare a acestui pământ. Caută în Hristos salvarea veșnică și mântuirea de nezdruncinat!
22. Ești tu din adevăr	Ioan 18,37	Dacă în inima ta este cumva o cale spre adevăr, un ecou pentru glasul harului, atunci îți vei deschide inima pentru Isus, vei fi eliberat din toate lanțurile minciunii și ale păcatului.
23. Ce este adevărul?	Ioan 18,38	Înțelege acest adevăr: Hristos este calea din adâncurile vinei la înălțimile harului.
24. Ateismul! Ce este acesta?	Psalmul 13,1	Tăgăduitorii lui Dumnezeu încearcă zadarnic să-L detroneze pe Dumnezeu. Ateismul îi aduce pe oameni la disperare. În ceea ce te privește, în lupta pro și contra lui Hristos este vorba despre întrebarea: de care parte ești tu? Apucă harul lui Dumnezeu, omagiază-L pe Isus!
25. Viața mea este ratată	Psalmul 139,24	Mulți oameni mor conștienți că viața lor este ratată. Dar puțini înțeleg că este ratată orice viață care nu atinge ținta dorită de Dumnezeu, cea a slavei veșnice.

26. Chitanța pe deplin valabilă	1 Ioan 1,7	Sângele lui Isus Hristos a șters toată vina noastră; pentru orice credincios este achitată toată vina păcatului său.
27. Nebuni	1 Corinteni 15,36	Ce a predicat un călugăr bătrân despre nebunia oamenilor.
28. Un minut; cât valorează?	Psalmul 103,15-16	Scurgerea timpului te poartă spre veșnicie. Folosește-ți minutele ca să fii salvat!
29. Prea târziu!	Geneza 27,34	Mulți oameni ajung prea târziu pentru lucrurile pământești; paguba este mare, dar nemăsurată și de nerecuperat este paguba celor care își pierd mântuirea veșnică.
30. Ai trecut linia?	Ioan 5,24	Deosebirea dintre convertit și neconvertit.
31. Ce aștepti?	2 Corinteni 6,2	Mulți oameni gândesc că boala mortală este o ocazie potrivită pentru a te converti, dar este cea mai rea pe care o pot alege.
32. Mai există și o altă lume?	Ioan 10,9	Ce vede un necredincios și ce vede un copil al lui Dumnezeu, atunci când ei văd realitatea lucrurilor veșnice?
33. Ai pace?	Matei 11,28	Despre dorul nepotolit după pace din atâtea inimi omenești și unde se poate găsi pacea.
34. O putere tainică	Ioan 15,26	Despre puterea Duhului Sfânt, care prin Cuvântul lui Dumnezeu prinde și mișcă inimile oamenilor.
35. Ghicirea	Romani 1,21	Puterea superstiției în poporul nostru.
36. Ai tu un suflet nemuritor?	Geneza 2,7	Cum a fost convins un bărbat tânăr că are un suflet nemuritor și cum sufletul lui a fost mântuit.
37. Curățit de conștiința rea	Evrei 10,22	Despre puterea conștiinței când a fost trezită din amorțeala ei.
38. Râul uitării	Evrei 8,12	Există un râu în care putem să ne aruncăm toată povara și grija vieții și a conștiinței, pentru a fi eliberați de ele pentru totdeauna.
39. Cine poartă răspunderea?	Matei 23,37	Despre îndărătnicia oamenilor care resping dragostea salvatoare a lui Dumnezeu.

40. Nu te încrede în oricine	1 Samuel 16,7	Despre oribilele adâncimi ale păcatului care ne înconjoară și despre harul salvator pe care-l pot găsi toți.
41. Poți fi fericit în nenorocire?	Psalmul 23,4	Despre fericirea desăvârșită pe care Domnul le-o dăruiește alor Săi.
42. Există pe pământ o fericire de nezdruncinat?	Psalmul 84,12-13	Ce înseamnă pentru viața unui om să-L să-L aibă pe Isus ca prieten.
43. S-a făcut primăvară în viața ta?	2 Corinteni 4,3-4	Despre atâția oameni care trec prin viață deznădăjduiți, pentru că sunt amăgiți de lume.
44. Un proces ciudat	Daniel 5,27	Despre responsabilitatea acelor care îi îndeamnă pe alții la păcat și viciu și ajută astfel ca aceia să fie escrocați de fericirea lor pământească și veșnică.
45. Primirea a fost refuzată	Psalmul 95,7-8	Despre mulți oameni care refuză îndărătnici și neîncetat chemarea harului lui Dumnezeu.
46. Cum a vândut unul un bulgăre de aur pentru rachiu	Isaia 61,1	Cum sunt înșelați oamenii prin alcool.
47. Insula scufundată	Luca 7,13	Despre fericirea pământească pierdută și unde se găsește o fericire veșnică.
48. Fuga dinaintea lui Dumnezeu	Psalmul 139,7-10	Despre experiențele amare ale unui om, care a vrut să fugă de harul lui Dumnezeu și despre biruința harului.
49. Există restabilire pentru o viață ruinată?	Matei 8,8,	Despre eliberarea deplină și instantanee, pe care Isus o dăruiește unui păcătos încătușat tare, dacă I se încredințează Lui, crezând.
50. În drum spre iad	Evrei 3,7-8	Despre împietrirea de nespuse de care este capabilă o inimă omenească.
51. În cârciumă	Psalmul 39,4	Aroganța prietenilor de la cârciumă.
52. Născut pentru coroană	Efeseni 5,14	Nu refuza vestea harului.
53. Ultimul semnal	Ieremia 8,20	Folosește timpul harului câtă vreme se zice „astăzi”! Dumnezeu face să-i fie păcătosului așa de ușor să găsească pace și viața veșnică.

Nr. 1

**SALVAREA DIN NEVOIA PĂMÂNTEASCĂ SAU
SALVAREA DIN BLESTEMUL PĂCATULUI?
CE CAUȚI TU?**

„Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6,33)

Domnului dr. X., directorul unei fabrici, i-au explicat medicii în primăvara anului 1906 că pentru soția lui nu mai este nimic de sperat, că ar mai putea trăi cel mult doi ani. De aceea a vrut în această scurtă perioadă să mai savureze viața cu soția lui atât de bine cât se putea. Soții au plecat întâi la B., o stațiune balneară liniștită, situată frumos. Acolo dr. X. l-a cunoscut pe generalul K., un mărturisitor al lui Isus. Generalul i-a arătat în discuție noului său cunoscut, că există o viață mai bună decât să-și trăiască anii în sănătate și bunăstare; el i-a spus despre Isus și ce înseamnă să fii împăcat cu Dumnezeu. Dr. X. a răspuns: Știți, dacă soția mea ar fi sănătoasă și dacă aș ști că cele două mari procese în care sunt implicat ar avea o soluție favorabilă, atunci aș crede în Dumnezeul dumneavoastră. – Cu aceasta, discuția s-a întrerupt.

Au trecut cam 14 zile. Atunci, la plimbare, dr. X. s-a îndreptat spre general; el i-a făcut semne cu mâna deja de departe, cu o față veselă, l-a salutat și i-a spus: Imaginați-vă, medicul de aici a descoperit că diagnosticul (constatarea stării de sănătate) aceluia profesor a fost eronat; toate durerile și simptomele de boală ale soției mele sunt numai de tip nervos, în esență ea este sănătoasă și în curând va fi complet restabilită. Și imaginați-vă, astăzi am primit de la avocatul meu depeșă că am câștigat procesul principal și că al doilea proces a luat un curs așa de favorabil, încât se poate conta cu siguranță pe câștig. – Ei, a răspuns generalul, atunci s-a petrecut ceea ce ați pus ca o condiție; deci acum veniți la Isus, deschideți-I inima, primiți-L ca Mântuitor al dumneavoastră. „Nu”, a spus dr. X. „dimpotrivă, acum vreau să savurez viața, acum mă duc și beau o sticlă de șampanie!”

Am considera această întâmplare o poveste, dacă n-ar fi fost adevărată de buze sincere. Acest bărbat a spus că se va întoarce la Dumnezeu, dacă există un Dumnezeu care să poată face minuni așa de mari. Dumnezeu a intrat în scenă și a făcut minunile, dar omul cu inima lui înstrăinată de Dumnezeu nu s-a lăsat chemat la pocăință prin bunătatea lui Dumnezeu.

Când Domnul a mustrat cetățile din Israel în care s-au petrecut majoritatea minunilor Sale, El a spus: „Și tu, Capernaume, care ai fost înălțat până la cer, vei fi coborât până la Locuința morților, pentru că, dacă lucrurile de putere care au avut loc în tine ar fi avut loc în Sodoma, ea ar fi rămas până astăzi. Dar vă spun că mai ușor va fi pentru pământul Sodomei în ziua judecății, decât pentru tine” (Matei 11,23-24).

Aceasta se potrivește multor oameni care au trăit minunile lui Dumnezeu, dar care, în loc să-L proslăvească pe Domnul și să se întoarcă cu inimile lor la Isus, se grăbesc să se ducă în lume ca să savureze viața, așa cum spun ei. Cuvântul: „Adu jertfă lui Dumnezeu lauda și împlinește-ți juruințele față de Cel Preaînalt” (Psalmul 50.14) nu găsește loc în inima lor. Ei au avut într-adevăr parte de Dumnezeul care face minuni, chiar au dorit să se bucure de binefacerile Lui, dar cu El personal nu vor să aibă de-a face. Numărul rugăciunilor care se suie zilnic la Dumnezeu pentru salvarea din boală, din greutate, pentru păzirea de pedepsele iminente este imens. Dacă toți acești oameni s-ar smeri înaintea lui Dumnezeu cu pocăință după ajutorul primit, numărul creștinilor credincioși ar crește repede. Dar majoritatea oamenilor nu caută harul, nu-L caută pe Isus, nu caută iertarea vinei lor, nu caută viața veșnică, ei vor lumea, onoarea, plăcerea, prosperarea. – Dumnezeu le este indiferent, dragostea lui Isus și crucea de pe Golgota nu le mișcă inima, păcatele lor nu-i apasă, vor să le uite.

Doi sergenți ai aceluiași batalion se pregăteau cu râvnă pentru examenul de administrator sublocotenent. B., care nu făcuse o școală mai înaltă și își simțea marea incapacitate, a căutat înainte de examen, în genunchi, ajutorul și reușita la Dumnezeu. Celălalt, care era mult mai înzestrat și mai pregătit, și-a luat înainte de examen curaj și putere din cârciumă. Ce s-a întâmplat? Împotriva oricărei așteptări, B. a primit rezultatul „Excelent”, prin care îi va fi deschisă perspectiva în utilizarea ulterioară la intenvență; celălalt a obținut calificativul „suficient”. B. a povestit puțin după aceea această minunată experiență unui creștin mai în vârstă, care i-a spus că ar trebui totuși să se întoarcă la acest Dumnezeu îndurător acum cu păcatele lui, cu vina vieții lui, să se convertească la Isus, ca sufletul lui să fie salvat de veșnica pierzare și toată viața lui pământească să ajungă sub binecuvântarea lui Dumnezeu. B. a refuzat această invitație; el voia să rămână cu lumea și să savureze avantajul carierei sale pline de speranțe. Dumnezeu, care nu dă cinstea Lui altuia, și-a retras mâna de peste bărbatul nerecunoscător. Stăpânul acestei lumi, satan, căruia B. n-a vrut să-i refuze serviciul, l-a lăsat să secere ce a semănat. Atras prin pofta lumii pe calea nechibzuinței și a păcatului, el a trăit ce este scris: „Fiindcă nu au socotit că este bine să-L aibă pe Dumnezeu în cunoștință, Dumnezeu i-a lăsat pradă unei minți nechibzuite, ca să practice lucruri neîngăduite” (Romani 1,28). B. și-a încheiat cariera de soldat ca **dezertor!**

Ajutorul pământesc și ascultarea rugăciunii încă nu înseamnă împăcare și nici înfierea lui Dumnezeu. Aici mai este de pus în ordine o mare problemă: **problema păcatului**, a vinei, care îl desparte pe om de Dumnezeul sfânt.

Când această cea mai mare nevoie dintre toate începe să apese inima, omul, convins de conștiința lui, începe să strige: „Unde să fug de la fața Ta?” (Psalmul 139,7) Conștiința strigă sub apăsarea vinei, ochii văd munții de păcat care ajung până la cer. Anii trecuți se transformă într-o acuzație; dragostea neglijată față de Dumnezeu și de oameni ajunge să fie conștientizată de păcătos; cât egoism, câtă nerecunoștință vede el acolo! Pe lângă aceasta, la mulți oameni mai vin poveri deosebite ale conștiinței: necinste, delapidare, imoralitate, adulter. Ce puhoi de păcat! Ce ceasuri de strâmtorare când acești acuzatori își înalță glasul și tot trecutul îi strigă păcătosului vinovat: **„Tu ești omul acela!”** Știi ceva despre această strâmtorare a conștiinței? Ai trăit asemenea ore? Atunci Dumnezeu îți spune: „Cheamă-Mă în ziua necazului: Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica!” (Psalmul 50,15). În asemenea clipe lucrurile pământești își pierd valoarea; aici nu este vorba despre câștigul de bani, despre sănătate și cinstea din partea oamenilor. Nu, inima strigă după un singur ajutor: **O, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul! Har doresc, har cu orice preț!**

Acum permite să fii întrebat: Ce cauți tu? Cauți și tu numai un salvator în nevoia pământească, numai o binecuvântare pământească, prosperarea, sănătatea, bunăstarea, onoarea? Când îți este atins unul dintre aceste bunuri, teama este singurul motiv care te mână să strigi către Dumnezeu? Sunt acestea lucrul cel mai important pe care îl aștepti sau îl dorești de la Dumnezeu, prin care vrei să testezi și să experimentezi puterea și prezența Lui? Atunci n-ai înțeles niciodată de ce Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri și a murit pe cruce. **Crucea de la Golgota este cea mai mare dovadă pentru o lume pierdută de păcătoși, și pentru tine, că Dumnezeu te cheamă la o mântuire veșnică.** Harul vrea să ia din viața ta ceea ce trebuie să te despartă pentru totdeauna de Dumnezeu, ceea ce-ți închide drumul spre slavă: blestemul păcatului, povara vinei tale. De aceea S-a jertfit Fiul lui Dumnezeu pentru tine și Și-a vărsat sângele. La ce ți-ar folosi să trăiești cu sănătate, prestigiu, bunăstare câțiva ani care zboară repede, dacă sfârșitul tău va fi o veșnică pierzare în iazul de foc? Înțelege dragostea lui Dumnezeu, care vrea să te salveze! Având în vedere tot ce-ți oferă pământul, pricepe înțelepciunea divină care-ți spune: „Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor da pe deasupra.”

Nr. 2

NU AMÂNA!

„Cu adevărat ..... nu-i decât un pas între mine și moarte.”
(1 Samuel 20,3)

„Doar nu călătoriți la clasa întâi?” a spus un domn pe peron către cunoscutul lui. Era îngrijorat pentru el din cauza multelor atacuri tâlhărești care au avut loc în ultima vreme asupra călătorilor de la clasa întâi. Împotriva acestora nu se găsisse până atunci nici o siguranță. În clipa plecării trenului un necunoscut sare în compartiment. Abia părăsește trenul gara și este în plin mers, că străinul se repede cu revolverul asupra călătorului înstărit, îl rănește și îl jefuiește. Semnalul de alarmă pe care îl trage cel atacat, deja grav rănit, nu-l poate salva. Dimpotrivă, trenul abia a încetinit mersul, că tâlharul a fugit și a dispărut. A fost găsit numai rezultatul, jefuitul sângerând. Nici mila, nici strigătele de durere, nici furia împotriva tâlharului nu-i aduc înapoi bărbatului jefuit sănătatea sau portofelul. În ziua următoare atacul apare în ziar, în toate cărciumile se vorbește despre el; este considerat ceva nemaiauzit – dar încă n-a fost găsită nici o protecție împotriva unor asemenea atacuri.

Problema este într-adevăr serioasă și dă de gândit. Da, dacă ar fi așa de periculos numai pentru călătorii de la clasa întâi ai căilor ferate – dar să știi că în același compartiment de tren a urcat pentru toată călătoria vieții tale un asemenea tovarăș înspăimântător și când se va scula să te atace, îți va lua tot ce ai pe pământ. Nu numai portofelul, nu, postul tău, soția, copilul, onoarea, casa și curtea. **Este moartea**, care îți este așa de neliniștitor de aproape; ea este crâncenă și violentă, neîndurătoare; ea îți lasă un singur lucru: **pachetul mare, greu** al păcatului tău neiertat, pe care îl porți pe conștiința ta. De tâlharul din tren poate reușești să scapi sau să biruiști într-o luptă corp la corp. Poate sosește în grabă ajutor sau eșuează revolverul lui. Totuși, mai sunt posibilități ca un om hotărât să devină victorios într-o asemenea primejdie. Dar când te ia moartea prin surprindere, s-a dus orice speranță, atunci nu ajută nici curajul, nici puterea.

Nu de mult în raportul poliției berlineze scria: Ieri după-amiază l-a surprins moartea în tren pe un bărbat necunoscut, care pare să aparțină cercurilor înstărite. Călătorii din trenul de pe inelul de sud l-au văzut cum în Tempelhof s-a înclinat într-o parte, stând pe locul lui, dar și-au dat seama numai la sosirea în gara sileziană că era mort. Ziarele aduc zilnic știri despre atacuri bruște ale morții. Dar publicul nu se tulbură din cauza lor. Fiecare le citește cu speranța că lui nu i se va întâmpla așa ceva. Pe de altă parte se consolează, pentru că împotriva morții totuși nu s-a găsit leac. Este adevărat acest lucru? Nu, ambele sunt o eroare. Adevărat este că nu stă în puterea nici unui om să scape de moarte. Dar aceasta este problema: unde te va duce moartea; dacă te ia prin surprindere, ca un aprod care te duce în fața tronului de judecată al Dumnezeului sfânt sau dacă este un slujitor care-ți deschide poarta casei Tatălui.

Există prima moarte și a doua moarte, una trupească și una veșnică. Nu moartea trupească este regele spaimei, ci cea veșnică. Pentru că Isus, Mântuitorul, pune în siguranță față de puterea morții a doua pe oricine care se abandonează în mâinile Lui, crezând, de aceea credința vie în Domnul este **cu adevărat leacul împotriva morții**. Un lucru este sigur și îl știe oricine: moartea te va surprinde și pe tine în ziua și în ceasul în care nu te aștepti. Firește că se va întâmpla, fie că mergi în tren cu clasa I, fie că mergi cu a IV-a – de acest tâlhar nu scapi.

Dar lăudat fie Dumnezeu! Atâta timp cât trăiești este vremea harului, în care poți să-L apuci pe Salvator, care vrea și poate să te păzească de puterea amenințătoare a morții veșnice. Iată, Fiul lui Dumnezeu s-a împovărat cu vina și pedeapsa ta, a purtat pe cruce blestemul tău și a murit pentru tine. Ceea ce ar trebui să-ți aducă moartea veșnică – vina păcatului tău – a preluat El prin

puterea sângelui Său, pentru oricine care a fost spălat cu sângele de la Golgota. Dacă te lași în mâinile Sale străpunse ești păzit și sigur. Ce-i drept, trupul tău muritor moare când te apucă moartea, dar tu însuși, sufletul tău nemuritor va merge la Domnul, păstrat în pace. Ți se va deschide poarta unei existențe de viață veșnică. **Grăbește-te să obții această mântuire, acest loc de salvare! Nu neglija mântuirea sufletului tău! Nu amâna!** Pe cât este de adevărat că ai această pagină în fața ochilor tăi, pe cât de adevărat este că tu trăiești, ba chiar că Dumnezeu trăiește, este că Dumnezeu vrea să te salveze. „Viu sunt Eu”, zice Domnul Dumnezeu, „n-am nici o plăcere în moartea celui rău; ci cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre rele! Căci pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel?” (Ezechiel 33,11). Crucea de la Golgota stă în fața ochilor tăi; ea îți mărturisește: Isus, Fiul lui Dumnezeu, a murit pentru tine, ca să nu ai parte de moartea veșnică, ci să găsești viața veșnică.

Cu toate acestea, majoritatea oamenilor doresc să nu se ocupe de această problemă, o amână. Brusc, înainte să se asigure, vine atacul. Atunci este prea târziu. Un fost ofițer a mers la vânatoare de căpriori. A tras, căpriorul a căzut. El s-a aplecat peste animal și a spus cu bucurie vie de vânător: „Acesta este cel mai bun căprior pe care l-am împușcat în viața mea.” În aceeași clipă a căzut inconștient, a fost dus acasă și a murit. El nu s-a gândit că moartea îl va surprinde exact la vânatoare. Acest dușman nu trimite avangarda înaintea lui – ca fulgerul își face apariția. – În iulie 1906, mai multe companii au mărșăluit spre tabără în timpul unei furtuni mari, după terminarea exercițiului. Doi șefi de companie călăreau împreună în coloana de marș, unul în urmă, celălalt în fața companiei sale. A venit dintr-odată un trăsnet, care cu o forță îngrozitoare i-a aruncat la pământ pe cei doi călăreți și pe mulți dintre soldații care mărșăluiau în imediata lor apropiere – căpitanul din H. era mort; fulgerul i-a omorât pe el și pe calul lui. Ce eveniment zguduitoare! Ce avertisment grav pentru toți participanții: Nu amâna! Înțelege bine: nu este vorba despre teama unui laș în fața morții. Tu vrei să fii viteaz, fără teamă – nu, **este vorba despre ceea ce va fi după moarte pentru orice păcătos neîmpăcat.**

Poate întrebi cu fruntea îndrăzneată și cu calm blând: oare ce va fi dacă acum totuși amân, dacă nu mă interesez de ce ar putea fi după moarte? Ce păgubesc? Permite să ți se răspundă: Unde sunt cei 20 sau 30 sau 40 de ani care au rămas în urma ta? Au zburat ca un fum risipit. Când vor mai fi zburat 10 sau 20 de ani și tu încă vei fi aici pe pământ, atunci nu numai că ai dublat povara vinei tale, nu, dar inima ta a devenit cu atât mai incapabilă să apuce harul, să se plece crezând înaintea lui Isus, cu cât mai îndelung te-ai împotrivit dragostei lui Dumnezeu. Dar apoi se apropie clipa, mai curând sau mai târziu, în care fie că vei muri de o moarte fulgerătoare în plină viață, fie că, după necaz și boală lungă, timpul tău pe pământ va fi expirat. Trupul tău va fi îngropat și va putrezi. Dar tu însuși te vei afla dintr-odată în locul de chin, unde sufletele oamenilor pierduți așteaptă ceasul judecății, de care nu pot să scape. Conștiința ta va recunoaște dragostea lui Dumnezeu care te-a căutat și te-a chemat de mii de ori; vei ști fiecare cuvânt de har care a ajuns la urechea ta, în fața memoriei tale vor fi toate bunătățile lui Dumnezeu, toate binecuvântările, toate călăuzirile prin care dragostea Lui ți-a vorbit. Departe, dincolo de o prăpastie nemărginită, de netrecut, vei vedea lumea luminii și a slavei la care ai fost chemat. Nu vei mai avea nici un acces la Acela care este dragostea și care te-a iubit până la moarte de cruce. Totul este închis, nici o scăpare din locul de chin. Prea târziu! În jurul tău – numai vaiete, disperare, scrâșnirea dinților – iadul, o realitate îngrozitoare, domiciliul tău veșnic, ales chiar de tine! „Este iazul care arde cu foc și pucioasă, care este moartea a doua” (Apocalipsa 21,8). Învață să înțelegi valoarea veșnică a acestui cuvânt: **Timpul harului!** Astăzi este timpul harului pentru tine! Astăzi ai acces la Mântuitorul care te iubește. Astăzi poarta harului este deschisă pentru tine. O, grăbește-te, nu amâna! Trebuie să ai certitudinea mântuirii, siguranța harului, pace cu Dumnezeu. Astăzi poți s-o găsești! Adu la Mântuitorul care îți este aproape: vina ta, anii pierduți, inima ta împietrită, nerecunoscătoare. El a spus: „Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară” (Ioan 6,37). El Își va ține cuvântul.

Nr. 3

O FOTOGRAFIE BUNĂ

„Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună nefolositori; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar.” (Romani 3,12)

Acum 30 de ani s-a început fotografierea infractorilor la poliția judiciară berlineză. Astfel au luat ființă albumele cu infractori, care astăzi constituie volume groase în toate țările civilizate. Sunt fotografiile adunate de tribunal și de poliție ale tuturor escrocilor periculoși, spărgătorilor, criminalilor, falsificatorilor de bani și așa mai departe. Criminalii și spărgătorii sunt astăzi adesea urmăriți de propria lor fotografie.

De curând un tânăr a părăsit trenul într-o mică stație din Hanovra, pentru că se temea că va fi recunoscut de ceilalți călători. Era un criminal urmărit cu mandat de arestare, a cărui fotografie era făcută public de către procuratură prin gări și așa mai departe. Nu părăsise de mult gara, când l-a întâlnit un jandarm căruia i-a atras atenție fața lui și care era convins că recunoaște în acest bărbat tânăr originalul acelei fotografii. Funcționarul s-a întors pentru a-l urmări pe cel care trecuse. Acesta a început să fugă și a luat-o pe un drum lateral în câmp. Jandarmul a rămas pe urmele lui și deoarece drumul din câmp sfârșea într-un râu, nu era nici o scăpare. Cel urmărit a scos pistolul, a tras, dar a tras greșit, a fost învins și a recunoscut că el era criminalul căutat. Deci aparatul de fotografiat a livrat o poză potrivită, limpede de recunoscut. Acest infractor era urmărit de procuratură, îl amenința călăul. – **Tu ești urmărit de dragostea lui Dumnezeu, care vrea să te salveze din blestemul păcatului tău.**

Nu toate fotografiile sunt izbitoare. Este arta fotografului de a obține de la oameni „partea cea mai frumoasă”, să prindă prin iluminare, suport și privire „un moment favorabil”. În ultima clipă mai spune: „Zâmbiți, vă rog!” Un zâmbet a alunecat pe fața în rest sumbră și iată ce poză plăcută! Ceea ce încă mai poate să tulbure frumusețea prin cute sau mici pete este înlăturat artistic cu pensula și astfel chiar omul fotografiat se bucură cel mai mult de înfățișarea lui avantajoasă. Dacă pe aceiași oameni, ale căror fotografii arată așa de grațios, de demn, de nobil și de distins în vitrina fotografului, i-ai vedea în casa lor, la munca lor, între copiii lor, cu greu i-ai recunoaște. În această lume a înșelăciunii este ușor să faci chiar și aparatul să mintă și se vede și în atelierul fotografic că aproape toți oamenii tind să pară mai buni decât sunt.

De câte ori nu se întâmplă ca fotografului, în ciuda întregii arte și osteneții, să i se facă reproșuri că fotografia este prea rea, că nu poate fi acceptată; doar nu vor să-și cheltuiască banii prețioși pentru a le arăta prietenilor o fotografie așa de oribilă. Da, dragă omule, oare cine a stat acolo, în fața aparatului? Tu sau un străin? Dacă oamenii sunt de atâtea ori așa de nemulțumiți de imaginea trupului lor – sunt cu mult mai nemulțumiți de imaginea reală a inimii și a ființei lor, pe care le-o arată o oglindă de necorupt: Cuvântul lui Dumnezeu! Un creștin scump, vârstnic a spus când s-a lăsat fotografiat la bătrânețe pentru prima dată la insistențele prietenilor lui: „Această poză poate fi bună, totuși, adevărata fotografie a firii mele înăscute, a inimii mele firești mi-a arătat-o Dumnezeu deja acum mulți ani; este îngrozitor de urâtă, dar este adevărată și este în Epistola către Romani, capitolul 3.” Acolo scrie: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar; nu este nici unul care înțelege, nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună nefolositori; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar; gâtjelul lor este un mormânt deschis; cu limbile lor înșelau; sub buzele lor este venin de aspidă; gura lor este plină de blestem și amărăciune; picioarele lor sunt grabnice să verse sânge; pustiire și necaz sunt în căile lor și n-au cunoscut calea păcii: nu este teamă de Dumnezeu înaintea ochilor lor” (Romani 3,10-18).

Să nu spui: aceasta nu este imaginea mea! Mulțumiri fie aduse Domnului dacă nu ți se potrivesc toate trăsăturile acestei imagini, dacă harul te-a păzit de adâncurile cele mai adânci ale păcatului – dar mai multe trăsături ale acestei imagini îți spun ce ai făcut, iar poza întregă îți spune de ce este în stare inima ta. Tu încă nu te cunoști pe tine însuși dacă susții: eu nu sunt capabil de asemenea lucruri rele.

Ce prețioasă ar trebui să fie priveliștea dacă am poseda o poză potrivită cu Adam și Eva înainte de căderea în păcat! Dacă am putea să privim chipul unui om ale cărui buze n-au fost pătate de nici o minciună, de nici un cuvânt lipsit de dragoste, în ai cărui ochi strălucește nevinovăția, pe fruntea căruia se odihnește pacea! De aceea sunt adesea fețele copiilor așa de grațioase, pentru că păcatul încă nu și-a lăsat urmele pe fața lor. De aceea la copii este mult mai ușor de recunoscut asemănarea cu Dumnezeu decât la cei maturi, dintre care mulți, ba din nefericire chiar foarte mulți, s-au bălăcit ani întregi până la genunchi în mocirla păcatului.

Cu toate acestea, noi posedăm o imagine mult mai minunată decât Adam și Eva înainte de cădere; este imaginea Fiului lui Dumnezeu, când a umblat pe pământ, a suferit și a murit. Aceași Biblie, care redă imaginea păcătosului într-o realitate desăvârșită, arată și imaginea desăvârșită a lui Isus. Citește odată capitolul 53 din prorocul Isaia – acolo găsești o asemenea imagine. Acolo scrie: „Cu siguranță, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; iar noi, noi L-am socotit pedepsit, lovit de Dumnezeu și chinuit. ... El a fost asuprit și El a fost chinuit, dar nu și-a deschis gura. A fost dus ca un miel la înjunghiere și ca o oaie mută înainta celor care o tund, așa nu și-a deschis gura.” (Isaia 53.4,7). Priveliștea acestei imagini a smerit înaintea lui Dumnezeu în țărână deja multe inimi de păcătoși și a convins deja multe conștiințe de vina lor.

Pentru rănirile interne și fracturile de oase și altele asemenea, medicii folosesc fotografia cu raze Roentgen. Lumina miraculoasă pătrunde până în adâncul cel mai profund al corpului. Pe placa fotografică pusă sub bolnav, rezultă o poză pe care nici un ochi n-ar putea s-o vadă. Unui rănit i se arată glonțul care a pătruns în abdomenul lui, un altul vede cum stau fragmentele oaselor sale rupte. Cu această fotografie în mână, medicul spune: așa stau lucrurile în lăuntru tău! Demult, înainte ca profesorul Roentgen să facă descoperirea lui, Creatorul tuturor lucrurilor a dat razele luminii veșnice, care-ți arată în Cuvântul lui Dumnezeu o fotografie deslușită din lăuntru inimii și al vieții tale. „Din inimă ies gânduri rele, ucideri, adultere, curvii, furturi, mărturii false, hule” (Matei 15,19). Acel bolnav, căruia medicul i-a arătat fotografia stării rele din trupul lui, se lasă de îndată cu încredere în mâna medicului pentru operație și tratament. El nu spune: nu mă interesează fotografia; nu, el știe că în fața acestei fotografii, pentru el este vorba despre viață și moarte. Iată, așa este și la tine. Dumnezeu îți arată stricăciunea sufletului tău, blestemul păcatului; El vrea să te mântuiască. Supune-te Cuvântului Său. Egoismul tău și dorința de a fi plăcut oamenilor, gândurile tale necurate, cuvintele tale dure și mânia ta îți arată îndeajuns că starea sufletului tău este foarte gravă în ceea ce privește veșnicia. Acum ascultă ce te sfătuiesc: smerește-te sub Cuvântul Medicului desăvârșit și iubitor, nu nega stricăciunea ta, lasă-te docil în mâna Lui. Puterea sângelui lui Isus, puterea harului lui Dumnezeu îți vor tămădui stricăciunea. Vei primi o viață nouă, o fire nouă. Sângele lui Isus te va spăla și te va face mai alb ca zăpada; adâncă stricăciune lăuntrică îți va fi vindecată deplin, încât ochiul Dumnezeului sfânt te va declara sănătos și curat. Apoi, același Cuvânt neîndoios al lui Dumnezeu îți va da o altă fotografie cu starea ta lăuntrică, dar care atunci va arăta așa: „Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am și avut intrare, prin credință, în acest har în care stăm și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2).

Nr. 4

DUPĂ MULTE ZILE

„Lasă-ți pâinea să se ducă pe apă
(Textual: Aruncă-ți pâinea pe ape),
pentru că după multe zile o vei găsi.”
(Eclesiastul 11,1)

Ceea ce ai păcătuit față de tata și de mama, aceea vei găsi după multe zile, când vor crește proprii tăi copii, căci „Ce seamănă omul, aceea va și secera”. Toată viața este un semănat – după multe zile, de multe, multe ori deja aici pe pământ vine secerișul; cu siguranță vei secera în veșnicie ceea ce ai semănat.

X. și-a zis: cine mă oprește să savurez plăcerea tinereții? Într-adevăr, învățase: „Fugi de poftele tinereții!” (2 Timotei 2,22) – și celălalt cuvânt: „Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!” Dar el credea că acestea nu trebuie luate așa în serios. După o viață de păcat s-a îmbolnăvit în anii tineri, trupul lui era otrăvit. S-a căsătorit și Dumnezeu i-a dat copii – dar el purta blestemul și consecințele păcatului său în trupul său. Boala a atins creierul. S-a îmbolnăvit psihic. Sănătos și suficient de limpede ca să știe unde va fi dus și totuși prea în primejdia zilnicelor accese de furie pentru a avea voie să rămână între ai săi – a ajuns astfel în casa de nebuni. Memoria i-a prezentat lungul drum al istoriei lui păcătoase, vedea multele fapte față de care păcătuisse, își vedea soția, copiii a căror viați o adusesse în nevoi, se vedea pe sine însuși profund, profund nefericit, o viață ruinată. La ce îi folosea acasă frumoasa și confortabila lui casă? La ce i-a folosit bogăția lui? După numărul anilor trebuia să fie un bărbat în plină putere a vieții; era? Un bătrân confuz, bolnav, muribund. Totul îl acuza. A fost un sfârșit timpuriu. La aceasta nu s-a gândit când umbla în pofta tinereții pe calea viciului. Mulți, mulți care merg pe același drum nu se gândesc la aceasta. Întrebă odată un medic de la ospiciu; îți va spune că sute de bărbați, așa ca acesta, zac în casa de nebuni ca urmare a păcatelor lor carnale. Ține minte când mergi pe căi păcătoase: după multe zile! Nu imediat, dar curând! Morile lui Dumnezeu macină încet, dar fin. Dumnezeu este încet la mânie și bogat în îndurare; El are răbdare și așteaptă dacă păcătosul se va întoarce la El cu pocăință. Dar dacă omul nu se smerește, atunci află că: „Eu, Domnul, cercetez inima, Eu încerc rărunchii, **ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui**” (Ieremia 17,10). Între timp pot trece multe zile.

Totuși, cuvântul: „Aruncă-ți pâinea pe ape, pentru că **după multe zile** o vei găsi” vorbește despre un cu totul alt adevăr, și anume, despre aceea că serviciile făcute din dragoste pentru Domnul, mărturiile despre har și adevăr depuse pentru Isus aduc rod pe care-l găsim după multe zile. Câte un cuvânt simplu spus pentru Domnul în vagonul de tren, în atelier, în cazarmă sau în altă parte, pe care am uitat-o deja de mult, poartă rod pe care-l vom găsi sus. De aceea să li se spună credincioșilor spre încurajare și băgare de seamă: „**Dimineața seamănă-ți sămânța și seara nu lăsa să ți se odihnească mâna; pentru că nu știi care va reuși: aceasta sau aceea sau dacă amândouă vor fi la fel de bune**” (Eclesiastul 11,6).

În urmă cu mulți ani, în America, un martor al lui Isus călărea prin țară. Se numea Jacob Brainerd Taylor. Într-o localitate și-a dus calul la o troacă de apă pentru a-l adăpa. Așa s-a potrivit că un alt bărbat tânăr a făcut același lucru. În timp ce ambii cai își potoleau setea sub stăpânii lor, Taylor s-a întors spre bărbatul tânăr și a spus: „**Sper că-L iubiți pe Domnul Isus. Dacă nu, atunci doresc să vi-L recomand pe Isus ca pe cel mai bun Prieten. Căutați-L din toată inima!**” N-a mai fost schimbat nici un cuvânt; amândoi au călărit pe drumul lor. Dar ce rezultat! Acel bărbat tânăr s-a convertit și a devenit misionar în Africa. Dumnezeu a ridicat

prin el o mărturie luminoasă despre dragostea lui Dumnezeu în continentul negru și a întors la El cete de păgâni. El a mărturisit mai târziu: „Cât am dorit să-l cunosc pe omul acela care mi-a vorbit la adăpătoare! Am aflat cine era abia când mi s-a trimis o carte mică, în care pagina de titlu conținea și fotografia lui. Lui îi datorez, în afară de Dumnezeu, mântuirea mea.”

Astfel face Dumnezeu să dea rod orice mărturie sinceră, rod veșnic, pe care îl vom regăsi în acea zi. „**Aruncă-ți pâinea pe ape, pentru că după multe zile o vei găsi**” vrea să spună: Dă dintr-o inimă sinceră ce ești, ce ai și ce poți, pentru a fi în mijlocul puhoiului unei lumi de oameni pierduți, în mijlocul torentului de vieți omenești pierdute, însetând după pace, un martor al harului salvator și al dragostei lui Dumnezeu, cu vorba și cu fapta, cu toată viața ta. Nu căuta folosul tău, întreabă cum poți să slujești, întreabă cum poți fi o binecuvântare pentru oameni. Nu judeca după ceea ce spun oamenii și văd ochii tăi. Dumnezeu va da la iveală rodul din viața ta. Și totuși, acest cuvânt spune un lucru: dacă vrei să trăiești și să mărturisești pentru Isus, atunci nu conta pe socoteala omenească, după rezultatul pe care-l văd ochii tăi.

A arunca pâinea pe ape în loc s-o mănânci, după gândurile omenești este o nebunie. Dar dacă Dumnezeu ți-o poruncește, va fi totuși înțelept. Vei afla după multe zile că n-ai pierdut nimic, ci că ai câștigat mult pentru că ai mers pe calea credinței.

Binecuvântatul martor al evangheliei, Paul Gerhardt (a trăit din 1607 până în 1676) și-a părăsit funcția și câștigul din cauza conștiinței și a adevărului. El și-a aruncat pâinea pe ape; dar ea nu s-a pierdut. Când părăsit de oameni a rămas fără adăpost împreună cu familia lui, a compus cântarea:

Încredințează-ți calea / Și ce te mângâiește,
Administrării care / Cerul cârmuiește.
Pentru nori, vânt și aer / Dă drum și curs și căi;
Dar găsește și-o cale / Să meargă pașii tăi.

Dumnezeu a răspuns credinței bărbatului sincer, s-a îngrijit de el și de ai lui și a făcut să curgă râuri de binecuvântare din viața lui.

Câți martiri și martori n-au aruncat pe ape tot ce au avut și au fost – ei vor găsi în veșnicie rodul acestui semănat. Martira Perpetua, o femeie dintr-o familie distinsă, bogată, care în anul 203 și-a jertfit viața în Africa de Nord ca mărturisitoare a lui Isus, a ținut un jurnal în timpul detenției ei. Acolo a povestit: „Tata a venit iar la mine, era vlăguit de îndurerare, **m-a încolțit tare pentru a mă determina la apostazie**: „Îndură-te, fiica mea, de părul meu cărunt! Îndură-te de tatăl tău, dacă mai sunt vrednic să mă numesc tatăl tău! Te-am purtat cu aceste mâini până în floarea vieții tale, te-am preferat tuturor fraților tăi; o, nu mă lăsa pradă rușinii în fața tuturor oamenilor! Gândește-te la frații tăi, gândește-te la mama ta, gândește-te la copilul tău, care nu poate trăi fără tine. Frânge-ți încăpățânarea, altfel ne arunci pe toți în ruină. Nici unul dintre noi nu va mai îndrăzni să deschidă gura dacă ți se întâmplă ce este cel mai rău (el se referea la a fi dată pradă animalelor sălbatice ca o creștină)!” Astfel a vorbit tatăl meu cu toată seriozitatea și cu toată dragostea care îi sta la dispoziție. Apoi mi-a sărutat mâinile, apoi s-a aruncat la pământ înaintea mea și plângând nu m-a mai numit „fiică”, ci „stăpână”. Această creștină s-a putut împotrivi implorării tatălui ei, căci Isus era pentru ea mai mult decât orice. Ea a pus la picioarele Domnului tot ce avea, chiar pe copilul ei iubit – ea și-a aruncat pâinea pe ape, pentru a regăsi înmiit la Domnul ce I-a dat.

Timpul trece repede; noi nu trăim pentru vremelnicie, ci pentru veșnicie. Nimic nu se va pierde și nu se va uita din orice a făcut în tăcere un copil al lui Dumnezeu pentru Domnul lui. Va crește rod din lucrul acela. Dumnezeu îi încurajează pe ai Săi: „Fiți tari și să nu vă slăbească mâinile, pentru că este o răsplătire pentru lucrul vostru” (2 Cronici 15,7).

Nr. 5

MĂRTURISEȘTE-ȚI VINA!

„Cine crede în Fiul, are viața eternă; și cine nu se supune Fiului, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3,36)

Dintre semnele deosebite ale vremii face parte și acela că așa de mulți oameni sunt cutremurați de conștiința lor; și prin ea, care este ceva invizibil, sunt nevoiți să facă lucruri pe care nu vor să le facă cu nici un preț: să mărturisească vina tainică, pe care n-o știe nici un om. Ateii și materialistii (aceștia sunt oamenii care vor să creadă numai ce văd și ce simt) pot să scrie până li se jupoaie degetele, pentru că acest executor judecătoresc invizibil, numit conștiință, mereu le joacă o festă, prin aceea că îi silește pe oameni să-și recunoască păcatele ca pe povara care îi apasă și îi face nefericiți. O firmă din Stettin a primit acum câțeva vreme următoarea scrisoare cu o ortografie defectuoasă: „Comunic foarte supus numitei firme, că acum patru ani când numita firmă a transportat cartofi, mi-am însușit de la numita firmă o cantitate de aproximativ un țentner și jumătate (n.tr.: un țentner = aproximativ 50 kg) de cartofi; deoarece acum am devenit un urmaș al lui Isus și mă chinuiește conștiința, sunt obligat să plătesc numitei firme bunul și trimit prin aceasta suma de 4 mărci.” Acești cartofi furați erau consumați deja de patru ani, ei nu puteau nici să apese stomacul și nici să se facă simțiți fizic în vreun fel. Dar păcatul zăcea ca o apăsare pe inimă, iar conștiința îl chinuia pe om.

Mecanicul B. a fost într-o duminică în „lumea nouă” de pe bulevardul Hasenheide din Berlin. Acolo a găsit ocazia să sustragă portofelul unei doamne și nu s-a putut opune imboldului care a apărut dintr-odată, de a și-l însuși. Portofelul pliant din piele roșie, cu ferecătură de metal, conținea 46 de mărci. B. l-a aruncat și a risipit conținutul. Dar apoi s-a strecurat în el un regret amar. S-a prezentat la poliția criminalistică și s-a acuzat singur de furt din buzunare. A declarat că a trebuit să se denunțe singur, altfel n-ar mai fi găsit liniște. Nimeni nu știa cine era doamna jefuită, nimeni n-a bănuțit nimic despre furt. – La acel hoț de cartofi conștiința s-a trezit abia după patru ani, așa încât a trebuit să mărturisească; acest mecanic n-a mai putut după câteva ore să suporte apăsarea vinei.

De îndată ce conștiința se trezește, păcătosul simte blestemul păcatului și vrea să scape de el. El nu poate nici să-l facă reversibil, nici să-l uite. Conștiința îi spune: **mărturisește! Vino la lumină!** Într-adevăr, acesta este primul pas pentru a scăpa de sub puterea păcatului și pentru a păși în lumina adevărului dumnezeiesc. Dar mărturisirea tot nu ia păcatul – el poate fi înlăturat numai prin sângele lui Isus. Este scris: „Fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9,22). Mărturisirea duce la **pocăință** adevărată – dar la iertare și la pace se ajunge numai **prin credința în Isus**, în Cel răstignit.

În scrisoarea unui bărbat tânăr se spune: „În 21 octombrie 1902 am fost convocat la bateria a 2-a a regimentului de artilerie de câmp nr.X. N-aveam nici o infirmitate fizică și mă simțeam așa de sănătos ca nimeni altul. Dar pentru că n-am fost tratat bine de maistrul de alimentare, m-am declarat bolnav. Am avut în urmă cu șapte ani o splenomegalie (n.tr.: mărirea splinei), dar nu mai știam de mult nimic despre ea. Acum mă plângeam de splenomegalie, cu toate că eram total apt de serviciu. În urma afirmațiilor mele am fost eliberat după șase săptămâni, pe baza consultației medicale. Astăzi am un post frumos și plăcut într-o afacere comercială. Dar niciodată înainte n-am avut ore așa de nefericite ca de la eliberarea mea obținută prin înșelăciune. Tot ce încep este pe dos; fac atâtea greșeli, încât uneori nu știu unde îmi stă capul. De multe ori caut distracție în plăcerea lumii, dar totul este zadarnic. Știu că drumul pe care mă aflu duce la veșnica pierzare. Părinții mei se roagă pentru mine; de aceasta sunt sigur, căci ei sunt credincioși. M-au crescut creștinește și din fragedă tinerețe mi-au spus despre dragostea

Domnului. Dar eu mi-am amuțit conștiința până am devenit soldat. Acum sunt un simulat și aceasta nu-mi mai dă liniște. **Ce să fac?**

Tânărul care a scris scrisoarea s-a prezentat, urmând sfatul unui creștin experimentat, la comisariatul militar regional cu o mărturisire sinceră a întregii sale vini. Dumnezeu a făcut așa ca el să rămână fără pedeapsă. Cu aceasta, pentru el a fost rezolvată problema în exterior, dar lăuntric încă nu. El scria câteva luni mai târziu: „Inima mea încă nu s-a liniștit; simt că Domnul vorbește cu mine. Ce-i drept, în ochii rudelor și prietenilor trec drept un tânăr cumsecade, conștiincios, dar știu că în starea aceasta nu pot să apar înaintea lui Dumnezeu. Chiar dacă m-am străduit să trăiesc moral, aceasta nu m-a ajutat. N-am pace și mă voi scufunda tot mai mult. Îl implor zilnic pe Domnul pentru har și-L rog să mă salveze din puterea lui satan; dar nu primesc nici un răspuns și sunt convins că pentru mine este prea târziu.” După această scrisoare a mai trecut cam o lună și jumătate; atunci autorul scrisorilor a ajuns în adunări publice mari, în care harul, care este în Isus, era vestit limpede. Duhul lui Dumnezeu a frânt și a mișcat în acele zile multe inimi. Și acest bărbat tânăr s-a prăbușit lăuntric într-o seară, biruit de dragostea lui Dumnezeu; el a apucat, crezând, vestea păcii. **„Cine crede în Fiul, are viața veșnică!”** – El a crezut, adică s-a încredințat lui Isus, s-a lăsat cu încredere supusă în mâinile lui Isus, pe jertfa de la Golgota adusă o dată pentru totdeauna și a găsit viața veșnică, pace cu Dumnezeu, siguranța harului. Mânia lui Dumnezeu, care-l amenință pe orice păcătos neîmpăcat, a fost înlăturată. Nu mărturisirea modului său rău de a se comporta a putut să-i aducă pacea acestui bărbat tânăr, cu toate că a fost neapărat necesară și plăcută lui Dumnezeu, **ci numai sângele curs pe cruce al Fiului lui Dumnezeu.**

Două lucruri sunt necesare pentru păcătosul vinovat, pentru a-l aduce la pace: 1. Condamnarea sinceră a trecutului său și ruperea cu orice păcat recunoscut – aceasta este pocăință; 2. Certitudinea credinței că Fiul lui Dumnezeu a luat asupra Lui pe cruce toată pedeapsa, toată judecata și că prin El pacea cu Dumnezeu, înfierea lui Dumnezeu vor fi partea veșnică și de nerăpit a păcătosului iertat – aceasta este credință.

Duhul Sfânt îi convinge pe păcătoși că păcatul lor îi duce sub mânia lui Dumnezeu. Mânia unui om poate să-l sperie pe un alt om până la tremur și teamă, ba chiar până la leșin, dar mânia lui Dumnezeu este mult mai gravă, ea apasă pe cel vinovat pentru totdeauna. „Mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” Nici o mărturisire nu poate opri această mânie, cum n-o pot opri nici intențiile bune și pomenile. Dar **sângele lui Isus Hristos** ia această mânie sfântă a Dumnezeului drept pentru timp și veșnicie din viața păcătosului vinovat. Conștiința este vindecată, el primește pace cu Dumnezeu. Lucrul acesta va fi pentru el un adevăr preafericit de care a avut parte: **Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are viața veșnică.**

Acum lasă-mă să te întreb: care dintre aceste două lucruri decisive pentru totdeauna este **partea** ta: ai viața veșnică prin credința în Fiul lui Dumnezeu? Sau încă mai ești sub mânia lui Dumnezeu?

Cu siguranță este așa, că mii de păcătoși amăgiți de păcat și de vremelnicie, nesocotesc mânia lui Dumnezeu. Satan îi minte. Dar de îndată ce ajung în lumina veșniciei, îi apucă spaima. Și tu trebuie, vrând-nevrând, să pășești în această lumină care descoperă totul. Acum ai auzit câte ceva despre ceea ce este povara vinei pentru o inimă sinceră – **nu simți nimic din povara acestei vini?** Isus te cheamă **în lumina adevărului.** El cheamă în har ca tu să scapi de mânia lui Dumnezeu și să găsești viața veșnică.

Nr. 6

SIMȚI MÂNA LUI DUMNEZEU?

**„Mâna Dumnezeului nostru este spre bine peste toți cei care-L caută;
dar puterea Lui și mânia Lui sunt împotriva tuturor celor care-L părăsesc.”**

(Ezra 8,22)

„Mamă, am nevoie de o scrisoare de la tine!” Aceste câteva cuvinte erau scrise pe o carte poștală pe care în 1905 a primit-o o mamă sinceră, care se ruga, de la fiul ei plecat printre străini. Fiul, un om mândru, încăpățânat, și-a mărturisit public necredința; el a declarat creștinismul ca fiind o minciună, că nu există nici un Dumnezeu viu, nici un suflet nemuritor, nici o judecată, nici o înviere, nici o veșnicie. Astfel a plecat departe, departe de tot, pentru că nu mai voia să audă nimic despre Isus. Dar Dumnezeu, care a ascultat rugăciunile mamei, Și-a pus mâna puternică peste tânărul îndărătnic. El s-a îmbolnăvit grav și simțea că era pus la porțile veșniciei și s-a îngrozit de sine însuși și de calea lui. Conștiința lui apăsată și inima lui nefericită și goală tânjeau după pacea pe care numai Isus o poate da. Atunci a scris acea carte poștală, iar mama a primit cu adâncă mulțumire această veste a fiului ei bolnav de moarte; ea și-a dat seama că Dumnezeu începuse să intervină în viața fiului ei.

Este un lucru serios când un om împotrivor ajunge să fie conștient că: mâna lui Dumnezeu este peste mine, Dumnezeu vorbește cu mine despre păcatul meu. N-ai aflat niciodată nimic despre așa ceva? L. K., care a servit cândva în Goettingen, în al 2-lea regiment de infanterie de Hessen, nr.82, era fiul unor părinți credincioși. Harul lui Dumnezeu l-a convins deja de mulți ani că era vinovat și pierdut înaintea lui Dumnezeu. Dar când a venit vremea să devină soldat, diavolul i-a spus la ureche: tu nu ești așa de rău ca mulți alții; și acum, că devii soldat, nici n-ai timp să te gândești la convertire, amână pe mai târziu. Cu toate acestea, L. K. simțea profund nefericirea de a nu sta de nici o parte; el nu era nici de partea lumii, nici de partea Domnului. A trecut aproape un an. Cu toate că fiecare scrisoare de acasă îi amintea de mântuirea sufletului său și el era foarte conștient că Dumnezeu îl chema, a rămas în suspensie. Într-o duminică a fost invitat de un camarad credincios la o plimbare cu un creștin vârstnic. Acesta l-a întrebat: Unde duce drumul nostru? L. K. a vrut să numească satul care se întindea înaintea lor, dar nu acesta era sensul întrebării. **Drumul nostru duce în cer sau în iad?** Atunci L. K. a trebuit să spună cinstit: **Drumul meu duce în iad!** Doar o știa foarte bine. „Căci largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea; dar strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc” (Matei 7,13-14). Din această zi a început pentru L. K. o vreme despre care chiar el spune: „Nu pot să spun cât de nefericit am fost începând de atunci. Zi și noapte mă chinuia conștientizarea că „drumul tău duce în iad și poți muri în orice clipă”. Mâna lui Dumnezeu apăsa greu pe mine, m-a făcut să-mi văd toată stricăciunea, dar apoi mi-a arătat și mântuirea Lui. Acum mergeam des la acel creștin bătrân; acolo citeam Cuvântul lui Dumnezeu și ne rugam. În sfârșit am apucat harul și am primit siguranța mântuirii. Duhul Sfânt m-a convins că Hristos murise **pentru mine**. Am găsit pace și inima mea a devenit fericită și Domnul mi-a dat putere să fiu o mărturie pentru El în cazarmă.”

Este har când Dumnezeu intervine în viața unui om, ca acesta să recunoască în lumina divină ceea ce este el, ce a rămas în urma lui și ce îi stă în față. **Ți-ai dat seama de aceste lucruri?** În urma ta sunt vină și ani iroșiți. În fața ta sunt veșnicia și o judecată dreaptă. Dar, lăudat fie Dumnezeu, mai există și un al treilea lucru: **deasupra ta este un Dumnezeu bogat în har, care plin de îndurare întinde spre tine mâinile salvatoare, care L-a jertfit pe cruce pe singurul Lui Fiu ca să te salveze pe tine.** Dumnezeu trebuie de multe ori să sfârâme în încercări adânci propria putere a omului, voința proprie, înainte ca inima omului să ajungă la

conștientizarea că ea nu poate să fugă de Dumnezeu. Așa a fost la Georg X., care spre durerea părinților lui credincioși s-a opus neîncetat chemării harului. Casa părintească devenise prea strâmtă pentru el; apoi a venit războiul cu burii, el s-a prezentat ca voluntar la englezi și a fost printre primii care au fost trimiși acolo. Părinții lui întristați și îngrijați n-au putut face nimic decât să-și încredințeze mereu fiul în mâna lui Dumnezeu. El, Căruia I-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ, a trebuit să-l găsească pe acest fiu și în Africa de Sud. Este scris: „Dacă aș lua aripile zorilor, dacă aș locui la capătul mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va apuca.” (Psalmul 139,9-10.)

Trupa de cavalerie în care slujea Georg a fost atacată într-o zi de buri. Călăreții englezi au fost culcați la pământ sub o ploaie neașteptată și pustiitoare de gloanțe. Calul lui Georg, rănit mortal de un glonț, a căzut peste el, așa că i s-a fracturat osul șoldului. Tânărul călăreț a zăcut mult timp inconștient; când s-a trezit din leșin, lupta se mutase în depărtare; în jurul lui era liniște, auzea numai suspinul și geamătul unor răniți. Îi căzuse coiful, capul era lăsat pradă arșiței soarelui, limba părea că i se usucă. A încercat să strige după apă, dar glasul nu l-a ascultat. Durerile de nedescris ale șoldului rupt, junghiurile arzătoare din cap, starea complet neajutorată, toate acestea îi spuneau că era aproape de moarte. Ce groaznic să mori aici în sete și chin! Acum și-a adus aminte de părinții lui, de multele lor îndemnuri, rugăminți și avertismente, de lacrimile și de rugăciunile care, după cum știa foarte bine, se înălțau spre Dumnezeu pentru el din oră în oră. Apoi s-a gândit la seriozitatea veșniciei și la mântuirea lui Dumnezeu pentru păcătoșii pierduți. A uitat dintr-odată de șoldul lui zdrobit, de durerea arzătoare a capului, de setea mistuitoare. El știa că din mâna lui Dumnezeu nu merita decât pedeapsă, judecată și osândă. **Mai exista har pentru el? Ar putea fi cu puțință ca Isus să-l mai iubească, să mai vrea să-l salveze pe el, care l-a evitat atâta timp? Ar putea sângele de la Golgota să mai șteargă și acum multele lui păcate?** Inima lui striga din nenorocirea adâncă a sufletului său, cu toate că nici un sunet nu răzbătea din gura lui: „**Doamne și Mântuitorule, ai milă de mine!**” Este scris: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Romani 10,13). Ce cuprinde acest cuvânt, va afla Georg X. acum. El și-a pierdut din nou cunoștința și și-a revenit abia când a fost dus la locul de pansare. Durerile lui erau mari, dar o pace cum nu cunoscuse niciodată mai înainte îi umplea sufletul. Toată povara vinei îi fusese luată. Totul era ca transformat. Mântuitorul plin de har l-a primit pe el, păcătosul îndărătnic, l-a mântuit pe deplin și cu totul. Fericita siguranță că toate păcatele lui sunt iertate de dragul sângelui lui Isus a făcut ca inima lui să se bucure în pace. În lăuntru lui răsună: Binecuvântează, suflule al meu, pe Domnul! N-a durat mult, că vestea bună despre întoarcerea la Dumnezeu a fiului lor a ajuns la părinții foarte îngrijați până atunci. Ce-i drept, fiul lor iubit ajunsese un infirm pentru viața pământească, **dar sufletul lui nemuritor era salvat.** Ce har că acum îl știau în siguranță pentru totdeauna pe copilul atâtor lacrimi și rugăciuni, în mâinile atotputernice, salvatoare ale lui Isus. Învață de aici ce înseamnă **să simți mâna lui Dumnezeu.** Dar înțelege, de asemenea, că **harul este acela** care-l caută pe păcătos, în timp ce-l zdrobește și-l smerește în țărână înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu este deplin credincios față de el. **Ești și tu loial și sincer?** Dumnezeu Își pune întâi mâna pe conștiința păcătosului și încearcă să ajungă la inima lui prin Cuvântul harului. Ferice de cel care se pleacă atunci înaintea harului! Dar dacă omul se împotrivesc harului, înșelat de încăpățânarea lui și de plăcerea lumii, Dumnezeu Își pune mâna pe **viața exterioară** a aceluia pe care-l caută și adesea sfărâmă speranțe, planuri, bunăstare, sănătate, onoarea omenească și totuși, **acestea sunt toate numai har. Simți mâna lui Dumnezeu?** Ești în încercări adânci? Spune-I Domnului că te vei smeri înaintea harului Său și lasă-te în mâinile lui Isus! El nu lasă nemângâiat nici un păcătos smerit înaintea Lui, în țărână. Despre El este scris: „Eu locuiesc în loc înalt și sfânt și cu cel cu Duhul zdrobit și smerit, ca să învierez duhul celor smeriți și să învierez inima celor zdrobiți” (Isaia 57,15).

Nr. 7

FALIMENTUL AMENINȚĂTOR

„Dar Dumnezeu i-a spus: „Nebunule, în noaptea aceasta
ți se va cere sufletul; și cele pe care le-ai pregătit,
ale cui vor fi?” (Luca 12,20)

„Este groaznic, toate terenurile s-au depreciat. În cel mai bun cartier al orașului prăvăliile sunt goale. Nici măcar jumătate din chiriile care au fost calculate la construire pentru sediile comerciale nu pot fi atinse. Băncile de credit funcționar nu mai vor să ia ipotecă pe casele din orașul nostru, pentru că totul este nesigur. Nu se pot primi bani nici măcar pe prima ipotecă.” Bărbatul care se plângea astfel, domnul N., un om de afaceri înstărit și proprietar de case în orașul St., a avut chiar el mari pierderi și a povestit cum multe familii au ajuns în nevoi din cauza acestui mare crah din industria construcțiilor. El însuși dorea să vândă cât mai repede posibil tot ce posedă în oraș, pentru a se muta la Berlin. „Numai de mi-ar cumpăra cineva terenurile! Dar nimeni nu vrea să cumpere, totul a devenit fără valoare. În afară de aceasta am făcut și o grea și îndelungată pneumonie; a fost într-adevăr grav, am simțit lucrul acesta și încă trebuie să am grijă de mine.” Această discuție a avut loc în tren, iar omul în față căruia domnul N. și-a vărsat inima împovărată în legătură cu această tristă situație comercială – oamenii de afaceri numesc aceasta „proasta conjunctură” -, i-a spus: „Când v-ați însănătoșit după o boală grea, Dumnezeu v-a amintit în bunătatea Lui, că nu veți rămâne aici pentru totdeauna. Dumnezeu le aduce aminte oamenilor să-și pună în ordine socoteala cu Dumnezeul veșnic, ca să nu fie smulși dintr-odată, fără nădejde în veșnicie.”

Cu siguranță că un asemenea faliment al caselor din oraș este pentru multe familii o mare nenorocire. Dar acesta este primul lucru într-o prăbușire, dacă un om trebuie să moară brusc, fără să se fi gândit. Toate terenurile și casele lui sunt atunci devalorizate. Nu numai casele din piatră, lemn și fier, ci mai ales casele și castelele dorințelor, ale acțiunilor și ale planurilor lui, construite într-un stil superficial, modern. Chiar și banii peșin, care în rest sunt considerați ca un obiect de valoare, devin dintr-odată fără valoare pentru posesor; el nu-i poate lua cu el. În ținutul unde va pleca și trebuie să plece, ei n-au nici o valabilitate, nu se poate cumpăra nimic cu ei. Ceea ce posedă un astfel de om, i se ia din mână. Ce îi rămâne? Nimic din toate în care s-a încrezut și de care s-a bucurat, nici măcar familia lui, prietenii lui care i-au vrut binele. Ce faliment groaznic! Totul este devalorizat și în plus este o datorie enormă în registru; Nu rămâne nimic altceva de făcut; falimentul va fi anunțat. Unde? Nu la tribunalul comercial - nu, la Judecătorul veșnic. Da, și omul trebuie să plece pentru a apărea acolo unde toată starea lui groaznică, deplina lui prăbușire va fi descoperită înaintea tuturor. Ce despărțire tristă de pământul acesta, de familie, de tot ce este legată inima lui! De aceea este scris despre asemenea oameni: „**neavând speranță și fără Dumnezeu în lume**” (Efeseni 2,12).

Toate acestea i-au fost amintite domnului N.; cel din fața lui i-a dat o revistă care purta titlul „Scrisoare de gaj”. Acolo era vorba despre vina de neplătit a păcătosului față de Dumnezeu, despre păcatele clădite unele peste altele într-o viață lungă, care a fost trăită fără Dumnezeu, pentru lume, pentru propriul „eu” și în slujba păcatului și cum Dumnezeu oricărui har îl cheamă și-l cută pe păcătosul fără nădejde ca el să înțeleagă, crezând, ce s-a petrecut pe Golgota. Isus, Fiul lui Dumnezeu a venit ca marele nostru Chezaș și S-a împovărat cu vina și blestemul păcatului unei omeniri pierdute. El a plătit cu propriul Lui sânge prețul de răscumpărare pentru toată vina noastră. Cine acceptă aceasta crezând și se încredințează mâinilor Lui salvatoare, scrisoarea lui de gaj va fi ruptă, procesul lui va fi pus în ordine. **Procedura de faliment va fi total înlăturată, păcătosul iertat poate să-și vadă pironită pe cruce scrisoarea de**

gaj ruptă. El va fi confirmat solemn, dumnezeiesc, ca moștenitor și posesor al unei case veșnice, de nepierdut, în ceruri. Pavel spune: „Știm că, dacă ar fi desfăcută casa noastră pământescă a cortului acestuia, avem o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă, în ceruri.” (2 Corinteni 5,1.) Acolo unde nu mai există nici ipoteci, nici conjuncturi comerciale schimbătoare, nici un faliment și nici o pierdere, i se deschid porțile slavei.

Dacă domnul N. a înțeles acest lucru, nu știi; **tu ai înțeles?** Chiar dacă n-ai case și terenuri, totuși te îndrepti grăbit spre ceasul în care dintr-odată toate posesiunile tale pământești se vor devaloriza. Sănătatea, rațiunea, puterea, tinerețea, frumusețea, amabilitatea și lauda oamenilor – totul se devalorizează; **dar datoriile tale?** Ești conștient de ele? Dumnezeu are o mare pretenție de la tine: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta”, Aceasta este cea dintâi poruncă. Și o a doua, asemenea ei, este aceasta: „Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Marcu 12,30-31). Ai plătit această datorie? Mă tem că n-ai achitat nimic din ea. Poate că ai vorbit, ca mulți oameni, despre „bunul Dumnezeu” și pe lângă aceasta ai crezut că nu contează cum este El tratat. I-ai luat de nenumărate ori Numele în deșert, nu I-ai mulțumit niciodată și ai acceptat zilnic de la El: binefacerile Lui, sănătatea, hrana, îmbrăcămintea ca pe dreptul tău normal. Te-ai plâns, ai cârtit când ți-a lipsit sau ți s-a refuzat una sau alta. Ai auzit despre dragostea lui Dumnezeu, care L-a trimis pe singurul Lui Fiu ca să te răscumpere pe tine, pentru a purta pedeapsa păcatelor tale, dar aceasta n-a făcut impresie asupra ta; ai sărbătorit Crăciunul, vinerea mare, Paștele, dar inima ta nu s-a prăbușit în fața acestei dragoste care a venit din cer, pentru a muri pe cruce pentru tine. Dimpotrivă, ai vrut să-ți savurezi viața cât s-a putut mai bine și cât ți-a permis portofelul. Te-ai distrat în cârciumă cu prietenii tăi cei buni; poate ai participat și ai râs împreună cu ei în exuberanța lor și la cuvintele lor de batjocură. Dar cu aceasta nu s-a terminat; a fost și multă mânie în viața ta, cuvinte dure, amare - **poate chiar împotriva tatălui și a mamei?** Cât păcat și câtă imoralitate și câtă necinste te acuză! Poți să negi lucrul aceasta? Tu nu L-ai iubit nici pe Dumnezeu, nici pe aproapele tău. Oare pe cine ai iubit? Pe tine însuți, păcatul, lumea, pofta cărnii, banii! Scrisoarea ta de gaj a acumulat mult, n-o poți plăti, te amenință un faliment înfricoșător. Când vei fi citat, va fi prea târziu.

Ce vei face? În situația ta strâmtorată și primejdioasă du-te la Dumnezeul oricărui har. Grăbește-te la Isus! El a spus: „Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară!” (Ioan 6,37.) El a murit și pentru păcatele tale, El te-a chemat ca să te salveze din vină, blestem și pedeapsă veșnică. El este aproape de tine, cheamă Numele Lui. El va face ordine deplină în problema ta. Viața ta nu va sfârși cu o prăbușire. Vei avea o moștenire mare, o casă pe care nu apasă nici un fel de datorii. Dumnezeu vrea, dacă tu îmbrățișezi picioarele lui Isus cu pocăință și credință, să-ți pună în inimă și în gură această cântare de laudă: **„Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestrăicicioasă și neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi”** (1 Petru 1,3-4).

Nr. 8

MINCIUNA DE LÂNGĂ SICRIU

„Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18,37)

La marea expoziție berlineză din 1896, un magazin de confecții pentru costume de doliu a prezentat o mare scenă de doliu de familie cu figuri de ceară în mărime naturală.

Acolo vedeai șezând văduva îmbrăcată în negru, cu gravitate venerabilă, în jurul ei fiii și fiicele în costume diferite de doliu. Și dacă era în doliu; ea-l aducea înăuntru pe copilul cel mai mic; un slujitor în livrea de doliu aducea înăuntru o depeșă de condoleanțe pe o farfurie de argint. Prietene și prieteni îndoliați erau prezenți pentru vizita de condoleanțe; o grămadă de scrisori de condoleanțe deschise zăceau pe o masă. – Ce tablou din realitate, chiar și acolo unde sunt folosiți atâția bani și se fac planuri pentru hainele de doliu, pentru găteala sicriului și cea de înmormântare, unde zilnic sunt trimise mii de scrisori și depeșe pentru a demonstra compătimirea; dar cea mai mare parte a tuturor acestor lucruri este formalism, politețe. Oamenii își îndeplinesc o datorie. „Nevastă, imaginează-ți, a murit domnul X.; trebuie să trimitem o coroană!” – Dar ce a însemnat în rest moartea domnului X., dacă a mers în slavă sau în iad, ceea ce cuprinde ea în sine pentru nevastă și copii, la acestea nu au timp să se gândească; și încă mult mai puțin se gândesc la aceasta: ce are Dumnezeu să-mi spună mie personal prin această moarte?

În lumea aceasta domnește – făcând abstracție de excepții – aparența, minciuna. Domnia aparenței nu este întreruptă nici de moarte și înmormântare. Satan, mincinosul de la început, îi minte pe oameni că în multa lor activitate n-au timp să caute mântuirea sufletului lor, să alunge aceste gânduri întunecate – doar mai este timp și atunci când medicul abandonează gândul la speranța de însănătoșire.

Dar oare nu s-a întâmplat de mii de ori în jurul nostru, că oameni pleznind de sănătate au murit dintr-odată? Nu te lăsa amăgit, viața noastră se petrece la un pas de moarte. Satan îi minte pe cei vii cu sănătatea lor și pe muribunzi cu consolarea că nu este așa de grav și că se vor însănătoși curând.

Apoi, dacă un om a murit și cadavrul zace în sicriu, după ce omul înșelat a plecat fără nădejde în veșnicie, ar trebui să ne gândim că atunci satan ar putea fi mulțumit cu rezultatul lui. Dar nici pe departe! Ah, de multe ori, din nefericire, nici măcar în fața sicriului nu încetează falsa aparență. De câte ori nu-și iau rămas-bun printre lacrimi și sărutări fierbinți de la cadavrul celui decedat, acolo, înainte de a fi închis sicriul, în fața străinilor, în timp ce atâta vreme cât acest om a fost de față viu, n-au avut pentru el nici o vorbă de dragoste și cu atât mai puțin o sărutare! O văduvă stătea la mormântul bărbatului ei. Ea se comporta ca ieșită din minți de durere când sicriul a fost lăsat în jos – dar cine a cunoscut căsnicia aceea, știe cum au stat lucrurile cu această dragoste și nu se miră dacă aceeași femeie a făcut o altă alegere după un timp scurt.

Ce se va afla în veșnicie despre căsnicia câte unui bărbat care a anunțat moartea „**mult iubitei sale soții**”? Câte unul, care a semnat: „Plin de adâncă durere”, era de fapt bucuros că în sfârșit poate să preia îndelung dorita moștenire a averii! Ce inscripții mincinoase pe pietrele funerare! Acolo se citește despre revederea în cer, despre fericita înviere și totuși este vorba în multe cazuri despre oameni care n-au venit niciodată cu păcatele lor la Împăciuitorul răstignit. Dar acestea nu sunt cele mai rele neadevăruri de lângă sicrie. Există altele, mai rele. Iată un exemplu. Acum câțiva ani a fost înmormântat în mod solemn un profesor. Era un fapt cunoscut de toată lumea din viața și din scrierile acestui bărbat, că el era ca ateu (tăgăduitor al existenței lui Dumnezeu) departe de creștinism. **Ca bărbat onorabil n-a ascuns niciodată această convingere a lui.** La sicriul acestui bărbat, un cor a fost pus să cânte cuvintele: „**Ferice de**

morții care mor în Domnul!" În jurul acestui sicriu stăteau duzini de tovarăși cu aceleași convingeri ca ale celui decedat, care erau, ca și el, dușmani declarați ai veștii despre harul mântuitor și despre crucea de la Golgota. Dar ce s-a petrecut la mormântul acestui tăgăduitor al lui Dumnezeu? Acolo a fost exprimată dorința „ca cel decedat să poată intra la Tatăl duhurilor, la Izvorul luminii și al adevărului!” – Astfel, harul și adevărul, care sunt în Hristos, au fost transformate într-un spectacol grandios, dar găunos. Celor vii, care stau în jurul unui asemenea mormânt, li se întărește înșelăciunea că creștinismul nu este nimic altceva decât poleială superficială de cuvinte pompoase.

Acest profesor, care nu voia să-L admită pe Dumnezeu, totuși a căzut acum pradă cuvântului pe care l-a rostit Dumnezeu în ziua căderii în păcat: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3,19). Iluzia științei omenești a ajuns la capăt pentru acest decedat; el a plecat în ținutul adevărului și al realității.

Dumnezeu îi avertizează pe batjocoritori și pe tăgăduitorii lui Dumnezeu: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27). Dragă prietene, să fim practici. **Astăzi, în ceea ce ne privește, contează adevărul sau minciuna?** Iată, Dumnezeu a fost un martor de necorupt al vieții tale, al păcatelor tale. Tu nu te-ai interesat de El, dar El te-a căutat și te-a văzut. Ce a văzut în viața ta? Cât egoism și câtă avariție, câtă minciună, câtă mânie, câtă imoralitate, câtă nerecunoștință față de Dumnezeu, care L-a dat pe singurul Lui Fiu pentru tine, câtă răceală a inimii și indiferență față de Isus, care S-a dat pe Sine la moarte de cruce pentru tine! Fii sincer, smerește-te în țărână înaintea lui Dumnezeu cu vina ta cea multă, cu viața ta pierdută. Cheamă harul. Dumnezeu are har pentru tine – **dar numai pentru păcătosul care se smerește cu vina lui în pocăință adevărată.**

Dacă la toate mormintele s-ar rosti adevărul – nu despre viața și moartea celui înmormântat; acestea stau înaintea lui Dumnezeu -, nu, ci despre viața și starea inimii așa-zisei adunări îndoliate, despre dragostea căutătoare a lui Dumnezeu și despre seriozitatea veșniciei, atunci înmormântările și-ar schimba foarte mult caracterul și însemnătatea. Lauda respingătoare a oamenilor și consolările serbede ar amuți. Lumea ar înceta să mai vorbească despre **odihna veșnică** în cazul unor oameni care au murit fără nădejde, pentru că nu L-au omagiat pe Isus, și despre **viața veșnică** în cazul unor asemenea oameni, care au plecat în veșnicie ca morți spirituali. Desigur, oamenii nu trebuie să-i judece pe morții care stau înaintea lui Dumnezeu, dar la fel de puțin are voie un om să considere nevalabil adevărul divin despre păcat, dreptate și judecată.

Trăim într-o lume a minciunii, în care milioane de oameni vii sunt lipsiți prin înșelăciune de mântuirea lor veșnică din cauza deșertăciunii, a plăcerii păcatului, a banilor, a laudei oamenilor. Acestei lumi îi spune Dumnezeu oricărui har: „**Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu!**”, adică: cine are un oarecare imbold, o dorință a inimii de a fi sincer în ceea ce privește păcatul lui și neliniștea sufletului său, acela este capabil să înțeleagă glasul Aceluia care a adus viața pentru o lume muribundă, întoarcerea acasă pentru păcătoșii foarte rătăciți, iertarea pentru osândiții vinovați. **Ești tu din adevăr?** Vrei să fii sincer? Atunci ascultă glasul lui Isus, care te cheamă. El îți va arăta păcatul, tu îți vei vedea viața în lumina veșniciei și – te vei speria de munții vinii tale. Dar apoi vei vedea crucea pe care Fiul lui Dumnezeu a stat pentru tine în judecata lui Dumnezeu, împovărat cu vina ta. Jertfa a fost înfăptuită, Domnul a înviat și S-a înălțat. El privește din slavă la tine, te caută. Ascultă-I glasul! Vei găsi la El viața veșnică, pace pentru inima ta, o nădejde de nezdruncinat.

Dorești cu adevărat acest lucru, cu inimă sinceră? Atunci acesta va fi, cândva, când ochii tăi se vor închide și trupul tău neînsuflețit va fi culcat în groapă, un adevăr divin în legătură cu moartea ta: **Adormit în Domnul! Mântuit pentru slava veșnică!** Până atunci, referitor la

viața ta să fie scris: „Dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim: deci dacă trăim și dacă murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14,8). Atunci poate să se întâmple ce va vrea cu haina de pelerin dezbrăcată a trupului tău – tu Îl vei vedea pe Domnul. Nu contează cât de frumoasă este înmormântarea ta – deja mulți soldați bravi au fost îngropați de mâna dușmanului fără mare alai și mulți marinari curajoși s-au scufundat sub bubuitul luptei în mormântul ud. Nu, ci **contează dacă trăiești pentru Isus și adormi în Domnul.**

Nr. 9

DE LA MÂNIE LA OMOR – CÂT DE LUNGĂ ESTE CALEA?

„Orice om să fie ..... încet la mânie; pentru că mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu.” (Iacov 1,19-20)

În casa domnului X. a venit un slujitor nou, un bărbat tânăr, mai firav, care era devotat din toată inima.

Domnul X. era sever și pretindea mult, să se scoale devreme – să se culce târziu. Tânărul era cinstit dar încă neîndemânatic; el a uitat să-i aducă aminte că unul dintre furnizorii casei era neplătit de câteva săptămâni. Stăpânul casei, care obișnuia să-și țină afacerile bănești în ordine strictă, surprins neplăcut de factura mare care intra, s-a răstit la servitorul devotat cu voce tare și cu cuvinte mânioase. Acesta își iubea cu adevărat stăpânul și s-a speriat cu atât mai tare, crezând că i se pune cinstea la îndoială. L-a cuprins o durere adâncă și s-a dus liniștit la treaba lui, făcându-și datoria cu abnegație. Dar bucuria a dispărut din viața lui; curând după aceea a devenit tuberculos și a murit după câteva luni. Dacă sperietura în urma mâniei stăpânului său a fost cauza bolii sale sau dacă microbul acesteia era deja în el, aceasta rămâne ceva nedecis. În orice caz, clipa în care mânia violentă a stăpânului său l-a lovit pe neașteptate, a fost punctul decisiv de cotitură în viața lui. Cuvintele dure, privirile și trăsăturile mânioase ale feței stăpânului său l-au lovit până în adâncul inimii. El a fost singurul fiu al unei văduve bătrână; ce durere, ce pierdere pentru această mamă bătrână! Ce-i drept, a fost o durere profundă pentru acela care a rostit cuvintele mânioase, atunci când l-a văzut bolind pe omul loial – dar acele cuvinte și efectul lor n-au putut fi retrase. N-a vrut așa ceva, nu s-a gândit. – A vrut acest stăpân să-și omoare slujitorul? Sigur că nu; el îl iubea și chiar îl prețuia. Dar care fusese efectul mâniei lui?

Domnul spune: „Ați auzit că s-a spus celor din vechime: „Să nu ucizi!”; iar oricine va ucide, va fi supus judecății; dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va fi supus judecății; iar oricine va spune fratelui său „Raca” (o expresie de dispreț, cum ar fi „pierde-vară”), va fi supus judecății sinedriului; iar oricine va spune „nebunule” (adică: nelegiuitule sau smintitule), va fi supus focului gheenei.” (Matei 5,21-22.) Câte unul care nu-și cunoaște propria mânie, se miră că Domnul, atunci când a expus cele zece porunci, a așezat mânia sub aceeași sentință divină ca și omorul; și totuși observăm de multe ori că mânia și omorul sunt același păcat. În acea zi în care se vor descoperi toate gândurile oamenilor, ne vom da seama cât de înspăimântător de des oamenii mânioși doresc moartea adversarului lor.

Mânia omenească este o putere satanică ce se dezlănțuie în inimă și ceea ce poate să facă este ucidere. „Mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu.” Dacă harul lui Dumnezeu n-ar ieși aici în cale în mii de cazuri ca să împiedice, atunci numărul ucigașilor ar fi înspăimântător de mare printre tineri și bătrâni.

La U., în G., un miner l-a lovit mortal cu o bardă pe un vânzător ambulant, într-o ceartă care se iscase din cauza plății unei curele de bocanci, iar în B., în urmă cu ceva timp a fost înjunghiat un hangiu de către un cântăreț tirolez. Cum s-a întâmplat? Tirolezul a trebuit să aștepte o vreme

noaptea ca să i se deschidă; de aceea a devenit furios și când în sfârșit i s-a deschis, l-a înjunghiat după un schimb scurt de cuvinte pe hangiu. – La R., în D., Peter J. de patruzeci de ani era încurcat într-o ceartă pentru moștenire cu fratele său mai tânăr. După ce s-a ajuns din această cauză deja în mod repetat la certuri, fratele mai vârstnic a rănit-o grav pe soția celui mai tânăr cu mai multe lovituri cu o furcă de gunoi și apoi cu un revolver și-a împușcat fratele, care se grăbise să-i sară în ajutor soției lui.

Nenumărate sunt prilejurile pe care le folosește satan pentru a-i face ucigași pe cei legați ai lui, înainte ca ei să se fi gândit – el însuși este „ucigașul de la început”.

Mulți oameni vor să se scuze cu aceasta: „Da, sunt nervos; am uneori brusc această mânie clocotitoare, imprevizibilă.” Dar aceasta este o înșelătorie. Lucrurile se petrec altfel: acești oameni, într-o perioadă oarecare a vieții lor, de cele mai multe ori în vremea copilăriei sau a tinereții, au ajuns din propria lor vină sub puterea acestui duh de mânie. Pe atunci n-ar fi avut nevoie să devină furioși, dacă n-ar fi vrut. Dar au vrut să fie nervoși, poate și-au făcut din aceasta chiar ceva în beneficiul lor, ca alții să se teamă sau să se sperie în fața mâniei lor. Apoi, această putere a mâniei imprevizibile a pus stăpânire pe viața lor, au fost legați cu acest lanț. Acum devin nervoși în ciuda a mii de intenții bune. Ce spune Scriptura? „Nu știți că, dacă vă dați pe voi înșivă robi cuiva spre ascultare, sunteți robi ai aceluia de care ascultați, fie ai păcatului, spre moarte, fie ai ascultării, spre dreptate?” (Romani 6,16.)

Dar există o eliberare din toate lanțurile păcatului. Isus, Fiul lui Dumnezeu, a înfăptuit această minune pe care nici un om, nici o educație, nici o pedeapsă, nici o intenție n-o poate face.

Un miner întors de curând la Dumnezeu, care lucra într-o mină de cărbuni, a ajuns într-o zi, în timpul lucrului, într-o dificultate. Un vagonet cu cărbuni i-a sărit de pe șine la o cotitură și el și-a dat multă osteneală să-l repună pe șine. Dar de îndată ce a ridicat căruciorul la un capăt pe șine, acesta a alunecat iar de pe ele la capătul celălalt. Supraveghetorul minei, care cunoștea violența de altădată a acestui miner, l-a observat nevăzut. El și-a zis: „Aici o să văd imediat o frumoasă izbucnire de mânie.” Au eșuat încă multe încercări. Atunci tânărul bărbat într-adevăr a izbucnit, dar – ce miraculos – cu cuvintele unei cântări: „De Tine, Doamne Isuse, am nevoie oricând”. Deci în încurcătura lui, tânărul bărbat s-a adresat Domnului și Mântuitorului său. Iar El a ajutat. Curând vagonetul a fost pe șine. Ce mărturie frumoasă despre transformarea pe care o trăiește un om care vine la Isus cu poverile păcatelor și lanțurilor lui! Isus produce în el o mărturie nouă prin puterea Duhului Sfânt. „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi!” (2 Corinteni 5,17.) Ești și tu un legat? Lasă-te chemat la Isus; El vrea să ia din viața ta ceea ce te face nefericit, atât povara vinei, cât și lanțul păcatului.

Dar poate te gândești: Da, de mânia mea sau de beția mea sau de păcatele mele carnale aș dori mult să scap; simt că lucrul acesta îmi ruinează viața, dar în rest vreau să rămân ce am fost, unde am fost și cum am fost; nu intenționez să las să mi se reînnoiască viața, să renunț la prietenii de cârciumă și la tovarășii de păcat de până acum! – **În asemenea convenții nu Se amestecă Domnul niciodată.** Cine vrea să-l caute, trebuie să-L caute din toată inima; cine vrea să guste harul Lui, trebuie să se abandoneze fără rezerve în mâinile Lui. **Să crezi,** așa cum înțelege Scriptura lucrul acesta, înseamnă: **să-l predăm Domnului voința, ca voia Lui să stăpânească în viața noastră.**

Numai acela care vine ca un păcătos vinovat, care imploră har cu orice preț, numai acela găsește siguranța iertării întregii sale vini, pace, eliberare, viața veșnică.

De îndată ce Duhul Sfânt ajunge să domnească, nu mai este zărită firea înăscută, rea; ea este ținută în mormânt prin puterea vieții noi. Atunci există putere, puterea dată de Dumnezeu pentru biruință. Isus este dispus și destul de puternic pentru a-l face blând și răbdător, prin puterea Duhului Său Sfânt, chiar și pe cel mai violent om. Câte un creștin umblă în prezența și sub ochii Domnului Isus și astfel crește în asemănarea cu Acela „care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept.” (1 Petru 2,23.)

Vrei să ai parte de lucrul acesta? Atunci încredințează-te lui Isus!

Nr. 10

PRIMUL ȘI ULTIMUL PAS

„Șarpele m-a amăgit.” (Geneza 3,13)

Tunaru K. era un soldat destoinic și priceput, care se bucura de încrederea deplină a superiorilor lui. Dar ispita de a întinde mâna după un bun străin și-a făcut loc în inima lui. Ocazia de a sustrage în cameră de la camarazii lui unul sau altul din micile lor lucruri, l-a dus la cădere. I s-a întâmplat ca multor altor oameni; ochiul s-a fixat pe fructul oprit, inima și dorința au urmat ochiul, piciorul și mâna au urmat inima. Da, dacă nu și-ar fi încercat cheile pe lacătele străine, dacă n-ar fi deschis dulapurile străine, dacă n-ar fi luat acea batistă și acel condei și acele manșete – dar le-a luat și le-a ascuns în dulapul lui; poate voia să le ducă duminica următoare altundeva, în siguranță. Deodată a avut loc o revizie neprevăzută în dulapuri. Lucrurile au fost găsite și recunoscute de proprietarii lor de drept; K. a ajuns în detenție preventivă. Ședința pentru sentința în judecarea sa trebuia să aibă loc deja peste 14 zile. Dar în această dimineață K. s-a împușcat în închisoarea preventivă. **A fost ultimul pas** pe calea păcatului. Pe cei din urmă i-a făcut când a poftit la bunuri străine. Că el într-o zi și-a încercat cheia la încuietori străine, fusese **primul pas** - dar cum a arătat ultimul pas? În timpul scurt de 14 zile a fost mânat de la furt la sinucidere. Cu siguranță că la primul pas conștiința l-a avertizat; el n-are nici o scuză înaintea lui Dumnezeu. El s-a lăsat ademenit de satan pe un drum al cărui capăt el nu l-a văzut.

Cunoști acest cuvânt al Domnului: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19,42)?

Oare nu face satan întotdeauna așa, că arată ceva care pare total nevinovat? El le-a arătat în Paradis Evei și lui Adam fructul oprit, dar suferința, lacrimile, ruina și moartea care stăteau în spate, el le-a acoperit pentru ochii lor. Într-adevăr, Dumnezeu i-a făcut cunoscut omului: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”, dar șarpele l-a înșelat pe om: „Nicidecum nu veți muri!” Dimpotrivă, așa a șoptit satan: vei avea multă plăcere din aceasta, bucurie, ba chiar vei fi ca Dumnezeu! Vrăjit, omul a luat și a mâncat. Acesta a fost primul pas. Atunci drumul lui Adam și al Evei a ieșit din câmpiile preafericite ale Paradisului într-o altă viață plină de osteneală și sudoare, spini și măracini. După ce fiii lor au crescut, primii părinți l-au văzut pe fiul lor, Abel, ucis de fratele lui, Cain. Nu se întâmplă și astăzi mereu la fel?

Era un student tânăr, singurul fiu al mamei lui văduve. El nu călcase niciodată în vreo cârciumă, căci mama lui l-a implorat să n-o facă. Ea se temea pe drept, că el a moștenit înclinațiile tatălui său; acesta a coborât de timpuriu în groapă, ca bețiv. Fiul n-a știut acest din urmă lucru, dar avertizările și rugămințile mamei sale, de a evita cârciuma, acestea le-a știut. Dar a venit ziua când tachinarea și convinsul prietenilor lui au biruit rugămințile și avertizările mamei. A mers cu ei. Acesta a fost primul pas. A băut un pahar după altul. A fost dus acasă foarte băut și a murit în aceeași noapte, în beție. Nefericita văduvă își poate îngropa nădejdea bătrâneții acolo unde și-a îngropat nădejdea tinereții ei – în mormântul unui bețiv. Acesta a fost ultimul pas.

Evită orice păcat recunoscut, nu face primul pas, căci nu-l știi pe ultimul!

Satan, înșelătorul invizibil, viclean, îl ademenește pe om pe calea pierzării; nimeni nu poate calcula anticipat unde se va sfârși aceasta.

În luna februarie a acestui an, un bărbat care trecea prim pădurea orașului M. a găsit o femeie împușcată în ambii ochi, cu membrele înghețate de tot, dar încă vie; alături zăcea un bărbat care s-a împușcat singur. – Ce a reieșit? Bărbatul a fost maistru într-o fabrică și era fericit în căsnicie. El avea tot ce-și poate dori un om în viața pământească: sănătate, un loc de muncă, un câștig bun, o nevastă credincioasă, un cămin confortabil. Apoi a cunoscut o femeie. Câteva priviri și cuvinte delicate, o amuțire a glasului conștiinței la bărbatul căruia i s-a amintit de soția lui devotată.

Acesta a fost primul pas. Astfel a început o relație adulteră. Amândoi au înțeles curând imposibilitatea împlinirii acestei vieți; dar pentru că nu voiau să renunțe unul la celălalt, au hotărât să moară împreună. Într-o duminică au mers în pădurea orașului; era zăpadă mare și ger tăios. Bărbatul a tras în tâmpla femeii, dar împușcătura n-a omorât-o, ci i-a trecut prin ambii ochi. Femeia orbită implora zadarnic încă un glonț, căci bărbatul s-a împușcat singur. Opt zile a zăcut nefericita femeie în zăpadă, apoi a fost găsită și dusă la spital, pentru a-i amputa membrele degerate.

Dar aceasta a fost numai o parte din nenorocirea care atârna de acel prim pas. Ce zile de disperare și de nevoi au venit pentru femeia și copiii sinucigașului adulter! În ce mare veșnică de pierzare, care nu se va sfârși niciodată, s-a prăbușit singur!

Domnul spune despre satan că: „Nu vine decât ca să fure și să înjunghie și să omoare.” (Ioan 10,10.) Acesta este adevărul despre marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor. Dar omul, care l-a întors spatele lui Dumnezeu și și-a amuțit conștiința, **este un vinovat înaintea lui Dumnezeu**. Orbit prin păcat, se lasă amăgit și condus acolo unde nu vrea. Omul vrea să devină fericit și Dumnezeu chiar vrea să-l facă fericit. Dar păcătosul caută fericirea acolo unde nu este de găsit. El vrea să savureze, să se bucure de plăcere sau de câștig sau de admirația oamenilor. Satan îi oferă toate acestea: vino numai, îți dau ce dorești! Dar sunt fructe înșelătoare, otrăvite, pe dinafară sunt frumoase, strălucitoare, dulci – înăuntru este moartea!

Este adevărat că în viața zilnică problema nu iese la lumina zilei. Aici totul pare să meargă liniștit și în ordine în familii, în școli, în magazine și fabrici; sau este aceasta chiar așa? Cât păcat, suferință, neconsolare, câte nădejdi spulberate și inimi copleșite de griji peste tot, câte lacrimi și conștiințe care strigă! În mijlocul acestei vieți pășește Isus, Mântuitorul; El ciocănește la inimi, îi cheamă pe oamenii fără pace, vrea să vindece blestemul păcatului, să panseze inimile zdrobite, să reînnoiască viețile ruinate. Ascultă glasul lui! Nu trece prin această lume îngrozitoare de păcat cu părerea că ai putea să-ți păzești singur piciorul. Tu nu vezi primejdiile drumului tău și nici sfârșitul drumului tău.

Omul despre care Domnul povestește în pilda bunului samaritean că era în călătorie de la Ierusalim spre Ierihon, a crezut și el că va ajunge foarte bine la țintă. Dar a căzut între tâlhari și ar fi pierit dacă samariteanul nu s-ar fi îndurat de el. Isus este adevăratul samaritean; El vrea să te salveze și pe tine. Nu vezi că sufletul tău sângerează deja din multele răni ale păcatului? Nu te acuză conștiința în legătură cu multe lucruri care au fost rele în viața ta, care te despart de Dumnezeu? Nu te-a înconjurat vrăjmașul cu unele lațuri ale păcatului, de care vrei să scapi, dar n-ai putere? Înțelege dragostea Samariteanului Isus, care vrea să te salveze, să te vindece și să te ducă în siguranță. El a făcut de mult primul pas spre tine, când a venit din cer ca să te mântuiască. Fă tu acum acest prim pas spre El, spune-I: **Salvează-mă, Isuse!** Doar este ușor pasul de a chema cu sinceritate Numele Lui. Vrei lucrul acesta? Oricine ai fi, oriunde ai fi – pleacă-ți genunchii, spune-I Domnului toată vina ta, cheamă harul Lui: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Romani 10,13.) Aici se întâmplă altfel cu primul pas pe calea harului, decât cu primul pas pe calea păcatului. Isus Se apleacă spre tine, brațele harului te cuprind, te ridică și te scot chiar din cea mai adâncă mlaștină a păcatului, te ridică până la inima Tatălui și te poartă pe tot drumul, până ai făcut ultimul pas în această lume plină de ispită și ajungi apoi acasă, în casa Tatălui, unde nu mai sunt: nici suferință, nici strigăte, nici păcat.

„Cutează să I te predai
Supus, deplin, neîmpărțit!
Atunci viața veșnică tu ai,
Vei fi deplin și pururi mântuit.”

Nr. 11

EȘTI CONVINS?

„Toți am ajuns ca ceva necurat și toate faptele noastre drepte sunt ca o haină mânjită; și toți ne vestejim ca frunza și nelegiuirile noastre ne poartă ca vântul.”

(Isaia 64,6)

Ce figură jalnică este aceasta, acel om care plânge tare cu sughițuri, cu capul sprijinit în ambele mâini, stând în colț? S-a vorbit despre cuvântul: „Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu se lasă batjocorit; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera!” (Galateni 6,7.) Toți ceilalți au ieșit afară, dar acesta a rămas în urmă. Ce voia? Voia să cerșească bani, să stârneasă milă? Nu – era un argat de la o curte situată în apropiere, ultimul dintre cei trei fii ai tatălui său. Dintre frații lui, unul a sfârșit ca sinucigaș, celălalt zăcea în pușcărie ca ucigaș. Acum acesta, al treilea, și-a văzut păcatele în lumina lui Dumnezeu. El a scris pe drumul vieții lui, pe neștiute, un registru de datorii; el n-a bănuțit că purta cu sine, în memoria lui, un asemenea registru îngrozitor. Dar în ceasul acesta el fusese deschis în fața ochilor lui. Ce lucruri rușinoase și murdare erau scrise în el! Acum s-a prăbușit – el a fost convins de Dumnezeu că este vinovat și pierdut! Inima lui striga după har, după iertare și le-a găsit în acea seară.

Este sarcina tribunalului de instrucție să-l dovedească pe cel vinovat. Nu este suficient să-l încuie pe suspect în arestul preventiv. În unele cazuri, hoții și escrocii se încurcă în declarațiile lor așa, încât în cele din urmă se declară ca dovediți și vinovați. Ucigașii se prăbușesc câteodată cu o mărturisire deschisă, când sunt duși la cadavrul victimei lor – dar în nici un caz întotdeauna. În anul 1904 s-a întâmplat în împrejurimile Berlinului, că un bărbat care încasase în Berlin mulți bani, se afla în drum spre casă, spre satul lui. Pe drum a luat din bunătate în căruța lui doi bărbați care l-au rugat acest lucru. Aceștia l-au atacat și l-au omorât pe întuneric. Cei doi criminali au fost repede descoperiți și predați. Unul a depus lângă cadavrul celui omorât o mărturisire completă printre lacrimi. Celălalt a tăgăduit totul cu sânge rece; el n-a tresărit nici măcar cu o geană când l-a văzut în fața lui pe cel omorât. Dar în celula lui s-a întâmplat altceva. În acea închisoare preventivă se atârna o tablă pe perete în fiecare celulă, pe care scria numele și delictul întemnițatului. Atunci era scris acolo: Nume: August P.; Infracțiunea: jaf cu asasinat! Bărbatul vinovat n-a putut să suporte această inscripție; el a întors tabla astfel, ca partea nescrisă să fie în afară. Aceste cuvinte tăcute l-au dovedit!

Astfel trăiesc mulți oameni cu vina păcatului pe conștiință. În fața oamenilor fac pe nevinovații, pe inofensivii – dar în celula tăcută a conștiinței lor este o inscripție pe care n-o pot înlătura oricât ar vrea. – De curând s-a întâmplat în fața curții cu juri I din Berlin ceva ciudat: un spărgător și falsificator de acte și-a susținut până la cer nevinovăția, cu toate că avea în față dovezi zdrobitoare. Jurații au răspuns unanim afirmativ la problema culpabilității. Președintele a adresat apoi, după ce verdictul de „Vinovat” a fost pronunțat, cuvinte insistente și cordiale celui vinovat și l-a rugat să-și ușureze conștiința printr-o mărturisire deschisă și să-și asigure prin aceasta o pedeapsă mai blândă. Spre cea mai mare surpriză a tuturor celor prezenți, același bărbat care în urmă cu o jumătate de oră și-a susținut nevinovăția cu toată puterea, a depus acum o mărturisire deschisă în legătură cu tot ce era acuzat. Judecătorul de instrucție dovedise într-adevăr vinovăția, dar nu l-a putut convinge pe infractor – aceasta s-a petrecut abia după cuvintele de milă pe care președintele tribunalului i le-a adresat.

Și înaintea lui Dumnezeu – Judecătorul veșnic – convingerea păcătosului se petrece în diferite feluri. Este lucrarea Duhului Sfânt de a convinge lumea de păcat. Domnul a spus înaintea suferinței Lui: „Când va veni Acela (Duhul Sfânt), va convinge lumea de păcat și de dreptate și de judecată” (Ioan 16,8). **Cuvântul lui Dumnezeu**, mărturia puternică despre har și judecată,

despre dragostea lui Dumnezeu arătată în Hristos, atinge inimile și îi convinge pe cei vinovați. În multe cazuri Dumnezeu trezește conștiința adormită întâi prin nenorocire; pierderea averii și nereușita zdrobesc speranțele omului; îi moare un copil iubit sau stă deodată lângă patul morții devotatei sale mame. Duhul Sfânt îl convinge pe păcătos că Dumnezeu vorbește cu el despre vina lui. „N-am putut să dorm în noaptea aceasta!” a spus un bărbat sus-pus, după ce cu o seară înainte ascultase evanghelia lui Dumnezeu.

Când odinioară împăratul Friedrich Wilhelm al IV-lea i-a strigat unui bărbat răzvrătit cuvintele: „Sunteți un rebel!”, acesta s-a prăbușit leșinat în fața cuvântului împăratului; - oare este o minune că păcătoșii răzvrătitori se prăbușesc când Dumnezeu veșnic strigă în conștiința lor cuvinte ale adevărului? Atunci păcătosul vinovat stă în fața problemei, dacă el – convins de adevărul lui Dumnezeu – vrea să se smerească cu o mărturisire deschisă. A-I spune liniștit lui Dumnezeu: „Am păcătuțit”, aceasta ar fi chiar mult prea simplu; dar a te smeri cu o mărturisire cinstită și înaintea oamenilor față de care ai păcătuțit, aceasta este potrivit mândriei și sentimentului valorii proprii. „N-o face!” spune un glas în inimă, „trece totul sub tăcere!” Câte unul, care este convins lăuntric, se blindează în exterior cu indiferență, alții se aruncă în distracții și amuzament sau în muncă și afacere; pe lângă aceasta ei umblă ani în șir cu conștiința vinovăției, tânjesc după pace și iertare și totuși se lasă împiedicați de vrăjmaș să vină la picioarele lui Isus și să se desprindă de slujirea păcatului cu o mărturisire sinceră.

Dar majoritatea oamenilor nu au în nici un caz pe conștiință numai firea lor păcătoasă, egoistă, mândră și multele-multele lor minciuni din tinerețe încoace – ci marea majoritate au pe conștiință în afară de acestea: răutăți cu totul deosebite, infidelități, desfrâuri, necinste sau neînduplecări, asupra cărora au o conștientizare foarte limpede. Într-adevăr, ei doresc să uite aceste lucruri, dar ei pot cel mult să le amuțească pentru un timp scurt. Dacă îi întrebi între patru ochi pe oamenii foarte integri, cumsecade: Sunt în trecutul dumneavoastră lucruri deosebite în legătură cu care v-ați dori: Ah, dacă n-aș fi făcut atunci aceasta! – atunci obții în multe cazuri foarte repede răspunsul: „Da!” Există un om, un bărbat foarte cumsecade – cu toate acestea, ca tutore și-a înșelat cândva pupila. Există un altul, de asemenea un bărbat foarte cumsecade, dar chiar el a pus focul care a transformat în cenușă casa lui asigurată la un preț foarte mare.

Totuși, înțelege, prietene, tu ești un vinovat chiar și dacă faci parte dintre cei care s-au păstrat morali și sunt curați moral. Nenumăratele tale indiferențe față de Dumnezeu, nerecunoștința față de dragostea cu care te-a căutat Isus, te acuză! Cum sună prima și cea mai mare poruncă? „„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”. Aceasta este porunca cea mare și cea dintâi” (Matei 22,37-38). Oare am ținut eu vreodată această poruncă? Știu că n-a fost așa! Și acum, dacă am încălcat toată viața, zilnic **cea mai mare poruncă**, nu sunt eu atunci **cel mai mare păcătos**? Într-adevăr, sunt! Nerecunoștința mea față de Dumnezeu și față de oameni ajunge până la cer! Nu este acesta adevărul și în viața ta? Dar harul lui Dumnezeu te-a purtat până în acest ceas. Sentința divină asupra neamului omenesc sună astfel: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar; nu este nici unul care înțelege, nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună nefolositori; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar” (Romani 3,10-12). Privește-L pe Isus, pe Fiul lui Dumnezeu, care a luat asupra capului Său nevinovat vina ta – nemărginita ta vină! Privește la Chezașul tău, care a pășit pentru tine în judecata lui Dumnezeu și a primit sentința dreaptă, a purtat toată pedeapsa pe care ai meritat-o tu! Privește-L cum luptă suferind și murind pe cruce – lasă inima și conștiința ta să fie atinse de raza acestei dragoste a lui Dumnezeu și lasă-te convins că nu-ți rămâne nimic altceva de făcut, decât să cazi la picioarele lui Isus ca un vinovat care imploră har! **Ești convins?**

Nr. 12

DE UDE VII?

„Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeuul tău în acești patruzeci de ani în pustiu, ca să te smerească, să te încerce, ca să cunoască ce era în inima ta, dacă vei păzi poruncile Lui sau nu.” (Deuteronom 8,2)

Dacă privești noaptea în sus, spre cerul de stele, vezi luminând acele lumi sclipitoare, urmându-și drumul. Cu cât privești mai mult, cu atât observi mai multe stele, multe-multe pe care ochiul tău le recunoaște abia încetul cu încetul. Dacă iei un telescop bun, vezi și mai mult – stelele cerului sunt de nenumărat. Tot așa este și cu binecuvântările și bunătățile lui Dumnezeu în viața ta. Meditează la aceasta din zilele tinereții tale încoace. Câte bunătăți nenumărate ale lui Dumnezeu! Ți-a dat Dumnezeu un trup sănătos? Ți-a dat membre cu care poți să muncești? Nu ți-a menținut El viața în timpul vreunei boli și în multe primejdii? Da, zi de zi S-a îngrijit de tine – Dumnezeu credincios. „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți” (Matei 5,45).

În anul 1859, un tânăr de 18 ani a plecat din casa părintească pentru a deveni ofițer. Domnul îi biruise deja inima prin puterea harului, pe când era în vârstă de 15 ani. De multe ori se ruga acest tânăr Domnului, ca să-i păzească și să-i binecuvânteze calea vieții. În mod deosebit în acea vreme, înainte de a părăsi casa părintească, îngenunchea zilnic lângă patul lui ca să ceară harul lui Dumnezeu pentru calea lui. Dumnezeu a făcut ca el, 46 de ani mai târziu, când părinții lui părăsiseră de mult scena pământească și alți oameni locuiau în acea casă, să se întoarcă în casa lui părintească de altădată. Picioarele lui stăteau acum pe același loc pe care el atunci îngenunchease de atâtea ori și a privit în urmă drumul lung la al cărui început fusese atunci. Părul lui încărunțise, acum era un general bătrân. Ce lanț de binecuvântări și ocrotiri minunate în război și pe timp de pace! Harul l-a purtat pe aripi de vultur prin nenumărate greutateți, ispite, primejdii. Atunci a trebuit să mărturisească adorând, că n-ar fi crezut niciodată că Domnul ar putea să binecuvânteze și să asculte atât de minunat. Da, Dumnezeu poate să facă mult mai mult decât cerem sau gândim noi.

Pe drumul acela lung a existat un moment deosebit. El s-a întors bolnav din campania militară din 1866. Medicul l-a trimis în anul următor la Karlsbad, în Boemia, la tratament. El era pe atunci convins că suferința lui este incurabilă. El a luat aceasta din mâna lui Dumnezeu și și-a urmat drumul liniștit, singur, n-a vorbit aproape săptămâni întregi cu nici un om, dar a vorbit cu atât mai mult cu Dumnezeu. Într-o după-amiază, drumul lui de plimbare l-a condus la marginea unei păduri, de unde te puteai uita departe, în ținutul Boemiei, unde se înălța în depărtare un lanț muntos albastru în spatele altora. Soarele în apus și-a întins strălucirea peste acest tablou; dar în inima tânărului ofițer bolnav a mai fost turnată și o altă strălucire peste acești munți, căci Dumnezeu a pus în fața ochilor lui acest cuvânt prețios de făgăduință: „„Pentru că munții se vor muta și dealurile se vor clătina, dar bunătatea Mea nu se va muta de la tine, nici legământul Meu de pace nu se va clătina”, zice Domnul, Cel care se îndură de tine” (Isaia 54,10). Lacrimi de bucurie, de fericire liniștită i-au apărut în ochi și un râu de pace și de nădejde a trecut prin inima lui. Domnul, care i-a vorbit în ceasul acela, Și-a împlinit promisiunea față de el. În ciuda multelor sale neloialități și păcate, harul lui Dumnezeu totuși a acționat zi și noapte asupra vieții lui și legământul păcii care a fost încheiat pe crucea de la Golgota pentru oricine care crede, n-a căzut nici pentru acest bărbat; Dumnezeu l-a ținut în picioare.

Ah, observă din acest exemplu, prietene, că Dumnezeu este bun, Dumnezeu este credincios, bunătatea Lui se înnoiește în fiecare dimineață! Cât de nedescris de prețios este **harul lui**

Dumnezeu! Câtă fericire cuprinde acest cuvânt: **a sta sub har!** Vrei să fii iertat? Atunci trebuie să vii la Isus, trebuie să-I aduci păcatele tale și să fii împăcat prin sângele Lui.

Îl cunoști pe Isus? El a promis tuturor păcătoșilor: „Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară” (Ioan 6,37).

În realitatea binefacerilor și bunătaților nemărginite ale lui Dumnezeu, care sunt de nenumărat, ca stelele cerului, există o replică întunecată, tristă. Cu cât privești mai mult în urmă la drumul vieții tale, **cu atât mai mult păcat** vezi pe tot drumul. La început îți amintești numai una și alta care n-au fost bune, dar dacă lași să cadă pe calea ta lumina veșniciei din Cuvântul lui Dumnezeu, vei observa că peste tot au fost: păcat, omisiune, dragoste neglijată. Vină, vină cât nisipul de pe malul mării, care este de nenumărat. Poate n-ai văzut aceasta încă niciodată, probabil îți spui: Nu, este exagerat, așa de rău nu sunt. Totuși, de îndată ce pășești în lumina lui Dumnezeu îți vei da seama că din nefericire este așa. Cu toate că poate n-ai umblat în lucruri rele, rușinoase, totuși, egoismul, nerecunoștința față de Dumnezeu, mândria și tot ce locuiește în inima omului, întipărește ștampila păcatului pe viața oamenilor.

De unde vii? Așeză-te sincer în fața întrebării, ce sentință va pronunța Dumnezeu asupra vieții tale rămase în urmă. Ea va fi cântărită pe cântarul dreptății divine și despre mulți, mulți oameni se va spune: cântărit și găsit prea ușor.

De unde vii? Spune-I aceasta Dumnezeului tău; numai El poate să-ți salveze viața și să ți-o mântuiască de blestemul păcatului.

Dar poate vii și tu din multă suferință și mâhnire. Recent a venit un băiat de zece ani să-I dea Domnului inima lui și să-I aducă păcatele lui. Când a îngenuncheat pentru a lăuda dragostea lui Isus care l-a salvat pe el, pe păcătosul vinovat, a alăturat mulțumirii lui următoarea rugămintă: Ah, Doamne, fă ca tatăl meu să nu mai bea atât de îngrozitor și să n-o mai bată așa pe mama în fiecare seară! Fiind întrebat, a spus că din când în când se întâmplă ca seara tatăl să nu fie beat; dar de multe ori noaptea o maltratează nu numai pe mama, ci și pe copii.

Acest băiat scump, care a găsit în acea zi pacea și înfierea lui Dumnezeu, la întrebarea: „de unde vii?” a putut să răspundă: vin dintr-o casă de jale. Dar pentru el suferința amară s-a transformat în mântuire, ea l-a mântuit la Acela care poate șterge toate lacrimile.

Suferința a trebuit să vină în lume după ce omul a dezlănțuit păcatul. De aceea este viața dură; de aceea ne mâncăm pâinea în sudoarea feței noastre. De aceea găsim pretutindeni spini și mărăcini, lacrimi și dolii.

La întrebarea „De unde vii?”, inima ta poate fi mișcată în retrospectivă de durerea sufletească și de conștiința vinovăției; vei ajunge la concluzia: viața mea n-a devenit ceea ce trebuia să fie după gândurile dumnezeiești. Este așa? – Dacă te gândești în urmă, la copilărie, la tata și la mama, poate îți amintești că și tu ai cântat împreună cu ei cândva acea cântare:

Lumea pierdut-a fost, S-a născut Hristos,
Lumea a decăzut, Hristos S-a născut,
Lumea s-a pierdut, Hristos S-a născut,
Bucură-te, o, creștinătate!

N-ai învățat cândva: „Nu vă temeți; pentru că, iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul: pentru că astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor (sau Salvator)” (Luca 2,10-11.)

Oare s-a făcut pace și bucurie în inima ta? **Oare a devenit Isus Mântuitorul tău, Salvatorul tău?**

Iată, el te așteaptă de mult! El S-a născut în staulul din Betlem, deoarece dragostea L-a mântuit din ceruri jos, în valea păcatului și a morții – El a parcurs drumul de la iesle la cruce **pentru tine!** El a luat asupra Lui vina ta, pentru a purta pedeapsa ta. „Pedeapsa care ne dă pacea era

asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5.) Ia aceasta în inima ta și fugi cu povara vinei tale la picioarele lui Isus! Spune-I de unde vii, roagă-L, crezând, pentru har. El îți va vindeca viața de tot blestemul păcatului și de toată paguba și va da inimii tale cea pace liniștită, ca să poți și tu să exprimi crezând: „„Pentru că munții se vor muta și dealurile se vor clătina, dar bunătatea Mea nu se va muta de la tine, nici legământul Meu de pace nu se va clătina”, zice Domnul, Cel care se îndură de tine.” (Isaia 54,10.)

Nr. 13

UNDE MERGI?

„De unde vii și unde mergi?” (Geneza 16,8)

Mai știi cum stătea mama la patul tău când erai mic? Cum ți-a luat de atâtea ori mâna în mâinile ei dragi și atunci ai putut să adormi așa de bine? Mai știi când ai fost așa de grav bolnav și mama îți mângâia fruntea și ți-a dat la o parte părul de pe față? Poate nu te-ai mai gândit de mult la aceste lucruri, dar acum îți vin în minte. Tu nu poți plăti niciodată, niciodată ce a făcut mama ta pentru tine; vei rămâne întotdeauna un dator. Ai făcut tu bucurie părinților tăi? Privește înapoi la tot drumul pe care l-ai parcurs prin viață din poala mamei tale încoace! Câte lacrimi au fost și vor fi vărsate pentru fiicele și fiii nerecunoscători și îndărătnici – au curs și pentru tine? Lacrimile de mamă, lacrimile de tată cântăresc greu. Dumnezeu le numără și pedepsește pentru ele. Mai trăiește tatăl tău, mai trăiește mama ta? O, adu în viața lor îmbătrânită toată bucuria, toată dragostea, toată mulțumirea de care ești în stare! Mai știi cum te-a dus mama pentru prima dată la școală? Pe atunci îi povesteai tot ce trăiai. A rămas aceasta așa? Sau ai început curând să-i ascunzi mamei ce era rău în viața ta? Perioada școlară este pentru mulți oameni începutul slujirii păcatului.

O văduvă credincioasă avea un singur fiu; toate rugăciunile inimii ei, toată munca și osteneala vieții ei erau dedicate acestui fiu. I-a fost greu cât i-a trăit bărbatul, amarnic de greu, căci acesta era un bărbat dezmățat, neîndurător, încâlcit în păcate. Odată cu moartea lui a început o nouă viață pentru femeia greu încercată – a putut să răsuflă. Ea era destul de bogată pentru a face totul pentru sănătatea și instrucția tânărului. Dar el nu putea înflori, rămânea palid, obosit, capricios, neconștiincios, pregătit pentru orice fel de distracții, dar niciodată mulțumit, niciodată copilărește de vesel. În sfârșit, mama a mers la un medic experimentat; acesta l-a văzut pe tânăr, i-a pus câteva întrebări și i-a spus mamei: „Pot să vă dau numai consolarea că lanțurile cu care este legat fiul dumneavoastră, ruinează aproape tot tineretul nostru masculin.”

Ce durere pentru o asemenea mamă! Dar această femeie era o creștină adevărată. În toată această durere a luat putere de la Dumnezeu, a băut din izvoarele vieții veșnice, pe care lumea nu le cunoaște. Viața ei a adevărat acest cuvânt: „Dragostea - și anume, dragostea născută din Dumnezeu, din puterea Duhului Sfânt – suportă toate, rabdă toate, speră toate, nu este iute la mânie.”

Știi ceva despre această putere liniștită, care se dovedește biruitoare în suferință?

Vai, acest fiu atât de iubit devenise la vârsta copilăriei un om ruinat moral, cu o fantezie otrăvită, unul dintre cei mulți care la început nu știu la ce sunt ademeniți și care după aceea știu bine că se distrug singuri în trup și în suflet și totuși sunt legați. „Pentru că oricine îi este rob aceluia de care este învins.” (2 Petru 2,19.) Apoi, mai târziu, după școală tinerii intră în viață și imediat în adâncurile păcatului, ale viciului.

Felurit este acest lucru, **păcatul**, la fiecare om este altfel înfățișat; și totuși este îngrozitor de asemănător în esență și consecință: **povara vinei!** La unul sunt: avariția și escrocheria sau delapidarea; la altul sunt obrăznicia și nerecunoștința față de părinți; la al treilea este brutalitatea

față de nevestă și copii; la alții - și aceștia sunt marea majoritate – cuvântul „vină” vorbește în primul rând despre necurăția carnală. Câtă luptă cinstită este dată tocmai aici – dar câtă vreme ea nu este lupta credinței, care se abandonează în mâinile salvatoare ale lui Isus, este o zbatere și o autodistrugere în înfrângeri la tineri și bătrâni. Se scurg ani peste aceasta. Spune: ai ajuns la biruință și la pace?

S-au înșirat zi după zi și an după an – **cât vei mai trăi?** Îți spui: cine poate ști lucrul acesta? Ascultă: **vei trăi veșnic!** Dar **unde?** Unde mergi? Ce fel de veșnicie va fi aceea care te așteaptă? Ce fel de loc va fi acela în care îți vei avea căminul veșnic? **Unde mergi?** Care este ținta vieții tale? – Dacă este vorba despre întrebarea: cât timp vei trăi pe pământ, fii convins că moartea va veni mai curând decât ai crezut – la majoritatea oamenilor moartea vine prea devreme, chiar dacă a tergiversat 80 de ani. Dar un lucru este sigur: tu te grăbești spre ea și ea se grăbește spre tine; vă veți întâlni, ea pe tine și tu pe ea! – Nu **când, unde,** nu aceasta este întrebarea cea mai importantă; ci importantă este problema: **cum?** O vei întâmpina ca un om împăcat sau ca unul vinovat? Ca un salvat sau ca un pierdut? Te va conduce la poarta vieții veșnice sau la cea a morții veșnice? Majoritatea oamenilor dau la o parte această întrebare, n-au timp și n-au chef pentru ea. Dar cu aceasta nu scapă de realitatea că timpul nevăzut îi conduce spre moarte.

Un lucru este sigur: **va trebui să te înfățișezi cu vina ta înaintea Dumnezeului sfânt.** Dacă pășești aici pe pământ înaintea Lui pentru a căuta iertare, atunci te va întâmpina în **har,** căci El te cheamă în har. Atunci Isus nu vrea să devină Judecătorul tău, ci Salvatorul tău. Dar dacă nu Îi aduci în acest timp de har păcatele tale, atunci moartea va fi mesagerul care te va duce înaintea aceluia scaun sfânt de judecată. Acolo nu se mai găsesc: mântuire, har și iertare, ci numai sentința dreaptă a Judecătorului sfânt. Oamenii pășesc toți pe lângă o perdea întunecată, în spatele căreia așteaptă moartea. Dacă ar fi un leu sau un tigru bengalez care pândește, majoritatea ar fi foarte fricoși – în mod ciudat nu se tem de moarte atâta vreme cât sunt sănătoși. Și totuși, aceasta apucă cu mână puternică, sigură azi oameni sănătoși, mâine oameni bolnavi, azi - bătrâni, mâine – tineri, pentru a-i smulge de acolo prin perdeaua în spatele căreia este ascunsă veșnicia. Din timp – în veșnicie!

În primăvara anului 1906 a fost propovăduită vestea harului în Kiel. Printre ascultători se aflau cinci marinari de pe un vas torpilor. Au fost întrebați dacă au înțeles chemarea lui Isus și dacă vor să-L accepte pe Isus ca Mântuitor al lor. Ei au spus: „Da, am înțeles, acesta este adevărul.” Dar în acea seară nu voiau să vină la Isus: s-au sculat ca să plece la bord. Totuși, unul dintre ei a meditat pe drum, s-a întors, și-a mărturisit păcatele și a găsit pace. În dimineața următoare vasul torpilor a plecat în formațiune de divizie la exerciții pe mare. În noaptea următoare a fost luat prin surprindere pe întuneric de un alt vapor, a fost despicat în două și a căzut la fund. Unul, cel care devenise proprietatea lui Isus, a fost salvat; ceilalți patru s-au înecat – au plecat în veșnicie înainte să se fi gândit. Când au auzit cu o seară înainte evanghelia, aceea fusese ultima chemare a harului.

Încotro mergi? Care este ținta vieții tale? Poate i-ai crezut pe aceia care ți-au spus: odată cu moartea se termină totul – plec **în neant.** Dar un glas în tine îți spune că dincolo de această viață vine totuși o alta. Mărturiile multor, multor muribunzi îți confirmă că pe păcătosul neîmpăcat îl așteaptă veșnicia și judecata. Gura adevărului veșnic îți spune precis că nu poate să scape de judecata mâinii Dumnezeului sfânt și de chinul pierzării veșnice nimeni care a refuzat harul care este de găsit prin sângele Fiului lui Dumnezeu.

O, făptură omenească, tu semeni cu cea sârmană femeie rămasă fără casă, care a fost abordată ca o fugară în pustie de către îngerul lui Dumnezeu: „Agar (aceasta înseamnă „fugara”)! De unde vii și unde mergi?” Dumnezeu i-a poruncit: „**Întoarce-te și supune-te!**” Și tu ești într-un pustiu în care te amenință pieirea. Dumnezeu îți spune: **Întoarce-te și supune-te!** Vino cu vina păcatului tău la Isus, care a mers la cruce și pentru tine, de dragul tău, ca să sufere pedeapsa

ta! Atunci poți să răspunzi ca un copil împăcat al lui Dumnezeu la întrebarea: „Unde mergi?": Merg la Domnul meu, merg în casa Tatălui, la Dumnezeu, merg în patria mea! Când lucrarea zilelor trăite pe pământ s-a sfârșit, atunci poți să le spui alor tăi, celor care îți sunt dragi pe pământ și care stau plângând în jurul patului tău: „Nu mă opriți, deoarece Domnul mi-a dat har în călătoria mea; dați-mi drumul ca să merg la Stăpânul meu!” (Geneza 24,56).

Nr. 14

PRIETENUL SALVATOR

„Domnul este aproape de toți cei care-L cheamă,
de toți cei care-L cheamă în adevăr.
El împlinește dorința celor care se tem de El;
El le aude strigătul și-i scapă.”
(Psalmul 45,18-19)

Un prieten salvator? În ce fel poate să salveze? Poate plăti datorii, poate să vindece copii bolnavi de moarte, să îndepărteze rușine și ocară iminente, să aducă înapoi fiice și fii pierduți? Poate să repare căsniciile ruinate, nefericite, poate să mângâie inimi disperate? **Da!** Tocmai despre un asemenea Prieten salvator vorbesc.

Meșterul pantofar W. E. din M. a construit în anul 1884 casa în care mai locuiește și astăzi și în care se îndeletnicește cu afacerea lui înfloritoare. Era un creștin adevărat; casa vieții lui era de mult întemeiată pentru timp și veșnicie pe Stânca Hristos, înainte să înceapă să construiască această casă pământească. El și soția lui au început această construcție cu multă rugăciune, dar cu puțini bani, căci meșterul E. era pe atunci încă un începător. A fost cumpărat locul potrivit și a fost organizată o discuție prealabilă cu constructorul despre costurile casei. Dar din nefericire, din neatenție n-a fost încheiat un acord cu putere juridică în privința costurilor, înainte de începerea lucrărilor. Nu-i de mirare că constructorul a mers cu pretențiile lui mult mai sus decât permitea micul capital ipotecar contractat. Până au fost ridicați pereții și puse grinzile de la acoperiș, construcția a trebuit oprită pentru că nu mai erau bani. Organul de supraveghere și control în construcții a lăsat aceasta așa două luni, dar apoi a pretins ca lucrările să fie reîncepute. Multă rugăciune s-a înălțat la Domnul din partea lui W. E. și a soției lui și s-au străduit și ei să primească un împrumut suficient din cele mai diverse părți, dar totul părea zadarnic. Termenul stabilit de către organul de supraveghere și control se apropia. Meșterul W. E. voia să ceară de la serviciul orașenesc de construcții o prelungire a perioadei. Dar soția lui a spus: „Bărbate, nu ai nevoie de aceasta; Domnul știe că mâine expiră timpul; sunt ferm convinsă că ne va ajuta.” Bărbatul și femeia au îngenuncheat încă o dată și L-au rugat pe Domnul să-i ajute. Apoi W. E. s-a dus la lucrul lui. După un timp scurt l-a strigat soția să vină jos; un domn, B., dorea să-i vorbească. Domnul B. stătea în fața ușii de intrare când cel chemat a ieșit afară. „Cum se face, meșter E., că nu construiți mai departe clădirea începută în strada X.? M-am uitat deja de atâtea ori la casa goală, fără țigle pe acoperiș, dar abia astăzi am fost îndemnat să întreb de ce clădirea stă neterminată.” E. a povestit cum a fost problema. Domnul B. a întrebat îndată câți bani ar fi necesari. După ce a aflat suma, a spus: „Acum este ora 4; la ora 7 puteți veni la notar. Am acolo deja de mult o sumă pe care puteți s-o primiți. Vă dau atât, încât să puteți scăpa de banii împrumutați până acum și să amenajați prăvălia de pantofi pe care intenționați s-o deschideți.” Așa s-a întâmplat.

Domnul B. era un bărbat cu totul străin, cunoscut meșterului E. și soției lui numai după nume. Dar Domnul l-a îndemnat să-i ajute pe copiii strâmtorați ai lui Dumnezeu. Domnul Și-

a deschis întotdeauna urechea la rugămintele alor Săi și El este vrednic de a se avea încredere în El cu simplitate copilărească. El este un „**Mântuitor al tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor**” (1 Timotei 4,10).

Chiar dacă noi suntem de multe ori neloiali, trebuie totuși mereu să recunoaștem ce credincios este Domnul și cât de mult ne iubește!

Acest Prieten salvator, Isus, nu-i însoțește numai pe ai Săi la fiecare pas pe drumul lor pe pământ – nu, El îi cheamă pe **toți oamenii** ca ei să-și deschidă inima pentru El. El vrea să-i salveze din adâncurile păcatului lor, de sub puterea lui satan - și ca ei să-L găsească și să-L recunoască, El le dă dreptul să-L cheme **în orice nevoie**. „Cheamă-mă în ziua necazului: Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica!” (Psalmul 50,15.) Dar cât de puțini dau crezare glasului Său! În loc să I se încredințeze, fug de El, se grăbesc pe calea păcatului și a înstrăinării de Dumnezeu și nu vor să se lase salvați. Ei rămân pe calea propriei lor voințe, ba chiar merg de multe ori pe căile păcatului și ale viciului, cu toate că știu că este calea pierzării.

Acum un an și jumătate, un marinar suedez a plecat de la vapor la Cardiff (comitatul Wales) cu aproximativ 1000 de mărci care i-au fost plătite. Cea mai mare parte a acestei sume a risipit-o în cinci săptămâni în vicii și anturaj rău. Totuși, în această vreme a ajuns de două ori într-o sală în care aveau loc adunările credincioșilor. Acolo, un domn, E., a vorbit cu el despre mântuirea sufletului său; acest lucru chiar a făcut impresie asupra lui. Într-o zi i-a fost furat restul de bani, încă 300 de mărci. Acum nu mai avea nici un pfenig. Singur în orașul străin, dezgustat de viață, de plăcerea păcatului și de dezamăgiri, a decis să se înece. A scris o scrisoare către domnul E., în care se spunea: „Sunt obosit de păcat și de băut. Mă înece. Vă mulțumesc pentru interesul pe care mi l-ați arătat.”

Era seara la ora 10 când domnul E. a primit această scrisoare în adunare și a citit-o tare acolo. Imediat s-au sculat patru bărbați credincioși pentru a-l căuta pe acest marinar, ca să fie împiedicat de la sinucidere; l-au întâlnit pe când era pe cale să se arunce în apă. L-au biruit cu dragoste și cu rugăciunea credinței și el s-a lăsat condus de ei în adunare, unde între timp suiseră spre Dumnezeu multe rugăciuni pentru el. Acolo s-a prăbușit marinarul, conștient de vina lui. Toți s-au rugat pentru el; el a putut în duh să-L privească pe Isus pe Golgota; povara păcatului i-a fost luată de pe inimă, l-au umplut pacea lui Dumnezeu și bucuria și L-a lăudat pe Isus, Mântuitorul lui!

Două seri mai târziu a venit în aceeași sală un marinar german, care n-a înțeles nimic din limba de acolo. Dar Duhul Sfânt nu este dependent de limbile omenești. Acest bărbat s-a smerit sub puternicele efecte ale Duhului Sfânt; el s-a dus în față prin mulțimea adunată, pentru a-și mărturisi păcatele în fața tuturor. Normal că n-a înțeles nimeni din adunare cuvintele germane. Dar acel marinar suedez era prezent. El înțelegea ceva germană și ceva engleză. El a mers la camaradul lui și a tradus cât a putut de bine cuvintele acestuia. Cele ce au ieșit de pe buzele lui erau **mărturisirile păcatului**; dar curând au urmat **mărturiile harului**. Acest marinar german a găsit în aceeași seară pace prin sângele lui Isus.

Permite acum să fii întrebat dacă-L cunoști pe acest Prieten salvator? Vrei să vii la El cu acuzațiile conștiinței tale, cu povara vinei tale, ca să fi eliberat prin sângele lui Isus de tot blestemul păcatului? Tu poți și trebuie să cauți ajutorul lui Dumnezeu cu orice rugămintă, cu orice necaz – dar **cel mai mare necaz al tău este necazul vinii păcatului tău**, căci acesta îți aduce moarte veșnică. În toate ajutoarele, păzirile și salvările, Dumnezeu veșnic Își descoperă puterea și credincioșia – dar toată inima Lui, toată dragostea Lui le-a descoperit pe crucea de pe Golgota. Isus Hristos a fost jertfit pe cruce ca Miel al lui Dumnezeu, pentru a oferi: iertare, pace cu Dumnezeu și viața veșnică fiecărui păcătos dornic de mântuire. Oricine ai fi, dragă omule neîmpăcat, ești lăsat pradă pierzării veșnice: **plata păcatului este moartea!** Aici nu este vorba numai despre moartea trupească - și acesta este o plată a păcatului -, ci despre moartea veșnică, a doua moarte, despre care este scris: „Partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte.” (Apocalipsa 21,8.) Isus te-a văzut pe drum spre această țintă îngrozitoare. A

venit ca să te salveze; El a luat blestemul tău, pedeapsa ta asupra Lui, El a suferit judecata ta. Așează-te sub puterea salvatoare a sângelui Său! Predă-te Lui, adu-I lui vina ta! Recunoaște-L ca Prietenul tău salvator, care ți-a arătat marea și îngrozitoarea primejdie în care ești, **de a te pierde pentru totdeauna.** Dar Isus vrea să te salveze; aruncă-te în brațele Lui salvatoare! Spune-I: Doamne, mă încredințez acum mâinilor Tale pentru timp și veșnicie!

Nr. 15

UN ORDIN DE PLATĂ CARE RĂMÂNE MEREU VALABIL

„Dumnezeu nu este un om, ca să mintă, nici fiu de om,
ca să-I pară rău. A zis El și nu va face?
Și a vorbit El și nu va împlini?” (Numeri 23,19)

Știi ce este un cec? Este un bilet pe care scrie un ordin de plată. Aici scrie de exemplu: Mărci.....(aici se scrie cifra) sunt de plătit de la banca N.N., domnului X., din creditul meu; localitatea, data, semnătura. Destinatarul, domnul X., pune apoi pe partea cealaltă chitanța pentru această sumă primită. Angajații băncii în cauză cunosc semnătura aceluia care emite cecul. Numele și averea acestuia garantează pentru suma care îi va fi plătită imediat transmițătorului. Dacă banca n-ar putea plăti, atunci ar fi o firmă falimentară (insolubilă); ea plătește necondiționat și fără dificultate absolut indiferent dacă cecul este completat pentru 100 de mărci sau pentru 10 000 de mărci.

Dintre marii inventatori ai epocii moderne face parte electricianul Edison (născut în 10 februarie 1847, în statul nord-american Ohio). Ca fiu al unor părinți de obârșie modestă, crescut în sărăcie, în anii tinereții a fost băiat de ziare pe o cale ferată americană. Setos de cunoaștere și foarte talentat, își folosea nopțile ca să studieze tot ce ținea de funcționarea telegrafului electric. Are realizări în telecomunicații, fonograful și becul electric sunt inventate de el. Normal că a trebuit la început să găsească mijloace și căi pentru a-și valorifica practic invențiile; la nici 20 de ani a mers la patronul unei prăvălii mari și i-a oferit una dintre primele sale invenții. Negustorul a testat serios lucrul și deoarece s-a convins de importanța lui pe termen lung, i-a spus lui Edison: „Vă voi da 15 000 de dolari (cam 62 000 de mărci) pentru invenția dumneavoastră.” Lui Edison nu-i venea să-și creadă urechilor când a auzit suma. 15 000 de dolari – i s-a părut amăgitor. Aceasta chiar era imposibil. Șovăind a spus „da”. Atunci negustorul i-a dat un cec pentru o bancă, pentru 15 000 de dolari. Când Edison a primit în loc de numerar numai un asemenea bilet, a devenit de-a dreptul îngrijorat. Dar a luat hârtia, s-a dus la bancă și a cerut plățirea banilor. Casierul a spus: „Aceasta nu pot s-o plătesc așa.” Edison s-a dus casă distrus de tot; doar își zisese mediat că picase în mâinile unui escroc. Un prieten care l-a vizitat, l-a găsit foarte neconsolat. „Arată-mi hârtia! – Da, dragă prietene, totul este autentic, ești un om bogat; cei 15 000 de dolari ți se vor plăti în orice caz, numai că ai uitat să-ți **scrii numele** aici, pe partea cealaltă. Fă lucrul aceasta și banca îți va plăti neapărat banii.” – „Într-adevăr?” – „Foarte sigur!” Și așa s-a făcut; Edison a semnat și cecul a fost plătit.

Asemenea transferuri de bani ale unui negustor sunt o pildă a făgăduințelor lui Dumnezeu; acestea există pentru tine! Dar și aici este valabil: să-ți treci numele acolo; abia atunci capătă făgăduințele valoare pentru tine.

De exemplu, în Biblie scrie pentru oricine care crede: „El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5.) Introdu numele tău aici și citește acest citat așa: El era

străpuns pentru fărădelegile **mele**, zdrobit pentru nelegiuirile **mele**. Pedepsa care **îmi** dă pacea era asupra Lui și prin rănile Lui **sunt** vindecate.

Un păcătos împovărat de vină nu ajunge la pace pe nici o altă cale, decât dacă privește la crucea de pe Golgota și crezând apucă ceea ce Isus a înfăptuit pentru el.

Ai făcut așa? Poți să spui într-adevăr: „**Prin rănile lui sunt vindecate**”? Înțelege lucrul acesta, apucă-l! „Cine crede în Fiul (lui Dumnezeu) are viața eternă.” (Ioan 3,36.) Dumnezeu o spune. Crede și trăiește! Biblia este pentru oricine care crede, un carnet de securi al făgăduințelor lui Dumnezeu. Ia orice cuvânt de făgăduință vrei, pe care Dumnezeu a dat-o credinței, pune-l înaintea lui Dumnezeu cu rugăciune smerită, cere încrezător plățirea; **Dumnezeul trinitar atotputernic nu este o firmă falimentară, cum cred mulți oameni - nu, El plătește!**

Dintre făgăduințele lui Dumnezeu face parte aceasta: „Facă-ți-se după credința ta!” Aceasta nu este în nici un caz ceva referitor numai la lucrurile cerești și la mântuirea sufletului, ci Dumnezeu spune aceasta alor Săi în privința tuturor lucrurilor vieții pământești. Un om de încredere, sigur, povestea: „Odată am dat foarte tare înapoi în afacere, din cauza unor pierderi mari, așa că n-am mai putut plăti un creditor. Portărelul a venit și ne-a sechestrat mobila pentru o pretenție de 51 de mărci, care crescuse la 60 de mărci cu costurile de judecată. Și de data aceasta am avut încredere în Domnul, care a spus: „Ale Mele sunt amândouă: și argintul și aurul.” De aceea mi-am pus grijile la inima de Tată a lui Dumnezeu, care ne-a promis că El nu va da cinstea Lui altuia și nici gloria Lui idolilor. Aș fi putut ușor să împrumut banii necesari de la vreun cunoscut, dar atunci n-aș fi avut încredere în Dumnezeu, ci în oameni. Astfel se apropia tot mai mult timpul de vânzare a mobilei sechestrată și un glas în mine îmi spunea mereu: „Nu lepădați dar încrederea voastră care are mare răsplătire!” Am ținut tare de făgăduința Lui și m-am gândit: Dumnezeu nu poate să mintă și să-Și calce cuvântul ca un om. Termenul de vânzare era stabilit pentru marți dimineața la ora 11. Dar în duminica dinaintea acestei date a survenit un eveniment neașteptat. Un negustor de aici, P., a făcut după-amiază plimbarea lui obișnuită pe câmp și lovit de un stop cardiac, a căzut mort pe loc. Soția mea a spus după cină: „E timpul să primim bani.” Abia spusese așa, că a și bătut cineva la ușă. La răspunsul „intrați” a pășit în cameră slujitorul negustorului decedat și a întrebat dacă aș putea să fac sicriul pentru domnul P., care decedase așa de repede. Am mers imediat cu el, am luat măsura și când am întrebat cum dorește să fie sicriul, am primit răspunsul: „Foarte simplu. A trăit simplu și trebuie să fie îngropat tot simplu; primiți 60 de mărci și trebuie să livrați un sicriu simplu.” Luni dimineață, la ora unu și jumătate m-am apucat de lucru și seara am putut să livrez deja sicriul. Am primit banii și astfel am putut să-mi amortizez datoria marți, așa cum trebuia.”

Tu poți acum să gândește despre acest eveniment ce vrei; nu poți să tăgăduiești că acest bărbat l-a pus în față lui Dumnezeu făgăduințele Sale, iar Dumnezeul credincios a plătit cecul tot, fără dificultate și la timp. De aceea, orice om deștept poate fi sfătuit: fă la fel!

Ai încredere în Dumnezeu că **Își** va respecta cuvântul. Dar promisiunile lui Dumnezeu se deosebesc într-un punct de un ordin de plată pământesc: **ele nu se plătesc numai o singură dată, ci mereu, de câte ori I le prezinți lui Dumnezeu; ele nu-și pierd valabilitatea.** Așa cum îndurarea, bunătatea și credincioșia Lui se înnoiesc în fiecare dimineață, la fel este și cu Cuvântul și cu făgăduința Lui.

Dacă primesc într-o bancă un ordin de plată de la un om bogat, atunci mă duc la agenția de plăți și obțin plătită toată suma înscrisă. Închipuie-ți că mi s-ar da cecul înapoi și eu aș încerca să-l încasez a doua oară. „Nu”, mi s-ar spune, „această plată am achitat-o deja.” Dar cecul lui Dumnezeu poți să-l iei și să mergi în fiecare zi la banca cerească, poți să vii la orice oră și cecul este mereu la fel de bun ca și când n-ar fi fost încă niciodată plătit. Tu l-ai testat pe când avei 20 de ani; încearcă-l din nou acum, când ai 70 de ani! Făgăduința este astăzi la fel de valabilă cum a fost altădată. Căci Dumnezeul veșnic, care nu se schimbă, este credincios și **Își** ține făgăduințele.

Nr. 16

ÎNCERCAT ÎN FOC

„Pentru ca încercarea credinței voastre, mult mai prețioasă decât aurul care piere, deși încercat în foc, să fie găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos.” (1 Petru 1,7)

În timpul războiului cu burii, conducerea armatei engleze a dat ordin ca toate fermele (curțile moșiilor sau curțile țărănești) ale burilor să fie arse de tot– se dorea prin aceasta să se distrugă rezistența bravului popor. Femeile și copiii din curțile prefăcute în scrum au fost duși în lagăre de prizonieri. Un englez, care a avut parte de acea epocă în Africa de Sud, povestea următorul eveniment garantat: Deoarece era lipsă de ofițeri, un medic militar englez a primit misiunea ca împreună cu efectivul desemnat lui, să prefacă în cenușă o fermă mare. Ordinul crud a fost dureros pentru medic, dar a trebuit să-l execute. Ajuns la acea fermă, a găsit-o acolo pe gospodină cu copiii ei; bărbatul era pe câmpul de bătaie, pentru a lupta împotriva englezilor. Medicul a informat-o pe femeia bură de ce venise; totodată i-a dat două ore timp să salveze din casă tot ce voia să salveze. Soldații au trebuit să ajute să care din casă lucrurile indicate de gospodină. După ce s-a petrecut aceasta, fiica cea mai mare, care știa engleză, a pășit spre medic și l-a rugat să salveze și armoniul ei, care era foarte prețios pentru ea ca dar al unui prieten. Această rugămintă a fost îndeplinită; armoniul a fost cărat afară și pus la o depărtare de casă. Aceasta din urmă a fost apoi aprinsă. Când au izbucnit flăcările, care distrugeau acest cămin al unei familii fericite, fiica de bur a deschis armoniul și a început să cânte Psalmul 146: „Laudă, suflete al meu, pe Domnul! Voi lauda pe Domnul cât voi trăi, voi cânta psalmi Dumnezeului meu cât voi fi. Ferice de acela care-L are pe Dumnezeul lui Iacov ca ajutor al lui, a cărui speranță este în Domnul Dumnezeul său, care a făcut cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele, care păzește adevărul pentru totdeauna, care face judecată pentru cei asupriți, care dă pâine celor flămânzi: Domnul îi eliberează pe cei încătușați!” – Soldații englezi stăteau acolo tăcuți, cu caschetele date jos de pe cap, în timp ce familia intona această cântare a credinței și flăcările scrâșnind și răpăind, însoțeau cântarea de laudă. Ferice de omul care la prăbușirea casei sale pământești poate să laude așa în pace pe Domnul lui – pe Dumnezeul credincioșiei, care nu face nici o greșală în minunata Sa guvernare! Acești credincioși au putut să spună despre casa lor care se prefăcea în cenușă, același lucru pe care-l spune Scriptura despre trupul muritor al oricărui creștin adevărat: „Știm că, dacă ar fi desfăcută casa pământescă a cortului acestuia, avem o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă, în ceruri.” (2 Corinteni 5,1.) Cine are cu adevărat această nădejde, are o posesiune pe care n-o poate distruge nici focul, nici sabia – ai tu așa ceva? Credința acestei familii de burii a fost încercată în foc în acea zi și s-a dovedit a fi veritabilă! – Când o trupă ajunge pentru prima dată pe câmpul de luptă, primește, așa cum spunem noi, soldații, „botezul focului”; ea este încercată în foc și după aceea este încercată. Tot așa este și cu credința vie; ea este încercată, credincioșii trebuie să se verifice. Domnul compară creștinismul autentic cu o casă care este construită pe o stâncă: „Și a căzut ploaia și au venit șuvoaiele și au suflat vânturile și au bătut în casa aceea și nu a căzut pentru că era întemeiată pe stâncă.” (Matei 7,25.) Stâncă este Hristos; El este suficient de puternic ca în nevoie, în boală, în primejdie, în sărăcire și la apropierea morții să-l păstreze în pace pe cel care, crezând, l-a dat într-adevăr toată inima. Dar acolo unde n-a fost decât o mărturie exterioară sau numai o credință a rațiunii, nu viață din Dumnezeu, acolo nu se trece proba focului și a apei. Casa unui astfel de creștinism cade și căderea ei este mare, pentru că a fost zidită pe nisip.

Așa cum se spune, următoarele strofe faceau parte dintre cântările preferate ale împăratului nostru, Friedrich, în vremea bolii sale grave, incurabile:

Când Domnul ne dă o cruce, / Noi s-o purtăm cu răbdare,
Ruga spre El să se urce, / La El găsim consolare.
Vină cum mi-o fi sortit, / Stau în Domnul liniștit!
Chiar de-i slabă inima, / Încât se descurajează,
De-n durerea cea mai grea, / Nici o zi n-o luminează,
Spune-i: cum mi-o fi sortit, / Stau în Domnul liniștit!
De-aceea Te rog, apoi, / Doamne, să sper crezând mereu,
Atunci nu cunosc nevoi, / Braț de har mi-a-ntins Dumnezeu.
De-aceea, cum mi-e sortit, / Stau în Domnul liniștit!

Această cântare este compusă de un băiat de 12 ani, pe nume E. v. W., care – paralizat mulți ani – a fost incapabil să se miște din cauza multor dureri, dar care și-a găsit odihna în Isus. Deja multe inimi greu încercate au fost întărite și înviorate prin aceste versuri. Să înțeleagă aceste versuri poate numai **un copil al lui Dumnezeu, care a devenit liniștit în Domnul, adică: liniștit în conștiință**, pentru că n-o mai apasă nici o vină; **liniștit în inimă**, fără griji, fără tânguire, pentru că totul este pus în mâinile veșnic credincioase, care sunt atotputernice; liniștit în nădejde, pentru că deznodământul va fi minunat și ochii Îl vor vedea curând pe Acela care odată a purtat pe cruce judecata noastră, în dragostea Lui de nespus. Acestea sunt taine pe care le poate înțelege numai un copil al lui Dumnezeu, care a găsit pacea prin credința în jertfa înfăptuită a lui Isus. Ai găsit-o? Începutul vieții dumnezeiești este prăbușirea smerită a păcătosului înaintea lui Isus, apucarea cu credință a jertfei de pe Golgota. Păcătosul Îl vede pe Fiul lui Dumnezeu în judecată pentru vina lui și rostește crezând: „Aceasta este pentru mine – Isus a purtat vina mea și a luat asupra Lui pedeapsa mea!”

Un creștin adevărat învață în „școala suferinței” să-L laude pe Dumnezeu – **suferințele sunt învățători prin care copiii lui Dumnezeu învață să cânte mai bine**. Măhnirile și suferințele îi trezesc, pentru a întinde aripile ca ciocârlile și a pluti în sus, ca să-L laude pe Dumnezeu. Acum câțva timp, niște copii distinși ai lumii povesteau despre o rudă care l-a îngrijit până la capăt, cu un devotament neobosit pe bărbatul ei bolnav, grosolan, nedrept, capricios, cu toate că acest bărbat adulter a făcut tot ce a putut, ca să-i facă soției viața un iad; ei spuneau despre copilul sincer al lui Dumnezeu: „**Am văzut o creștină adevărată! Am apucat să vedem ce înseamnă creștinismul!**” Acolo aurul a fost încercat în foc și găsit autentic! – Spurgeon, martorul credincios, povestea: „Acum câteva luni stăteam lângă o femeie, care de mulți ani n-a mai putut să-și părăsească patul. Zăcea într-o cămăruță de mansardă cu tavanul oblic, ai cărei pereți erau împodobiiți cu versete biblice, pe care ea le desenase în pat. Nu era aproape niciodată să nu aibă dureri; nopți fără odihnă și zile singuratică erau soarta ei permanentă. Ea a remarcat: „Nu pot să vă spun cât de des a luminat prezența lui Dumnezeu această încăpere! Cu toate că de mulți ani n-am nici o oră fără dureri, vă asigur că această cămăruță este un adevărat cer pentru mine!” Această femeie avea un fel de a fi așa de simplu, de lucid, cum numai rar poate fi găsit; era fiica unui simplu muncitor. Când am vorbit cu această sărmană femeie, care declara că Dumnezeu este permanent cu ea, am simțit că mărturia ei este adevărată. Am fost foarte conștient de prezența Celui atotputernic, ba chiar am simțit-o. – Într-adevăr, „**Domnul Se destăinuiește celor ce se tem de el!**”

Poate că toate acestea ți-au fost până acum lucruri de neînțeles; poate și acum te mai gândești că nu ai nevoie de o asemenea credință. Dar vei admite că este extrem de prețios să ai în această viață nesigură o fericire de nezdruncinat și pacea lui Dumnezeu în ziua încercării. Dacă dorești, vino cu vina vieții tale la Isus, ca un căutător de pace! El te-a chemat de mult – ba chiar a venit pentru **tine** și a mers pentru **tine** la cruce prin adâncurile judecății, ale suferinței și ale morții!

Nr. 17

MAI ESTE ÎN ZILELE NOASTRE RAȚIONAL SĂ NE RUGĂM?

„Domnul va auzi când voi striga către El.” (Psalmul 4,3)

Cine a trăit mai mult timp în una din marile noastre zone industriale, știe că acolo se amestecă în muncitorime tot felul de oameni necizelați de departe și de aproape și că acolo alcoolul îi mână zi de zi pe oamenii infracționali în tot felul de cruzimi. A fi jandarm într-o asemenea zonă este o slujbă la fel de primejdioasă ca cea de pădurar într-un sector silvic în care sunt mulți braconieri. Un jandarm credincios mărturisea cum a avut parte de atâtea ori de ajutorul salvator al lui Dumnezeu, la rugăciunea lui de credință și a soției lui. El stătea într-o seară de vară cu soția lui în pridvor, când a venit un curier să ceară ca jandarmul să vină imediat; un oarecare A. G., un bătaș extraordinar, cunoscut în ținut, amenința că-și înjunghie părinții. Jandarmul s-a grăbit la datoria lui cu rugăciunea: „Doamne, ajută-mă!”, în timp ce soția lui a rămas în rugăciune fierbinte înaintea lui Dumnezeu, ca Domnul să-l biruiască pe omul sângeros. Ce s-a întâmplat? Când jandarmul s-a apropiat de treptele casei prin spațiul îngust al curții, la picioarele acestora zăcea beat, într-o mare baltă de sânge, hulitorul și ucigașul de tată și de mamă, incapabil de luptă, cu venele tăiate. Omul sângeros luase un cuțit de bucătărie pentru a-și înjunghia părinții, dar se împiedicase cu el pe trepte și s-a rănit singur foarte grav. Așa că jandarmului nu i-a mai rămas nimic de făcut, decât să se îngrijească de un pansament de urgență și apoi, acasă, să-L laude împreună cu soția lui pe Domnul, pe ascultătorul rugăciunii. În orice caz, acest jandarm stă în toiul vieții zilnice din secolul al 20-lea. El găsește că este absolut rațional să caute cu rugăciunea credinței ajutorul Aceluia care poate și vrea să ajute. **Oare să nu fie rațional și pentru tine?** Te sfătuiesc s-o încerci! Că Dumnezeu este o Persoană prezentă, care aude, vede, iubește, intervine, salvează, face minuni, aceasta este ceva pe departe necunoscut majorității oamenilor – de aceea ei nu știu deloc ce înseamnă să te rogi. Unde și cum să învețe și să înțeleagă asemenea oameni sărmani, fără nădejde, această fericită realitate? Ei trebuie să apuce să vadă această realitate în viața copiilor lui Dumnezeu.

Un meșter geamgiu din Turingia povestește: „După cum știți, Domnul ne-a dăruit mulți copii, dar nu totodată și o afacere înfloritoare, așa că adesea arăta de-a dreptul săracăcios în bucătărie și în beci și de multe ori băteau la ușa noastră nevoia și grijile pentru hrană. Într-o dimineață îmi lipsea chiar și pâinea pentru familia mea și pentru cele două calfe. Nu mai aveam nici un pfenig în casă, iar soția mea îmi făcea reproșuri amare că, ce-i drept, i-am adus calfe în casă, dar nu puteam să fac rost de bani nici măcar pentru micul lor dejun. Ultima pâine a fost consumată, venea timpul pentru micul dejun și nu aveam nimic. Puteam s-o liniștesc doar cu aceasta, că o îndrum la Domnul, Căruia deja I-am pus azi dimineață totul pe inimă și Căruia deja I-am mulțumit anticipat pentru toate darurile și ajutorul pe care ni le va dăruia din nou astăzi. El va purta de grijă; căci El a spus: „Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi”, așa că puteam spune curajos: „Domnul este ajutorul meu.” La aceasta soția mea a tăcut, eu am mers la lucrul meu, dar m-am întors după o oră în camera de locuit. „Ei, încă n-ai nici o soluție?” a întrebat soția mea. N-am știut să-i dau alt răspuns decât acesta: „Încă n-a venit vremea micului dejun; Domnul va avea grijă înainte, ca să primim pâine; El nu ne lasă să fim dați de rușine, dacă avem încredere în El.” Apoi am plecat iar la lucru. – Când după o jumătate de oră m-am întors pentru a doua oară, mi-am găsit soția foarte nemulțumită. Ea a remarcat cu un ton supărat: „Pune calfelor tale ceva la micul dejun, dacă ai ceva; eu nu mă arăt.” Am pășit către fereastră și am stăruit către Domnul: „Doamne, ajută necredinței noastre! Am încredere în bunătatea Ta!” Numai un timp scurt am stat acolo așa, când am văzut o slujnică venind spre curtea noastră. Am strigat vesel către soția mea: „Acum Domnul deja trimite ajutor!” Și într-

adevăr, ajutorul mult dorit a venit. Un țăran coborâse din căruță la un măcelar, care avea în același timp și o cârciumă și a spart cu căruța lui două geamuri mari de prăvălie. Acum trimitea fata la mine să mă roage să calculez paguba făcută. După ce am făcut aceasta, mi-a dat imediat banii ceruți și m-a rugat să pun geamuri noi. Măcelarul a comandat și pentru el trei geamuri noi. Din banii țăranului am cumpărat imediat ce aveam nevoie pentru micul dejun; înainte de a fi ora 9, micul dejun era pe masă. Domnul, care atunci Și-a amintit prietenos de noi, a ajutat și apoi zi de zi mai departe, ne-a încercat într-adevăr de multe ori, dar niciodată nu ne-a lăsat și nu ne-a părăsit.”

Acest meșter geamgiu proceda, după părerea soției lui, irațional, în timp ce se încredea în Dumnezeu nevăzut – femeia credea că ea este mult mai rațională în timp ce, privind la masa ei goală și la portofelul gol, se gândea: din nimic iese nimic! Aproape toți oamenii i-ar fi dat dreptate și pe bărbat l-ar fi făcut **irațional**. Poate și tu? Dar sfârșitul dovedește care dintre acești doi soți a fost cel **rațional**. Deja Pavel a fost batjocorit pentru aceasta, „pentru că ne-am pus speranța într-un Dumnezeu viu” (1 Timotei 4,10).

Majoritatea oamenilor zilelor noastre nu cred într-un Dumnezeu care ascultă, care salvează. Dacă li se povestește despre minunile pe care le face Dumnezeu pentru ai Săi, ei nu înțeleg. Ce-i drept, ei au impresia că acolo s-a petrecut ceva cu adevărat deosebit, ciudat, dar cuvântul „întâmplare” îi ajută să asculte minunile cele mai evidente, fără să se smerească înaintea Aceluia care a făcut minunile. Totuși, există fapte pentru care explicația de „întâmplare” eșuează. Un cuvânt simplu al unui chinez convertit ar putea da unora un sfat bun. El a fost un înrăit fumător de opiu și părea sortit pieirii pentru trup și pentru suflet, ceea ce urmează pas cu pas în mod obișnuit acestei patimi. Dar când s-a convertit de la chipurile lui idolești la Dumnezeu, a simțit că trebuie să devină liber de fumatul opiului. Unii, care l-au cunoscut înainte, declarau că așa ceva ar fi imposibil, că trupul lui este prea obișnuit cu opiul, că puterile lui sunt prea zdruncinate, că o vreme ar putea să se abțină, dar să scape de tot nu va mai putea. Dar chinezul nostru a avut încredere în puterea lui Dumnezeu și a avut parte de ea. El a devenit deplin liber. „Cum ai reușit?” era întreat. „Ce remediu ai folosit pentru a te elibera de fumatul opiului?” – **„Mi-am folosit ambii genunchi”**, răspundea el simplu, „iar Domnul, El mi-a dat puterea să înving!”

Cuvântul lui Dumnezeu pune la început numai o condiție celui care vrea să aibă parte de ajutorul lui Dumnezeu: **el trebuie să creadă că este Dumnezeu**. Este scris: „Fără credință este imposibil să-I fii plăcut, pentru că cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că-i răsplătește pe cei care-L caută.” (Evrei 11,6.) Dumnezeu nu spune nimic despre cât de tare trebuie să fie această credință sau cât de slabă are voie să fie. Dumnezeu răspunde și celei mai slabe credințe. Lui Isus I-a spus un tată cu privire la fiul său posedat de un duh satanic: „„Dacă poți să faci ceva, ai milă de noi și ajută-ne!” Și Isus i-a spus: Acest „Dacă poți!” este **credință**. Toate sunt posibile pentru acela care crede.” Și îndată tatăl copilului, strigând, a spus: „**Cred, Doamne, ajută necredinței mele!**”” (Marcu 9,22-24.) Aceasta a fost cu siguranță o credință slabă, dar a fost **credință** și ea a obținut ascultarea și a repurtat victoria. Fiul a fost salvat și eliberat. Când tatăl a ajuns acasă cu fiul său salvat, mama a găsit, în orice caz, **foarte înțelept** că soțul ei a mers la Domnul să caute ajutor. Trage din toate acestea o concluzie rațională: **învață să-L cunoști pe acest Dumnezeu salvator!** – Apoi vei afla că El poate și vrea să dea mai mult decât: sănătate, pâine și ajutor la nevoie – **El poate și vrea să-ți mântuiască sufletul pentru viața veșnică**. Tu nu trebuie decât să-I spui sincer că ești un vinovat. Cheamă-L pe Fiul înviat al lui Dumnezeu! Cheamă-L cu credința în jertfa Lui înfăptuită, în moartea Lui pe cruce și spune-I cu sinceritate: Doamne, salvează-mă din păcatele mele, vreau să mă las salvat! – Astfel vei afla că **Isus este Dumnezeu-Mântuitorul** (Tit 1,3).

Nr. 18

SAN FRANCISCO

„Dumnezeu Dumnezeu Domnul a vorbit și a chemat pământul de la răsăritul soarelui până la apusul lui.” (Psalmul 50,1)

Statul California, pe coasta de vest a Americii de Nord, a fost puțin cunoscut până acum 80 de ani. Singurul râu navigabil al acelei țări maritime, Sacramento, se varsă într-un golf marin, care este unul dintre cele mai mari și mai sigure porturi de pe pământ. Intrarea în acest port se numește „Poarta de aur”; prin aceasta se face circulația vapoarelor în nesfârșitele depărtări ale Oceanului Pacific. La această poartă de aur este situat orașul San Francisco, cel mai mare și mai important oraș portuar de pe coasta de vest a Americii, care intermediază traficul comercial între Asia de Est, Australia și nenumăratele insule ale Oceanului Pacific pe de o parte și America de Nord de cealaltă parte.

În anul 1776 s-au colonizat acolo călugări spanioli ai ordinului franciscanilor și de aici numele localității; în același timp a fost înființată acolo o unitate militară. Treptat s-au instalat tot felul de aventurieri americani, care i-au gonit pe călugări.

Când în anul 1848 spaniolii au părăsit tot ținutul republicilor nord-americane contra unei despăgubiri de 15 milioane de dolari (cam 63 de milioane de mărci), San Francisco era deja un loc renumit. S-a întâmplat ca tocmai în acest an California să devină țară producătoare de aur, vestită în toată lumea. Un elvețian pe nume Sufter, care fusese căpitan în garda elvețiană a regelui francez, a construit pe malul râului Sacramento o fabrică de cherestea, pentru care a tras din râu un jgheab al morii. Deoarece a văzut curând că jgheabul de moară era prea mic, a scos roata și a lăsat apa stocată să curgă cu toată puterea, pentru a lărgi jgheabul.¹ Așa s-a întâmplat; apa a făcut între timp mai mult, a răscolit pământul și a scos la iveală piese mari de aur curat. Fericitul descoperitor le-a căutat cu grabă, dar nu și-a putut păstra taina multă vreme. Curând pe malurile râurilor și în munții au mișunat căutători de aur. Toată lumea se îndrepta spre ținutul aurului. Muncitorii fugeau de pe câmp, marinarii își părăseau corăbiile. Din New York au plecat în scurt timp 70 de corăbii cu emigranți spre California; convoaie întregi de caravane veneau de la distanță mare spre ținutul de acolo. Chiar din China au venit corăbii cu căutători de aur. În primii trei ani orașul a crescut cu 35 000 de locuitori și în următorii 50 de ani San Francisco a devenit un oraș de 400 000 de locuitori, printre care se aflau cam 37 000 de germani și tot atâția chinezi. Aceasta a fost formarea marelui oraș comercial, San Francisco, care are o asemănare remarcabilă cu bogatul oraș de păcate și idoli, Tirul. Despre acesta este scris: „Tu, cel care locuiești la intrările mării și faci negoț cu popoarele din multe insule, așa zice Domnul Dumnezeu: „Tirule, tu ai zis: Eu sunt desăvârșit în frumusețe! Hotarele tale sunt în inima mărilor, ziditorii tăi și-au desăvârșit frumusețea.” (Ezechiel 27,3-4.)

Dar despre același oraș, Tir, Domnul a spus din cauza păcatelor și a mândriei lui: „Te voi face o groază și nu vei mai fi.” (Ezechiel 26,21.) Așa s-a și întâmplat; acest oraș al aurului și al fastului a dispărut.

Cu San Francisco s-a petrecut ceva asemănător. Aurul n-a adus fericirea, ci a dezvoltat păcatul și nelegiuirea. Este un fapt cunoscut, că întotdeauna acolo unde se adună cu droaia căutătorii de aur, omorul și tot felul de infracțiuni sunt la ordinea zilei. Unul îi fură altuia prada, iar cel care a câștigat mult, vrea să savureze pofta păcatului. Tot așa a fost și San Francisco, un loc al celor mai înspăimântătoare infracțiuni. Aceste situații au fost stăvilite abia treptat, prin

---

¹ În cele spuse aici și în cele de mai jos, această relatare urmărește un articol din calendarul „Mesagerul păcii” din 1907, de dr. E. Doenges.

organizarea unei poliții și a unei administrații orașenești, vizând să înceteze crimele și furturile fățișe de pe străzi. – În rest, orașul a rămas o mocirlă de păcat și de rușine, în timp ce în exterior a întrecut toate metropolele americane, ca urmare a bogăției sale enorme.

Când viața de muncă și de afaceri ajunge seara la odihnă, începe viața de distracții și amuzamente. Așa s-a sfârșit și ziua de 17 aprilie 1906, o zi strălucitoare de primăvară cu o abundență de spectacole, concerte și distracții. Ca de obicei, viața vieaie de pe străzi și din birturi a ținut până târziu în noapte, abia spre dimineață s-a potolit. Când imediat după ora cinci dimineața tot orașul zăcea în ațipire, a avut loc un cutremur îngrozitor. Era ca și când pământul s-ar fi lăsat și s-ar fi ridicat ca un balon. Oamenii consternați s-au grăbit neîmbrăcați pe străzi, abia știind ce s-a întâmplat. În curs de trei minute au urmat un al doilea și un al treilea cutremur, care au culcat orașul în ruine. Imediat a izbucnit focul în multe locuri, care s-a întins de jur-împrejur cu iuțea vântului. Despre stingerea focului nu putea fi vorba. Mândria orașelor moderne: gazul, conductele de apă, electricitatea au cedat de tot, ba chiar au sporit spaimetele. Mulți oameni s-au aruncat de pe ruinele caselor spre marea din apropiere – atunci a venit un flux subit și puternic al mării, care a inundat cartierul de jos și pe mulți i-a costat viața. Cartierele situate mai sus erau în flăcări pe o întindere cam de opt mile pătrate englezești. În alianță cu forțele naturale via și fărădelegea. Hoarde de vagabonzi păreau să se fi dezlănțuit brusc din iad. Furturi, crime și cele mai rușinoase violențe au fost comise asupra victimelor neajutorate, până când în cursul zilei poliția și armata au alungat treptat aceste hiene omenești cu forța armelor. Din casele, hanurile și spitalele dărâmate și arzând strigau copii, bătrâni și bolnavi după ajutor; strigătele lor de durere răsunau până departe. În mijlocul flăcărilor care ardeau până la cer s-au prăbușit una după alta clădirile cu magazine înalte de 10 și 20 de etaje. În timp ce numărul morților se ridica la câteva mii (era estimat la 3-4 000), cifrele răniților ajungeau la zeci de mii, iar ale celor rămași pe drumuri se ridicau la sute de mii.

„Dumnezeu Dumnezeu Domnul a vorbit și a chemat pământul de la răsăritul soarelui până la apusul lui.” Despre ce a vorbit Dumnezeu cu acest oraș și cu locuitorii pământului? Că El este Judecătorul sfânt, de a cărui mână puternică nu poate să scape nimeni. „Domnul privește din ceruri; El îi vede pe toți fiii oamenilor. Din locul Său cel pregătit El ia aminte la toți locuitorii pământului.” (Psalmul 33,13-14.) Dumnezeu vedea vina păcatului acestui oraș, clădită de decenii și a lăsat judecățile Lui să năvălească dintr-odată, ca toți oamenii să înțeleagă cu cine au de-a face. Într-adevăr, El a purtat această lume de păcătoși cu răbdare dumnezeiască, dar i-a avertizat pe oamenii cei mai siguri că va veni judecata și nimeni nu știe când vine. Ai fi crezut în 17 aprilie, dacă cineva ți-ar fi arătat San Francisco și ți-ar fi spus: Acest oraș va fi mâine o grămadă de ruine? Ai fi râs de el, pentru că n-ai fi observat nici un semn pentru așa ceva. Lasă-te convins că Dumnezeu atotputernic Își împlinește cuvântul chiar dacă oamenii spun: Aceasta nu poate să se întâmple și nu se va întâmpla.

De exemplu, este scris: „Pământul este cu totul sfărâmat, pământul se desface, pământul este zguduit cu putere. Pământul se clatină încoace și încolo ca un om beat și se zguduie ca o colibă de noapte; și fărădelegea lui apasă greu asupra lui și el cade și nu se mai ridică.” (Citește Isaia 24,17-20.) Oare nu s-a petrecut aceasta textual în San Francisco? Nu s-a clătinat pământul ca o colibă? Nu s-a clătinat pământul și nu s-a desfăcut? Nu s-au văzut în oraș, pe străzi crăpături adânci căscate? Da, Dumnezeu a vorbit cu oamenii. Toți locuitorii pământului au auzit evenimentul. „Cum ai pierit tu, care erai locuită de cei care veneau de pe mări, cetate renumită, care erai puternică pe mare – ea și locuitorii ei care insuflau groaza de ei tuturor celor care locuiesc în ea!” Acum insulele vor tremura în ziua căderii tale; și insulele care sunt în mare vor fi tulburate de plecarea ta.” (Ezechiel 26,17-18.) Dumnezeu îți vorbește și ție. Nu te pune de acord cu vorbele bațjocitorilor. **Dumnezeu este prezent**, smerește-te înaintea Lui. El avertizează tot pământul și cheamă la pocăință - și pe tine! Și asupra ta apasă păcatul tău neiertat, dacă încă n-ai găsit prin sângele lui Isus iertare și pace. Și pe tine te amenință judecata și pierzarea – **caută harul!**

Când după cutremurul de la San Francisco s-au pornit doi bărbați să ajute ici și acolo, au ajuns la o casă prăbușită parțial, ca să vadă dacă nu cumva locuitorii care au fugit, au lăsat în urmă vreun copil sau vreun bolnav. Au găsit un băiat de cinci ani, care stătea liniștit într-un colț și cânta frumoasa cântare: „Stânca mântuirii, mi te-ai deschis,/ M-ascunde-n Tine, veșnic Paradis!” Acest copil izolat, părăsit de tată și de mamă, cânta **despre Isus, Stânca veșnică, cea care i-a mângâiat inima și l-a făcut fericit**. Hristos este Stânca veșnică a mântuirii, pe care orice păcătos trebuie să se salveze din valurile pierzării, din acuzațiile vinei lui. Toți ai Săi au iertare și pace cu Dumnezeu, ei laudă harul, calea lor duce la slava veșnică. Ei nu trebuie să se plângă și să se teamă când pământul se clatină sub picioarele lor, ei sunt adăpostiți în mâinile lui Isus. **Ești și tu?** Sau încă nu știi nimic despre această siguranță a harului, despre această pace? Vino cu păcatele tale, cu vina vieții tale la crucea de pe Golgota. Privește la Fiul lui Dumnezeu, crezând: El este Creatorul și Judecătorul veacurilor, **dar pentru tine vrea să devină Prietenul tău salvator, Mântuitorul tău!**

Nr. 19

CUM ESTE CU BUNA DISPOZIȚIE?

„Înțelegeți voi, cei fără minte din popor! Și voi, nebunilor, când vă veți înțelegeți?” (Psalmul 94,8)

În toamna anului 1903 a fost inaugurată vila nou construită a bogatului domn X., cu o mare sărbătoare. Casa se fălea în reflectarea luminii strălucitoare și era împodobită cu multe statuete de diavoli; numai în sala de dans puteau fi numărați 500-600. Fiul cel mare al familiei, un bărbat de 25 de ani, era chiar el costumat în diavol și întâmpina toți musafirii, pentru a-i conduce în „împărăția lui”.

A-l prezenta pe satan în haină roșie, cu coarne, coadă și picior de cal este ridicol. Cuvântul lui Dumnezeu îl prezintă cu totul altfel. – Bineînțeles că lui îi place când este făcut o plăsmuire ridicolă, de batjocură prin asemenea reprezentări. Dar ce nechibzuiți și orbi sunt oamenii care cred că acest mare vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor nu există! El este aici, este un stăpân puternic: **stăpânul acestei lumi!** – Acea sărbătoare a diavolului a avut un ecou serios, căci același fiu care l-a reprezentat pe diavol, s-a îmbolnăvit puțin după aceea. A trebuit să fie operat în spital. În durerile lui de nespus le striga într-una părinților și fraților și surorilor lui: „**O, rugați-vă, rugați-vă pentru mine!**” Dar vai, acești sărmani oameni nu știau ce înseamnă să-L chemi pe Dumnezeu oricărui har și nici nu știau ce înseamnă să te apropii de Isus, de Mântuitorul păcătoșilor cu vina unei vieți înstrăinate de Dumnezeu! Moartea l-a smuls pe tânărul bărbat în veșnicie. Încă nu se sfârșise anul 1903, că aceeași familie și cunoscuții lor, care cu câteva săptămâni mai înainte participaseră la strălucitoarea serbare a diavolului, stăteau în jurul sicriului la înmormântarea solemnă. Mulți își spuneau între ei: „**Aici a avut loc o judecată a lui Dumnezeu!**”

Mulți oameni cred în orbirea lor că-l pot folosi pe satan – marele potrivnic al lui Dumnezeu – ca subiect al glumelor lor. Tot așa, de exemplu, a fost ținută o asemenea serbare a diavolului în anul 1906, în orașul Ulm; cotidianul de acolo a crezut că este comic când a anunțat câteva zile mai înainte: „Diavolii, care vor fi luați cu un automobil elvețian direct din iad, au primit o zi de concediu de la „Lucifer”, la cererile telegrafice urgente și la prezentările personale ale președintelui marelui carnaval!” Sigur că satan se bucură la asemenea glume, căci acestea au

întotdeauna ca premisă tăcută că nu există un diavol adevărat și că ce spune Biblia despre el sunt povești.

Există un idol modern, în cinstea căruia este permis totul; se numește: **buna dispoziție!** Acesta ține anual o sărbătoare deosebită, numită „carnaval”. Dar nu i se face nici o nedreptate acestei îndeletniciri, dacă o caracterizăm, cu toate pregătirile ei vesele, ca pe o mare sărbătoare satanică, la care se păcătuiește, se risipește, se hulește, se batjocorește mai mult decât la oricare altă ocazie!

Din Köln, raportul carnavalului din 1906 sună după cum urmează: „Ultimele zile ale carnavalului au adus mai multe astfel de cruzimi, maltratări și furturi ca niciodată până acum. Un număr mare de persoane rănite prin înjunghieri cu cuțitul și prin împușcate au trebuit duse la spital. Niște oameni mascați au pătruns într-o locuință încuiată și i-au rănit grav pe soții care dormeau. Un adolescent a dat foc la peruca cu bucle a unui mascat, în urma căruia acesta a suferit arsuri grave la ceafă și la spate.” Toată presa din Köln admite că excesele în comparație cu anii anteriori **au crescut în număr și cruzime**. Și din alte orașe au venit comunicări despre excese imorale cu ocazia zilelor de carnaval. La Metz, în învălmășeala carnavalului a fost înjunghiată masca unui necunoscut. La Echterbach, în agitația carnavalului a fost înjunghiat cu briceagul un muncitor tânăr de către colegii lui.

Acestea sunt numai știri izolate despre roadele care au crescut în acest pom al „bunei dispoziții” din anul 1906. Ce s-a păcătuț pe lângă acestea în sute de cazuri prin ruinarea fericirii conjugale, prin delapidare de bani, ademenire, infidelitate față de sărmane femei înșelate și copii flămânzi, despre acestea nu scriu ziarele nimic; dar sunt scrise în cărțile lui Dumnezeu! Satan, dumnezeul veacului acestuia, care s-a așezat în fruntea cetelor sale înșelate, care râd, ca idol al „bunei dispoziții”, el face cele mai bune afaceri în asemenea zile de nebunie generală. Dar nu le face numai aici; le face peste tot unde este uitată prezența lui Dumnezeu și seriozitatea veșniciei, pentru a savura plăcerea. În răsunsetul muzicii, în râsete, glume și batjocuri pare pe moment că Duhul Sfânt n-ar fi prezent. Dar așteaptă numai, după o vreme scurtă vei observa că lumea nevăzută despre care îți mărturisește Biblia, este exact o asemenea realitate ca și cea vizibilă în care umblăm! Da, Împărăția nevăzută a lui Dumnezeu este cea care rămâne pentru totdeauna; această lume vizibilă este trecătoare. „Pentru că cele văzute sunt trecătoare (vremelnice), dar cele nevăzute sunt eterne” (2 Corinteni 4,18).

Cum greșesc totuși oamenii când în beția plăcerii uită realitatea eternă, căreia îi vor merge în întâmpinare cu o forță irezistibilă! S-a putut citi în ziar: „Uniunea renană a organizat duminică seara în sala parcului expozițional al provinciei o distracție de carnaval, la care a participat și pensionarul **de 70 de ani**, Tr. din St., costumat în tirolez. Când la ora șase a intrat „micul consiliu” în acordurile muzicii, domnul vârstnic, care până atunci fusese liniștit și vesel, s-a prăbușit. Un medic de la cel mai apropiat punct de prim ajutor a făcut într-o cameră alăturată mai mult timp încercări de resuscitare, dar care n-au avut nici un succes.” Unde a mers acest bărbat răpit așa dintr-odată în veșnicie? Doar nu este vorba numai despre a lăsa lumea aceasta și pofta ei și **să mori** – nu, ci este vorba despre a apărea înaintea Dumnezeului sfânt ca un păcătos vinovat, cu povara vinei unei vieți întregi. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27).

Câți nu se îmbată de plăcere și distracție! Mii de oameni fac așa ca și când distracția ar face parte din pâinea zilnică; această concepție domină pretutindeni toată duminica. Cu urarea: „Amuzați-vă!” se merge „**la distracție**”. Aici nu este lipsă de bună dispoziție; dar ce trezire luni dimineața pentru mulți înșelați! Satan transformă duminica, ziua de odihnă, într-o zi a bunei dispoziții – n-a devenit ea în realitate o zi a poftei de păcat? Oare nu se petrec duminica cele mai multe greșeli, infracțiuni, păcate? Teatre și spectacole imorale care tocesc orice sentiment de pudoare, slujesc în toate marile orașe germane să drogheze seară de seară sute de oameni cu plăcere grosolană, glume ordinare și dansuri imorale.

„Iar dacă și Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, în care Dumnezeu veacului acestuia (acesta este satan) a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei.” (2 Corinteni 4,3-4.) Într-adevăr, ochii multor oameni sunt orbiți ca să nu-L vadă pe acela care stă la marginea drumului vieții lor, plin de har și de slavă, pregătit să le răscumpere viața din blestemul păcatului. Este Isus, Cel care bate la ușa inimilor cu Cuvântul harului. El vrea să păzească și viața ta de blestemul și de înșelăciunea păcatului. Ascultă, prietene, există o viață mai bună decât această viață a buneii dispoziții, decât aceste dezamăgiri în slujba lumii și a păcatului. Câți nu privesc în urmă cu gânduri triste la anii care au zburat, din care nu le-au rămas decât acuzațiile conștiinței și munții vinei lor! Întoarce-te din drumul acesta; să nu crezi această minciună pe care o spune toată lumea: **principalul este buna dispoziție!** Nu, prietene, principalul este ca sufletul tău să fie mântuit și ca apoi viața ta să devină ceva pentru Domnul. Inima ta va găsi pace; aceasta este altceva decât „buna dispoziție”. Dacă inima ta găsește pace cu Dumnezeu prin credința în Isus, dacă-L primești în inima ta ca Mântuitor și Salvator, atunci intră în inima ta o altă bucurie, una adevărată, care rămâne acolo, chiar și dacă devii bătrân, sărac sau bolnav. Vrei s-o găsești? Cheamă-L pe Domnul Isus, adu-I vina păcatelor tale!

Nr. 20

SFÂRȘITUL CÂNTECULUI

„Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta,
cele care sunt spre pacea ta!” (Luca 19,42)

În 9 martie 1900, la ora prânzului, în vestitul teatru din Paris, Théâtre français, în timp ce actorii repetau a izbucnit un foc puternic în care a murit tânăra actriță Jeanne H. Ca urmare a unei explozii electrice, scena și puțin după aceea tot teatrul erau în flăcări. Tânăra fata a căutat zadarnic o ieșire. În timp ce ceilalți actori și actrițe au putut să se salveze prin ferestre, pe frânghii de salvare și scări, Jeanne H. a fugit pe scări în sus din fața fumului gros – dar coloanele de fum care se înălțau au ajuns-o; a căzut jos amețită de fum. O oră mai târziu un bărbat de la pompieri a găsit fata zăcând pe podea. Mai trăia, dar în clipa când s-au început încercările de resuscitare, a murit. Peste față, gât și piept trecuse flacăra neînduplecată și îi dezgolise dinții și oasele. Ea a contat pe admirația publicului în succesul artei ei, dar că la puține ore după intrarea ei în teatru va fi dusă moartă afară de către pompieri, la aceasta nu s-a gândit. Ce sfârșit tragic al acestei artiste foarte admirate! **Sfârșitul cântecului a fost altfel decât începutul** – nu este aceasta așa pentru nenumărați oameni? Unde și cum a auzit această tânără fată frumoasă și talentată chemarea harului și a dragostei lui Isus, nu știm.

Când odinioară Ierusalimul se așternea în fața Domnului și a ucenicilor Lui în toată strălucirea splendorii lui, Fiul lui Dumnezeu a rostit printre lacrimi: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi.” Această cetate strălucitoare a căzut în ruine sub teroarea unui asediu de doi ani și jumătate: afară era dușmanul care îi omora cu cruzime pe toți cei care fugeau, înăuntru erau: dezbinare, frământare, ciumă, foamete, până când în sfârșit cetatea a fost abandonată sabiei romane și focului.

Domnul privește și la tine și la viața ta, ochiul Lui iubitor s-a oprit cu seriozitate sfântă asupra ta, El privește la sfârșitul veșnic al drumului tău și-ți spune și ție: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta!” Ochilor tăi nu le este ascuns, propriu-zis, căci Domnul a vorbit deslușit: „Largă este poarta și lată este calea care duce la **pieire** și mulți sunt cei care intră pe ea.” Domnul caracterizează această pieire ca „focul nestins, unde viermele

lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9,44). Acestea sunt cuvintele de avertizare ale Aceluia care este El Însuși dragostea și adevărul. Și totuși, oamenii trăiesc ca și când aceasta n-ar merita deloc atenție. Ei se lasă orbiți de poleiala momentului.

De două ori sunt înșelate inimile oamenilor prin pofta lumii: în primul rând li se declară că pieirea sigură spre care se grăbesc nu înseamnă nimic și în al doilea rând li se acoperă dragostea lui Isus, care vrea să-i salveze. Evanghelia îi cheamă pe toți oamenii la mântuire, la salvare, la viața veșnică. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă **viață eternă.**” (Ioan 3,16.)

În mii de feluri diferite, ca imaginile alternative ale figurilor colorate de sticlă din caleidoscop, așa sunt lucrurile poftei, ale onoarei, ale aurului cu care satan, dumnezeul veacului acestuia, orbește ochii oamenilor, ca ei să nu vadă nici strălucirea dragostei lui Isus, care vrea să lumineze în inimile lor dinspre cruce, nici văpaia pieirii veșnice care îl amenință pe păcătosul neîmpăcat. Dar sfârșitul este întotdeauna același într-atât, încât în cele din urmă omul înșelat nu are nimic în mână care să-i rămână. Mâna muribundului se întinde zadarnic în gol, ochiul care se stinge nu mai vede nimic decât întuneric deznădăjduit. „Cum a ieșit gol din pânțelele mamei lui, așa se va întoarce, cum a venit; și nu va lua nimic din truda lui, să ducă în mâna lui.” (Eclesiastul 5,15.) La unul începe nenorocirea deja în lumea aceasta, pe patul de suferință; la altul, care este rechemat în plină sănătate și desfătare, moartea rupe în două dintr-odată vâlul amăgitor. Viața, care odinioară se așternea așa de ademenitoare în fața omului, a zburat, timpul harului a trecut. În urma lui sunt ani iroșiți, iar în fața lui este judecata!

În amintirea lui stă totul ca un morman de dărâmături, din care se înalță numai pietrele comemorative ale păcatului. Într-adevăr, un sfârșit trist al acestui cântec, al cărui prim vers sună așa: Bucură-te de viață! Numai o dată ești tânăr. Dar ce spune Dumnezeu? Oricine va vrea să-și salveze viața (adică să și-o țină pentru el, s-o trăiască pentru pământ), și-o va pierde.” (Marcu 8,35.)

Nu te gândeai că în plăcerea distracțiilor sau a poftei păcatului, în cârciumă, teatru, circ sau concert, în agoniseală sau în câștigul de bani ar fi de găsit ceva care îți face inima fericită. Totul trece ca vâjâitul cascadelor din munți, care lasă apa acumulată să se prăvălească în câteva minute pentru străinii care trebuie s-o plătească. Stâncile rămân după aceea uscate, pentru că nu mai este apă. Vine repede ceasul în care tu vei trăi inevitabil toată amărăciunea dezamăgirii unei vieți pierdute. Pune-ți viața în mâinile lui Isus, care-ți spune: „Cine mă găsește, găsește viața și va obține bunăvoința Domnului” (Proverbe 8,35).

În anul 1900, ultima mare expoziție mondială pariziană a fost punctul de întâlnire pentru sute de mii de oameni bogați, de oameni instruiți, de oameni din cercurile artiștilor, ale celor învățați, ale fabricanților, ale lumii de afaceri. Zilnic se înnoia animația agitată a acestei mulțimi elegante timp de multe luni. Un an mai târziu, un german care a călătorit din nou la Paris, a scris:

Prima mea vizită a fost, normal, la **locul** unde cu un an înainte am văzut atâta **strălucire și măreție**. Ce **tablou posomorât** li s-a arătat ochilor mei! Un morman respingător de ruine zăcea în fața mea. Comorile care au dat o formă atât de atrăgătoare acestei reședințe sunt desigur deja împrăștiate în toate direcțiile și miile de oameni dichisiți care le-au privit și le-au admirat, care au însuflețit atât de colorat acest tablou, au zburat împreună cu ele în toate colțurile lumii. Dar acele clădiri care conțineau toate aceste comori, s-au arătat în toată vremelnicia lor, în toată construcția lor himerică. Nici vorbă să fi dispărut de pe suprafața pământului, ci se înălțau în văzduh ca dărâmături și ruine, arătând înfricoșător. Schelete ruginite de fier se întindeau acolo pe unde atunci stăteau palatele, care, așa de mândre, păreau clădite pentru veșnicie; și scheletele de lemn uscat sunt martore ale unei splendori dispărute. Nimic, nimic din ce ar fi putut bucura și satisface ochiul, nimic, nimic care să nu amintească cu tristă violență de vremelnicia a tot ce este pământesc. Niște cai mici italieni târau gemând trăsuri cu două roți prin drumurile desfundate și într-un șir lung transportau de acolo moloz și nimic altceva decât moloz. Zoriți de strigătele violente ale șefilor lor, însoțitorii plecau gemând, triști de acolo. Loviturile de topor ale

muncitorilor care demolau, răsunau monoton din locurile în care odinioară s-au auzit strigăte de încântare și de admirație în toate limbile lumii. „Sfârșitul cântecului”, mi-am zis. Și plin de o dispoziție tristă am părăsit acest loc al descompunerii, care aduce în amintire, ca nici un altul, vremelnicia a tot ce este pământesc.

Nu este acesta un tablou deznădăjduit de trist? Nu seamănă el trăsătură cu trăsătură cu pofta lumii, cu care oamenii sunt înșelați și-și pierd adevărata lor viață, fericire, pace și nădejde la care îi cheamă harul? Ce retrospectivă tristă! Dărâmături, devastare, pustiu, deprimare, deznădejde. – Dar aceasta nu este dorința lui Dumnezeu, ca viața ta, după un scurt entuziasm să se târâie deznădăjduită printr-o bătrânețe tristă. Nu, Domnul vrea să facă **să-ți urmezi drumul voios, în putere și nădejde spre o țintă a slavei și a bucuriei veșnice**. Oare nu este aceasta o inscripție frumoasă pentru viața unui om: „Mergea pe drumul său bucurându-se!” (Faptele Apostolilor 8,39.)? Bărbatul despre care s-a spus aceasta îl găsisse pe Isus, primise prin har viața veșnică. În fața lui erau cu siguranță multe greutăți, primejdii și lupte, dar el mergea bucurându-se pe drumul lui. El nu mai mergea singur, **Isus mergea cu el**. El vrea să te însoțească și pe tine în tot lucrul tău, în nevoile, luptele și greutățile vieții. El nu te va părăsi niciodată, chiar dacă vei fi bătrân, bolnav sau sărac. Chiar dacă toți s-ar întoarce de la tine, dragostea Lui te va mângâia. Sfârșitul va fi atunci acesta, că vei merge în slava lui Dumnezeu, plin de pace și de bucurie. La aceasta te cheamă Isus. Căci și pentru tine, și de dragul tău a mers Fiul lui Dumnezeu la crucea de pe Golgota, pentru a purta blestemul păcatului tău. Și spre tine Își întinde El mâinile iubitor și salvator. **Nu te lăsa orbit de pofta trecătoare**. Ea seamănă cu un joc de artificii, căruia îi urmează după câteva minute de strălucire, noaptea întunecoasă, neagră.

Nr. 21

POATE SĂ DISPARĂ ACEST PĂMÂNT

„În temerea de Domnul este tăria încrederii:
și copiii săi vor avea un loc de adăpost.” (Proverbe 14,26)

Cam la 30 de kilometri depărtare de orașul Napoli este situat Vezuviul, vulcanul la picioarele căruia în anul 79 după nașterea Domnului au fost îngropate cele două mari orașe înfloritoare, Pompei și Herculaneum, cu o ploaie incandescentă de cenușă. Vezuviul a avut apoi o perioadă de repaus de sute de ani; această pauză a durat o dată între erupții chiar 500 de ani (între 1139-1631). Pe atunci mulți credeau că Vezuviul este un vulcan stins. Muntele s-a acoperit cu o pădure luxuriantă, chiar și în crater era o pădurice splendidă de stejar și frasin. Totul vorbea despre pace și liniște. Apoi, deodată, în 15 decembrie 1631 muntele și-a deschis gâtletul plin de furie înverșunată. O ploaie de cenușă incandescentă și foc, însoțită de un cutremur de pământ care creștea treptat, a acoperit și a ars 40 de kilometri din ținutul estic limitrof; cam 4000 de oameni și multe localități și-au găsit atunci pieirea. De atunci a urmat în medie câte o erupție la fiecare zece ani.

Una dintre cele mai puternice a fost în aprilie 1906. Încă de la mare depărtare se vedea deasupra muntelui o coloană enormă de fum în culori gri și galbene, înălțându-se mult peste 1000 de metri. Aceste mase enorme de fum se lățeau în partea de sus, luau forma unui ciomag uriaș, din care ploua în jos cenușă gri, fierbinte, care arăta ca zăpada murdară. Dar această cenușă nu cădea ca ploaia, ci a fost vărsată în jos, de sus, sub formă de grămezi și acolo unde cădea, ardea și devasta peisajul înfloritor. În același timp izbucneau cu putere gaze care ardeau, flăcări uriașe; erau aruncate afară, în văzduh mii de pietre incandescente, mici și mari. Din când în când se ridica o coloană puternică de foc din crater în sus, în același timp curgea **un râu**

incandescent lat de două sute de metri din crater în jos, în vale; el consta dintr-o masă pietroasă, vâscoasă, fierbinte (numită lavă), amestecată cu blocuri uriașe. Jos, mai departe, acest râu adânc de șapte metri se împărțea în mai multe brațe; unde a ajuns sau ce a înconjurat el, a fost distrus. Deci este adevărat – că nu sunt cuvinte frumoase, poetice când este scris în Biblie: „Munții s-au topit ca ceara înaintea Domnului, înaintea Domnului întregului pământ” (Psalmul 97,5). Oamenii deștepți ai secolului al 20-lea au amuțit în fața limbajului lui Dumnezeu, care a făcut să izburnească așa dintr-odată focul care clocotea în interiorul pământului. Atunci omul stă în toată neputința lui și vede toate lucrările mâinilor lui în vremelnicia lor.

Cum atunci, la Vezuviu jarul de foc a biruit primăvara care râdea, acoperind totul cu moarte și distrugere, tot așa va veni o zi când acest pământ va dispărea. Dumnezeu îi face pe oameni să vadă ceva din aceasta prin cutremurele de pământ și erupția vulcanilor și cât de curând poate cutremurul să vină peste acest pământ. În Cuvântul lui Dumnezeu este scris: „Dar ziua Domnului va veni ca un hoț; în ea cerurile vor trece cu vuiet mare și elementele, arzând cu căldură, vor fi descompuse, și pământul și lucrările de pe el vor fi arse în întregime” (2 Petru 3,10). De treisprezece ori au observat deja astronomii în decursul secolelor, cum o stea a izburnit brusc într-o strălucire neobișnuită, apoi a pălit și a dispărut. O lume a dispărut acolo în foc. Ce adevăritare a Cuvântului divin! Este demn de remarcat cât de des și de insistent vorbește Dumnezeu generației zilelor noastre. El nu vorbește numai prin Cuvântul Său sfânt, nu numai prin glasul conștiinței, nu numai prin lucrările creației, ci și prin fenomenele naturii timpului nostru prezent. El le aduce aminte popoarelor că ele trăiesc deasupra jarului unui foc imens, despărțite de el numai printr-un strat subțire de pământ. Deasupra acestui jar, care poate izburni în orice clipă, așa cum s-a întâmplat acolo, la Vezuviu, locuim, muncim, ne zbatem, agonisim, ne serbăm nunțile și ne ținem înmormântările, neștiind de câte ori se vor mai succeda vara și iarna, semănatul și seceratul.

Acestui pământ și omenirii îi este anunțată solemn judecata mâniei divine, ziua este deja hotărâtă. Pavel le-a spus înțelepților și bătrânilor care se credeau la fel de deștepți ca generația zilelor noastre: „Dumnezeu deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință, poruncește acum oamenilor ca toți, de pretutindeni, să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit, dând tuturor dovadă prin aceea că L-a înviat dintre morți” (Faptele Apostolilor 17,30-31). Acest Om este Hristos, Fiul lui Dumnezeu; El a venit din ceruri pe pământ nu „ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3,17). El, Dumnezeul veșnic, Creatorul tuturor lucrurilor, S-a smerit ca „oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,15). Dar în ziua aceea El le va pronunța sentința dreaptă ca Judecătorul sfânt, tuturor acelor care au respins dragostea Lui și jertfa Lui. Această zi a judecății se apropie grăbită pentru toți oamenii, chiar și pentru tine. Fie că moartea te apucă dintr-odată, pentru a te așeza înaintea feței lui Dumnezeu, fie că în timpul vieții tale pământești izburnesc peste această lume de păcătoși judecățile dumnezeiești, ale căror indicii premergătoare le trăim.

Firește că tu ai, ca toți oamenii, planurile și dorințele tale pentru viața care-ți stă înaintea. Dumnezeu să facă să-ți reușească! Dar lasă-mă să întreb: dacă nu-ți reușesc, dacă Dumnezeu vrea să-ți ia lucrul pe care tu te-ai bazat și lucrul pe care ai contat – oare mai ai ceva care îți rămâne?

Ziarele relatează despre cetele de oameni sperați, care au fugit din cele unsprezece localități de la poalele Vezuviului în orașele din jur; în încurcătura lor, mulți își duceau icoanele ținându-le în fața lor, pentru că așteptau de la acestea ajutor și salvare. Acești oameni au cunoscut bine primejdiile ținutului pe care și-au construit casele, dar au nutrit speranța că în timpul vieții lor totul va merge bine. Au fost cam 80 000 de oameni care locuiau la poalele vulcanului, peste care a venit așa dintr-odată nenorocirea. Râul de foc care a izvorât din adâncurile pământului le-a răpit toate bunurile, casele și ogoarele. Tu să nu faci ca acei oameni; tu construiește-ți viața și speranța pe stânca ce nu se clatină niciodată, pe Hristos, El nu te va dezamăgi niciodată.

Într-adevăr, poți spune că tu nu locuiești pe un vulcan – dar vei admite că poate veni foarte repede ceasul în care posesiunile pe care ai construit și în care ai avut încredere ți se vor lua. Sigure îți sunt numai: **vremelnicia, moartea, judecata**; și sigură îți este **vina vieții tale, pe care n-o mai poți întoarce**. Viitorul îți este nesigur și întunecat. Dar lasă să ți se mărturisească pe lângă acele certitudini grave, înspăimântătoare, încă o altă certitudine, una măreață: există un Dumnezeu sfânt, atotputernic și credincios, care te iubește și te caută, care întinde mâinile spre tine ca să te salveze și să te binecuvânteze. **Apucă această realitate, că Dumnezeul oricărui har îți este aproape**. El L-a dat pentru tine pe singurul Lui Fiu. El a trimis vestea despre Golgota **ca tu să observi cât de nespus de mult te iubește Dumnezeu**. Brațele mântuirii sunt cele pe care Isus le întinde pe cruce spre o lume de păcătoși pierduți. El le întinde și spre tine și îți spune în mijlocul acestui torent de vremelnicie, că tu vei găsi la El ce ai nevoie. Nu amâna să te grăbești la El și să primești din mâinile Lui ceea ce este necesar, înainte de toate: **harul care îți ia vina**. După ce viața ta va fi ajuns sub har, vei putea locui în pace chiar și pe un vulcan. Atunci harul și iertarea vor fi sigure pentru tine, pentru timp și veșnicie. Pentru această viață pământească îți vor fi sigure ajutorul și credințioșia lui Dumnezeu, iar pentru veșnicie îți va fi sigură slava casei Tatălui. Ce stâncă prețioasă, pentru a locui pe ea în pace! Iată, la aceasta îi cheamă Domnul pe oameni: „**În** temerea de Domnul este tăria încrederii: și copiii săi vor avea un loc de adăpost.” (Proverbe 14,26)

Nr. 22

EȘTI TU DIN ADEVĂR?

„*Oricine este din adevăr ascultă glasul meu.*” (Ioan 18,37)

Când acum un șir de ani a avut loc pe insula Creta revolta cretanilor împotriva turcilor, prințul Bismarck a fost întrebat de un englez printr-o scrisoare, de ce nu are milă de cretani. El a răspuns: „Răspunsul meu îl găsiți în Epistola către Tit, capitolul 1, versetul 12.” Ce scrie acolo? Acolo scrie: „Unul dintre ei, un profet de-al lor, a spus: „Cretanii sunt întotdeauna mincinoși, fiare rele, pânțele leneșe.” Mărturia aceasta este adevărată.” Cine a fost cumva în Creta și a cunoscut populația, confirmă această sentință divină. În Orient, grecii trec drept cei mai răi mincinoși. În Asia de Est se spune că cel mai bine se pricep chinezii la minciună și înșelăciune. Un misionar a scris de curând din China: „Prefer să am de-a face la noi cu cinci comercianți abili, decât cu un singur chinez. De la băiatul mic și până la bărbatul încărunit, femei și fete, toți sunt meșteri în negoț. La ei vorbele și timpul nu contează, pentru că le au pe ambele din abundență.” Dar nu te gândi acum la cretani și la chinezi, **gândește-te la tine însuși!** David a spus în consternarea lui: „Orice om este mincinos!” (Psalmul 116,11). Oare să n-aibă dreptate? **N-ai mințit în viața ta de multe ori?** Mulți nu știu nici măcar ei cât de adânc sunt băgați în ipocrizie. Ei mint cu expresia feței, cu privirea, cu gesturile, cu vorba și în scris. – La copii conștiința este așa de puternică, încât ea îi împinge mincinosului sângele în obraji. **De ce la tine n-a rămas așa?** De aceea, pentru că tu ți-ai tocit conștiința cu felurile tale pretexte mincinoase, cu minciunile tale de nevoie, de afaceri, de politețe. Biblia vorbește despre oameni a căror conștiință este ca **însemnată cu fierul roșu** (1 Timotei 4,2).

Maestrul diplomației europene, ministrul francez Talleyrand, și-a îmbrăcat arta de a minți în cuvintele: „Limbajul i-a fost dat omului pentru a-și ascunde gândurile” – Nenumărați oameni transformă această maximă în adevăr, ei își ascund intențiile și gândurile în spatele unor cuvinte înșelătoare. Și totuși, onoarea bărbătească, pe care o invocă așa de mulți, constă în aceea că toți

oamenii sunt convingși de adevărul cuvintelor unui bărbat. Dar ce trist este de multe ori în această privință cu oamenii care sunt mândri de onoarea lor! Mulți, mulți dintre aceștia mint ca la carte, dacă este vorba să câștige bani sau să ademenească o făptură omenească nepătată până atunci.

Cum stă situația cu tine? Ești cinstit față de Dumnezeu și față de oameni, sincer în orice cuvânt? Trăim într-o lume a minciunii. Oamenii se consolează reciproc cu pretextul că nu s-ar putea răzbate deloc prin viață cu toată sinceritatea. Permite-mi să întreb: **ai încercat deja?** Dacă într-adevăr te temi mai mult de Dumnezeu și-L cinstești mai mult decât pe oameni, atunci în mod necesar din teamă de Dumnezeu vei spune adevărul, în loc să minți de teama oamenilor. Dar firește, **pentru aceasta ai nevoie de putere de sus**; cu intenții bune nu vei putea. Întâi trebuie să înveți să-L cunoști pe Dumnezeu oricărui har și să fii eliberat din lanțurile lui satan, ale viciului minciunii.

Dumnezeu este Dumnezeul adevărului. De la El știm că: „Este imposibil ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6,18). Ce adevăr prețios, ce temeii sigur pentru credință! Orice cuvânt ieșit din gura lui Dumnezeu este absolut adevărat, de încredere, intangibil. „Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, ... purificate de șapte ori” (Psalmul 12,6). Pentru că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul desăvârșit și curat, de aceea atinge și pedepsește El conștiințele cu o forță convingătoare.

Într-o zi a venit un bărbat distins, care trăia în păcat, la un credincios și a spus: „Vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre religie. Știți că există câteva lucruri în Biblie, care nu sunt foarte clare. Dacă mi le veți putea explica, Îl voi accepta și eu pe Hristos.” Cel abordat știa bine pe cine are în față. L-a privit țintă în ochi și a spus: „Într-adevăr, există în Biblie lucruri care nu sunt ușor de înțeles, dar, în orice caz, un lucru este bine să fie înțeles: „**Să nu comiți adulter!**” Cel care întrebuse a părăsit revoltat camera, dar după o vreme s-a întors pentru a recunoaște că săgeata cuvântului dumnezeiesc i-a atins inima. El și-a mărturisit păcatele, L-a apucat pe Isus prin credință și a fost spălat curat în sângele Mielului. În ciuda păcatelor sale, acest bărbat era din adevăr, adică era atâta sinceritate în inima lui, încât adevărul lui Dumnezeu a putut găsi intrare. De-ar fi și la tine așa! **Lasă lumina lui Dumnezeu să lumineze în conștiința ta și atunci tot întunericul vieții tale va deveni lumină!**

Când în ziua răstignirii Domnul stătea în fața judecătorului nedrept, Pilat din Pont, El i-a spus acestui bărbat viclean, egoist și implicat în nesinceritate: „**Oricine este din adevăr ascultă glasul meu**” (Ioan 18,37). Aici este exprimat un mare principiu dumnezeiesc: dacă în inima ta este vreo cale spre adevăr, dacă Dumnezeu găsește în profunzimile sufletului tău un punct de plecare, un ecou pentru Cuvântul adevărului și al harului Său, atunci vei auzi glasul Său. Atunci Îi vei deschide inima ta, vei primi har și viața veșnică, vei fi eliberat din lanțurile minciunii și ale păcatului.

Acum permite să te întreb: **Ești din adevăr?** Întrebarea nu este cât păcat este în viața și pe conștiința ta. Poți să ai lucruri foarte rele în urma ta, poate ai umblat din tinerețea ta în minciună, necinste și lucruri imorale, poate ai înșelat sau delapidat; dar **dacă ești din adevăr**, dacă Dumnezeu vede la tine o hotărâre de voință de a fi sincer – aceasta o poate face oricine, chiar și păcătosul cel mai implicat și mai împietrit -, atunci Dumnezeu îți va veni în ajutor, ca să deschizi ușa inimii tale Mântuitorului care bate la ea. La Pilat din Pont nu era nici un acces la adevăr, cu toate că Fiul lui Dumnezeu a stat personal înaintea lui. El a putut să privească în ochii Aceluia care este: lumină, dragoste, adevăr și viață. Dar pentru că inima lui era blindată cu nesinceritate, adevărul n-a găsit acces. Aici este dezvăluită taina din cauza căreia așa de mulți oameni își închid inima pentru evanghelie. **Ei nu sunt din adevăr.** Lumina lui Dumnezeu le atinge inima, dar în loc să se deschidă, ea se închide. Ei simt într-adevăr că Cuvântul lui Dumnezeu vrea să-i convingă de păcat, dar ei nu vor să se lase convingși.

Acum câțva timp a venit sub Cuvântul lui Dumnezeu un om care era dur și capricios față de bătrâna lui mamă bolnavă, a auzit despre har și pace și a spus: Și eu vreau să devin un copil al lui Dumnezeu și să găsesc pace! Au început să vorbească cu el despre „păcat”. „Pot să vă întreb dacă în viața dumneavoastră sunt lucruri deosebite care vă apasă, despre care conștiința dumneavoastră vă vorbește deslușit?” „Nu! Nu cunosc nimic de felul acesta!” Era o mare minciună, pentru că relația tristă cu mama era punctul zilnic apăsător în viața de familie. Acest om nu era din adevăr; ochilor lui le era acoperit cine este Domnul de la care el credea că putea primi har și pace fără pocăință și recunoașterea păcatelor sale.

Dar tu, **ești tu din adevăr?** Dacă ești, harul va lumina în inima ta, ca să I-o deschizi lui Isus. Vei avea, pentru că Duhul Sfânt te convinge de păcat, dorința adâncă să vii cu păcatul tău în lumina lui Dumnezeu. Cel nesincer dorește să rămână cu păcatul lui în întuneric; dar cine este din adevăr, vine din întunericul robiei păcatului său în lumina lui Dumnezeu.

De multe ori un asemenea om este profund zguduit când își vede viața în lumina adevărului; dar el nu poate altfel, el vrea și trebuie să vină în lumină, el a auzit glasul lui Isus. La aceasta se referea Domnul când a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că vine un ceas și acum este, când cei morți (adică cei morți spiritual) vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor auzi, **vor trăi**” (Ioan 5,25).

Da, acesta este începutul vieții adevărate, când păcătosul vine în lumina lui Dumnezeu și se smerește cu vina vieții sale.

Nr. 23

CE ESTE ADEVĂRUL?

„Ce este adevărul?” (Ioan 18.38)

Când Napoleon I în anul 1812 pe drumul de retragere din Rusia a ajuns la râul Berezina, tot ce conta era să-i păcălească pe rușii urmăritori în legătură cu punctul unde trebuiau să fie construite podurile. Șeful statului-major francez, mareșalul Berthier, a chemat trei comercianți ruși, cu care a contractat livrări de lemne și alimente. Acestea urmau să stea pregătite într-un loc pe malul râului, pe care mareșalul îl desemna ca punctul de traversare intenționat. El era convins că negustorii șireți vor trăda rușilor contra unui preț mare această știre importantă. Pentru a-i întări în convingerea lor că acesta este într-adevăr punctul de construire a podurilor, i-a pus să jure solemn că nu vor trăda rușilor acest lucru. Dar după ce i-a lăsat să plece, au fost date ordinele ca podurile să fie construite în cu totul alt loc, mai departe, în amonte. Francezul inteligent nu s-a înșelat, - cei trei au vândut rușilor taina lor, aceștia au fost conduși eronat din cauza informației greșite, francezilor le-a reușit construirea podurilor.

Lumea îndreptățește asemenea șiretenie ca stratagemă militară și admiră calculul distins al mareșalului. Dar cine pune la socoteală prezența lui Dumnezeu, se sperie în fața unei asemenea fapte, să faci să se depună jurământ luând în calcul că cei care au jurat îl vor încălca pentru câștig de bani. În plus, podurile s-au rupt în timpul traversării francezilor și mii dintre ei și-au găsit moartea în valuri – traversarea Berezinei a pecetluit înfrângerea armatei lui Napoleon.

Lumea spune: Ce este **adevărul**? Numai de mi-aș atinge scopul! Ce este Dumnezeu? Numai o idee! Ce este veșnicia? Doar o iluzie necunoscută. Ce este judecata? Sperietură de femei, de care se tem numai nebunii. Acesta este limbajul, acestea sunt gânduri ale nenumăraților oameni din creștinătatea de nume.

„Ce este **adevărul**?” a întrebat cândva Pilat din Pont – el și-a zis: poziția mea înaltă în serviciul statului roman, onoarea, bogăția, puterea valorează mai mult pentru mine. Pilat s-a

îndreptat spre un sfârșit disperat. Mulți au mers de atunci pe același drum. **Ce este adevărul?** Așa întreabă mii de oameni ridicând din umeri. Câștigarea banilor, savurarea plăcerii, acestea sunt ceva – dar ce este adevărul? Să-mi impun voința, să-mi ating scopul, să-mi înving adversarii și concurenții, acestea înseamnă ceva. Dar în ceea ce privește lumea nevăzută, Cuvântul lui Dumnezeu, acestea le las cu plăcere în seama altora. Acestea nu mă interesează. **Ce este adevărul?** Acesta nu are curs la bursă și în viața comercială nu are valabilitate. **Ce este adevărul?** Vreau să-mi savurez viața. Când mă așez cu prietenii mei în spatele sticlei, când o glumă urmează alteia, de aici am ceva ce-mi place.

Toți acești oameni care nesocotesc adevărul sunt înșelați. La poarta veșniciei va fi o mare prăbușire, un faliment. Așa l-a trăit un multimilionar bogat în bani, onoare, succes și păcătoșenie. Cu strigătul: nu vreau să mor! a murit ca un om disperat.

Permite să fii întrebat: ce este pentru tine **adevărul**? Dorești să afli adevărul despre tine însuși, despre viața ta, despre veșnicie? Ce lanț simplu al adevărului: 1. Sunt vinovat, firea mea este stricată, sunt despărțit de Dumnezeu prin păcat. 2. Eu singur nu mă pot face altfel decât sunt. Nu pot să anulez nici unul dintre păcatele mele. **Dacă harul nu mă mântuiește, sunt pierdut.** 3. Dumnezeu aduce la cunoștința păcătoșilor pierduți, că El a trimis un Salvator, pe Isus, pe Fiul lui Dumnezeu, care a luat asupra Lui vina și pedeapsa. În El sunt descoperite **harul și adevărul. Isus trebuie să fie Mântuitorul meu, căci nu există altul.** 4. Sângele Fiului lui Dumnezeu ia blestemul vinei, petele păcatului din viața credinciosului, îl face drept înaintea lui Dumnezeu, îl face un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor al slavei, iar **Duhul Sfânt dă inimii toată siguranța acestui adevăr fericit.**

Acest lanț ajunge din iad până în cer, este de nerupt, dumnezeiesc de tare și de puternic. Permite să ți se explice aceasta într-o pildă: De mult lânzezea un întemnițat în închisoarea întunecoasă și îngustă. Atunci prietenii lui au reușit să facă o deschizătură sus, în boltă. O rază de lumină a căzut în temnița întunecată. Sărmanul a privit în sus; ce a văzut prima dată în această lumină? Murdărie și gângăanii târâtoare. Acum se simțea mult mai nenorocit decât înainte. – Dar curând a descoperit în această lumină și o frânghie, care era fixată sus, în deschizătura luminoasă, pentru **salvarea** lui. A apucat-o, s-a tras în sus pe ea și a evadat. A fost scăparea lui. – Astfel vin amândouă de la Dumnezeu: lumina adevărului și fericirea salvării. Întâi te sperie Cuvântul și lumina lui Dumnezeu, te înspăimântă, produc în tine durere și pocăință; căci te vezi **necurat și pierdut.** Dar același Dumnezeu îi arată păcătosului pregătit pentru pocăință, în Cuvântul Lui, **mântuirea fără plată, deplină, în sângele lui Isus.** Și astfel găsește sufletul lui **pace cu Dumnezeu.** Atunci sufletul poate să strige de bucurie: „**Domnul este lumina mea și mântuirea mea; de cine să mă tem?**” (Psalmul 27,1.) Aici se poate recunoaște efectul pe care adevărul îl are asupra aceluia care-l apucă cu sinceritate: **viață, pace, fericire, nădejde, tărie!**

Adevărul nu este numai recunoașterea păcatului, a răutății proprii inimi, a firii noastre înăscute - aceasta este numai o parte a adevărului, și anume, acea parte care-l face pe om cu atât mai nefericit, cu cât este mai sincer. Acesta este **adevărul fără har**; el îl mână la disperare pe omul care nu-și vede decât vina și răutatea.

Un negustor tânăr, G. E., un necredincios și batjocoritor, s-a exprimat față de colegul lui cu următoarele cuvinte: Cum se face totuși, că voi, creștinii, aveți de suportat atâtea suferințe și boli? Voi spuneți că Dumnezeu vostru este dragoste, dar El îi lasă pe copiii Lui să sufere mult mai mult decât pe noi, care nu credem în Biblie. Eu, de exemplu, **nu cred în nici un Dumnezeu și în nici un diavol, în nici un cer și în nici un iad; cu toate acestea (la aceste cuvinte s-a bătut cu pumnul încheștat în piept) eu nu sunt niciodată bolnav;**

uită-te numai ce flăcău sunt!" Într-adevăr, lui G. E. nu i-a lipsit încă niciodată ceva în viață. Dintr-odată s-a îmbolnăvit grav și plin de spaimă s-a văzut foarte aproape de porțile veșniciei. Știa că nu este pregătit să apară înaintea lui Dumnezeu. Torturat de chinurile conștiinței, în teama lui nemărginită l-a chemat pe acel coleg credincios din prăvălie la patul lui de suferință. Acesta a venit și a găsit un muribund; el l-a îndrumat în cuvinte simple și clare la Fiul lui Dumnezeu, Cel răstignit și înviat, care și acum mai este pregătit să-l ierte deplin, să-l primească în har. Dar muribundul n-a mai putut să apuce harul; plin de neliniște și chin sufletesc striga mereu: Este prea târziu, este prea târziu; până când, după câteva ore și-a dat duhul.

El a văzut la capătul drumului său numai adevărul îngrozitor al păcatului său; pentru că în zilele lui sănătoase a fost un batjocoritor și un disprețuitor, n-a mai putut să apuce preafericitul adevăr al lui Dumnezeu: **Dumnezeu mă iubește! Hristos a murit pentru mine!**

Omul care vede **adevărul** despre propria lui viață, vede în urma lui doar vină; el se încovoiaie ca un vierme sub această povară și marele mincinos, satan, folosește aceasta pentru a-i șopti la ureche nefericitului: Nici o salvare! Pierdut! Dar Dumnezeu fie lăudat că vina păcatului meu și starea mea pierdută sunt **numai o parte a adevărului**, numai începutul, ceea ce satan a făcut în ziua căderii în păcat. Tocmai aici, în adâncurile deznădăjduite ale pierzării intervine Dumnezeu cu dragostea Lui salvatoare. Când oamenii afirmă: i-am spus tot adevărul, atunci adevărul lor constă numai din reproșuri și reclamații. Dar Dumnezeu nu este așa. Când El îi spune păcătosului „**adevărul**”, atunci El vorbește despre păcat, har și mântuire. Crucea de la Golgota vestește pentru toate popoarele și în toate limbile adevărul divin: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă” (Ioan 3,16). Cine apucă această frânghie de salvare, crezând, are parte de tot adevărul fericit al lui Dumnezeu: **Hristos este calea din adâncurile vinei spre înălțimile harului.**

Nr. 24

ATEISMUL! CE ESTE ACESTA?

„Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu!” (Psalmul 14,1)

În zilele noastre se vorbește mult despre **ateism**. Există ziare și cărți cu titlul „**Ateul**”. Ce înseamnă aceasta? „Ateu” este un cuvânt grecesc și tradus textual înseamnă **fără Dumnezeu** sau **nelegiuit**. Dar cuvântul ateu are în mod deosebit semnificația: **tăgăduitor al lui Dumnezeu**. Deci el desemnează asemenea oameni, care contestă existența unui Dumnezeu personal, atotputernic, care a creat totul și guvernează totul.

Probabil că majoritatea ateilor ar respinge cu mânie aceasta, dacă li te-ai adresa cu: Omule **nelegiuit!** Și totuși ei aceasta sunt, conform propriei lor mărturisiri. Pe lângă ei există mulți care vor să-L recunoască pe Dumnezeu, dar a căror credință în Dumnezeu nu este viață adevărată, pentru că nu cred în Isus, în Fiul lui Dumnezeu. Este scris: „Oricine Îl tăgăduiește pe Fiul, nu Îl are nici pe Tatăl” (1 Ioan 2,23).

Cu toate că există o mare deosebire între un tăgăduitor conștient al lui Dumnezeu și un om care, fără să-L cunoască pe Isus, ține tare de credința în Dumnezeu și de aceea niciodată n-ar îndrăzni să pună la îndoială existența lui Dumnezeu, aceștia doi sunt totuși la fel într-o privință hotărâtoare: **merg amândoi pe calea largă, care duce la pierzare.**

Chiar popoare întregi au căzut sub dominația ateismului pentru un anumit timp; atunci s-a revelat de fiecare dată stricăciunea în toate domeniile vieții. Astfel, în Franța, în timpul guvernării regelui francez fără scrupule, Ludovic al XIV-lea (a domnit între 1643-1715), s-a

răspândit tot mai mult și mai mult nelegiuirea evidentă în cercurile celor distinși. Ea a mers mână în mână cu o imoralitate de nedescris. Nelegiuirea și decăderea morală au trecut de la cei distinși la popor; acest curent și-a găsit conducătorul spiritual în renumitul poet, scriitor și filozof francez, Voltaire.

Acest tăgăduitor și batjocoritor a devenit în ochii lumii **marele bărbat al secolului**. Dar ce au văzut martorii morții lui? Au văzut un om disperat, mergând în iad printre strigăte de jale. În agonia lui a căzut din pat. Zăcea pe jos. În disperarea lui a strigat: „Nu vrea Dumnezeu, pe care L-am tăgăduit, să mă salveze și pe mine? Nu poate nesfârșita îndurare să ajungă și până la mine?” Medicul, dr. Tronchin, l-a părăsit pe sărmanul bolnav, pentru că nu putea să aline suferințele acestuia. Când s-a reîntors, Voltaire își dădea ultima suflare, dar l-a recunoscut pe medic și a spus: „Doctore, mai dați-mi numai șase luni!” „Domnul meu”, a răspuns Tronchin, „nu mai puteți trăi nici șase săptămâni!” „Atunci voi merge în iad”, a răspuns nefericitul „și dumneavoastră împreună cu mine!”

Se spune că nici un om n-a făcut atât pentru a distruge credința în Dumnezeu, creștinismul și reputația Bibliei, ca Voltaire. Firește că sămânța pe care a semănat-o în lunga lui viață cu multă batjocură, artă poetică și dușmănie față de Dumnezeu, a adus un rod enorm, o recoltă uriașă, pe care nefericitul om o va culege în veșnicie. Căci este scris: „Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6,7). Și pe pământ, în fața ochilor lumii s-a copt în Franța o recoltă sângeroasă din fărădelegea necinstirii lui Dumnezeu și din păcătoșenia nerușinată, care au fost acumulate mai bine de un secol: revoluția franceză (1789-1799). Pe atunci s-a stabilit prin decizia convenției naționale că: **nu există Dumnezeu! Creștinismul s-a desființat!** S-a hotărât ca orice amintire a creștinismului în biserici, ba chiar și în cimitire să fie distrusă. S-a introdus un calcul nou al timpului și un nou început de an. Dar cum aroganța omului n-a putut modifica mersul stelelor pe care le-a așezat Dumnezeu pentru a măsura timpul grăbit – ele umblă liniștite pe orbita lor în grandoare regală -, tot așa n-a putut nici să-l detroneze pe Acela care a creat stelele și veacurile și care îi poartă pe vrăjmașii Lui cu răbdare divină până le expiră timpul de har.

Ceea ce atunci, în timpul revoluției franceze a străbătut pământul ca o nouă înțelepciune a spiritului uman: „nu există Dumnezeu, creștinismul a fost abrogat!”, străbate de atunci cu putere crescândă popoarele creștinătății de nume. Sute, ba chiar mii de capete și penițe deștepte și învățate se străduiesc a dovedi că nu există Dumnezeu, nici suflet nemuritor, nici veșnicie, nici viață după moarte. Dacă nu există Dumnezeu, atunci nu există nici Lege dumnezeiască, de aceea nici păcat; dacă nu există veșnicie, atunci nu există nici judecată. Omul este propriul lui Dumnezeu, iar voința omului este legea supremă. Dar ce minunat că în ciuda tuturor strădaniilor științifice ale celor instruiți și învățați, în ciuda întregii batjocuri și a tărăboiului dușmanilor imorali și vicioși ai creștinismului, în ciuda miilor de cărți care au fost scrise pentru a demonstra că nu există Dumnezeu, evanghelia a străbătut victorioasă pământul. Ucenicii lui Isus, martorii harului Său salvator au crescut zilnic ca număr. Lumina și întunericul s-au despărțit – a devenit din zi în zi mai limpede despre ce este vorba pe pământ. **Este vorba despre luptă: pro sau contra lui Hristos. De care parte ești tu?**

Georg St. fusese în anii lui mai tineri un sceptic, mai târziu a devenit un tăgăduitor al lui Dumnezeu, membru al unei societăți ateiste. El sesiza orice ocazie pentru a ataca și a batjocori credința creștină. Georg fusese de două ori rănit în război, dar s-a vindecat după aceea. Croitor de meserie, dar pe lângă aceasta un băutor înrăit, a adus nenorocirea în casa lui. Când s-a îmbolnăvit grav a fost dus într-un spital mare. Unul dintre prietenii lui, care era credincios, l-a vizitat acolo. Cu toate că el l-a salutat pe acesta cu cuvintele: „Am trăit ca ateu și vreau să mor ateu”, glasul lui tremurat a trădat totuși că îi era teamă. La întrebarea: „Necredința dumneavoastră vă oferă vreo consolare?”, el a răspuns textual: „Nu, mor ca un câine. N-am

nici o consolare pentru prezent și nici o nădejde pentru viitor!" După aceste cuvinte a tăcut o vreme, apoi a spus: „Acum știu că există un Dumnezeu și că în curând trebuie să apar în fața Lui. Mai poate Dumnezeu să ierte un păcătos așa de îngrozitor cum sunt eu?” Atunci a ascultat mărturia despre harul desăvârșit care se găsește la Isus și după aceea a depus următoarea mărturie: „Eu am fost un om care a înjurat, un bețiv, un tăgăduitor al lui Dumnezeu. Am hulit și am disprețuit Numele lui Dumnezeu. Am căutat să le răpesc altora credința și să-i duc pe căi greșite. O, dacă aș putea să șterg trecutul și să încep o viață nouă! Dar pentru mine nu mai există nădejde; sunt prea rău, prea rău!”

A durat mult până când acest ateu distrus a putut să apuce harul desăvârșit care este în Hristos pentru oricine care crede. Dar în sfârșit a înțeles această minune măreață a crucii de pe Golgota și a izbucnit în cuvinte de mulțumire și de adorare. În ciuda anticipării medicilor a trăit mai multe săptămâni. Permanent străluceau pacea și bucuria pe fața lui. Acel prieten, care a putut să fie un îndrumător spre Isus pentru acest ateu muribund, a povestit sfârșitul acestui bărbat după cum urmează: L-am vizitat de mai multe ori pe scumpul bolnav. Uneori exclama: ce minunat că Dumnezeu m-a iubit, că Isus nu m-a scos afară, ci m-a mântuit și că în curând voi fi la El pentru totdeauna! Cu cât se apropia de sfârșitul lui, cu atât mai fericit devenea. Când am venit ultima dată, a trecut o rază de bucurie peste chipul lui palid. La întrebarea mea: cum îi merge? a răspuns: „Acum trec prin poartă, merg la Isus, scumpul Domn, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” La aceste cuvinte l-a năpădit un acces cumplit de tuse, brusc i s-au modificat trăsăturile, un puhoi de sânge s-a revărsat din gura lui. L-am luat în brațe. O îngrijitoare s-a grăbit și ea într-acolo. După câteva minute a fost la Domnul, care l-a salvat din foc ca pe un tăciune aprins și a făcut harul atât de mare pentru el.

Compară moartea și ultimele cuvinte ale acestui bărbat cu sfârșitul lui Voltaire. Atunci le vei vedea limpede pe amândouă, atât ce este ateismul și unde îi conduce el pe oameni, cât și ce este creștinismul și ce le dă Isus alor Săi.

Nr. 25

VIAȚA MEA ESTE RATATĂ

„Vezi dacă este vreo cale rea în mine
și du-mă pe calea cea veșnică!” (Psalmul 139,24)

Se vorbește adesea despre „**existențe ruinate**”, tradus exact înseamnă **o existență ajunsă în ruine**, o viață din care n-au rămas nimic decât ruinele tuturor darurilor lui Dumnezeu și ale nădejdelor care au fost puse în ea prin har. Acestea includ multe: sănătatea, rațiunea, educația, bunăstarea, pe scurt, tot ce părea să motiveze nădejdea pentru un viitor fericit. O existență ruinată – ce nenorocire! Dumnezeu a avut gânduri de binecuvântare, dar prin puterea păcatului, prin lanțurile viciului, prin nesinceritate, trândăvie, neloialitate, indiferență omul este tras în jos, spre un întuneric fără nădejde.

Sub titlul „**14 ani fără adăpost**”, revistele berlineze au publicat următoarea biografie:

Calfa de cizmar în vârstă de 43 de ani, Julius R., era fiul unui meșter respectat și la început a fost foarte destoinic, până s-a dedat la băutura și a decăzut tot mai mult. Pe aceeași cale greșită a mers și fratele lui cu doi ani mai tânăr, Hermann. Amândoi erau deja de mulți ani dezmoșteniți de părinții lor, pentru că au nesocotit toate învățăturile bune. **Hermann nu mai avea o locuință de 12 ani, iar Julius de 14 ani.** Amândoi au fost închiși de nenumărate ori pentru cerșit și pentru eschivarea de la muncă. În timp ce momentan fratele mai tânăr executa iar o pedeapsă mai

lungă cu închisoarea, cel vârstnic se afla în libertate și atunci când nu cerșea sau nu muncea, stătea toată ziua, cum făcea deja de zece ani încoace, în Küstrinerplatz. În joia din săptămâna trecută a început să-și sărbătorească ziua de naștere. După ce a băut neîntrerupt până duminică după-amiază, a început să facă un asemenea târăboi, încât un sergent de stradă, după ieșirea din post l-a dus la secția 95. De aici trebuia să fie dus seara la comandamentul de poliție. Dar când au vrut totuși să-l trezească, zăcea inconștient în celulă. Atunci a fost dus cu o trăsură la spitalul de urgență din „am Grünen Weg”. Dar aici medicul n-a mai putut decât să-i stabilească decesul.

Alcoolul a pus capăt vieții sale ratate.

Se spune că orice dramă ar trebui să aibă cinci acte; Această dramă a fost completă. Actul I: O tinerețe plină de speranțe, un început cu muncă și succes. Actul II: Puterea vădită a păcatului a intrat în viață prin beție și desfrâu. Actul III: Izgonit din casa părintească, bărbatul a ajuns fără casă, fără adăpost. Actul IV: Ca musafir permanent în închisoare, cu mici întreruperi, în zilele de libertate mereu amețit de băutură sau beat, corabia vieții naviga înainte fără cârmă, ca o epavă deznădăjduită pe marea vieții. Actul V: Bărbatul merge beat în veșnicie, neregretat și neplâns de nimeni. Unde se scufundă o asemenea viață? Cine mai poate avea vreo nădejde dincolo de mormânt pentru un asemenea om sărman? Este o viață care și-a ratat ținta nu numai pentru pământ, ci și pentru veșnicie.

„Viața mea este ratată!” Aceste cuvinte erau scrise pe biletul pe care un sinucigaș l-a pus în camera de hotel în care și-a tras un glonț în cap cu revolverul:

Era tehnicianul constructor de 36 de ani, O. Th., fiul unui negustor bogat din H. – O.Th. a fost dintotdeauna ușuratic, a muncit puțin și a trăit mai presus de mijloacele lui. Părinților lui le-a făcut multe griji și mâhnire. Toate îndemnurile lor au rămas fără rezultat. Mereu trebuiau să plătească datoriile pentru fiul lor. Într-o zi Th. a venit la un unchi care locuia în Berlin și s-a plâns de necazul lui, deoarece iar locuise într-un hotel fără să aibă mijloace. Unchiul, un bărbat bine situat, nu numai că a plătit factura, ci i-a dat și bani de drum spre casă. Dar Th. a rămas în Berlin și a risipit banii de drum. De opt zile locuia într-un hotel din partea de sud-vest a orașului. Deoarece Th. se temea acum să vină din nou la unchi, iar altfel nu mai vedea nici o ieșire, a pus mâna pe revolver.

Și acest bărbat a avut o viață ratată prin nechibzuința și prin păcătoșenia lui. Dumnezeu a pus toate darurile pe calea vieții lui, atât bunăstare, cât și sănătate și pregătire, pentru a face viața lui una folositoare și binecuvântată. Acum nu era numai ratată, ci și pierdută, distrusă pentru veșnicie și pentru timp. Există un cuvânt de aur pentru tineret: **„Căutați dar întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea (bunăstare, prosperare, asigurarea existenței) vi se vor da pe deasupra.”** (Matei 6,33.) Îndreaptă-ți inima spre ținta veșnică și pe lângă aceasta nu te vei alege cu prea puțin pe pământ! Este scris: „Evlavia este de folos în toate, având promisiunea vieții, a celei de acum și a celei viitoare.” (1 Timotei 4,8.) Oamenii nu cred lucrul acesta, dar cine vine la Isus este scăpat de blestemul păcatului său, acela trăiește acest lucru. De ce a trebuit să piară acest O. Th.? Dumnezeu a vrut să-l binecuvânteze și să-l mântuiască; crucea de pe Golgota este marea dovadă pentru aceasta. **„Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți”** (1 Timotei 2,4) și **„Dumnezeu nu vrea ca vreunii să piară”** (2 Petru 3,9). Dar în fața ochilor noștri stă realitatea serioasă că omul neputincios, care nu poate nimic, are totuși puterea îngrozitoare să-I spună Dumnezeului veșnic, atotputernic: Tu vrei să mă mântuiești, **dar eu nu vreau să mă las mântuit!** În mii de feluri spune omul acest lucru îngrozitor: odată din îndărătnicie, odată din nechibzuință, odată din indiferență: Dar eu nu vreau! Gata! Consecința este o viață pierdută pentru timp și veșnicie.

Dacă vorbim despre vieți ratate, despre existențe ruinate, atunci unul se gândește la cetele de sinucigași, de desperați și de alienați, iar altul se gândește la acea armată mare de vagabonzi, care umblă în număr de sute de mii în orașele și pe drumurile Germaniei, fără chef de lucru, un flagel național; printre ei sunt mulți oameni cu conștiința moartă, pregătiți să facă orice rău. Într-

adevăr, o armată tristă și primejdioasă. Privește odată în unul dintre marile azile de noapte pentru cei fără adăpost, din Berlin, unde mii de oameni își caută și își găsesc patul în fiecare seară. În dimineața următoare pleacă pentru a-și face rost de un venit bun pe calea cerșitului, a înșelăciunii și a minciunii – adesea mai mult decât poate câștiga un om harnic cu munca mâinilor lui – dar totul este tocat cât mai urgent în cârciumă. Ce număr uriaș de oameni cu viața ratată poartă poporul nostru în sine! Acum îți spui: Aceasta nu mă privește pe mine, căci nu fac parte dintre oamenii cu viața ratată, dintre vagabonzi, robii viciilor, ușuratici și pușcăriași. Te cred. Dar te înșeli, ascută: Dumnezeu are o țintă, un plan de dragoste cu tine aici pe pământ. **Dacă viața ta nu va deveni ceea ce vrea Dumnezeu să facă din ea, atunci este ratată.** Iată, este câte unul care cu hărnicie și succes a reușit câte ceva pe pământ, pe care chiar îl invidiază mulți, dar care totuși zace deznădăjduit și disperat la capătul drumului său. – Anul trecut și-a luat viața unul dintre cei mai bogați oameni ai Americii de Nord, unul dintre miliardarii cunoscuți (posesorul a o mie de milioane de dolari); în nici un caz din nebulie, ci din deznădejde. El și-a privit viața ca ratată, ea nu i-a adus nimic din ceea ce putea aduce inimii lui pace și nădejde la capătul drumului. Cât de mulți oameni seamănă cu el! Ce-i drept, ei nu devin sinucigași, dar sunt deznădăjduiți la sfârșit. Ei s-au străduit sau au savurat viața cu tot ce a adus ea în plăcere, în suferință și muncă, **dar inima lor n-a ajuns la pace.** Moartea este pentru asemenea oameni o poartă întunecoasă și în spatele ei îi amenință noaptea și chinul veșnic.

Nu este ea atunci o viață ratată? Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre o viață la capătul căreia așteaptă o **cunună veșnică**. La aceasta te cheamă dragostea lui Dumnezeu. Du-te la crucea de la Golgota! Privește, crezând, la Fiul lui Dumnezeu, care a purtat pedeapsa pentru vina ta! Adu-I păcatele tale, abandonează-te în mâinile Lui și atunci El ia din viața ta toată vina, tot blestemul. Viața ta va ajunge sub har. **Partea ta va fi o cunună veșnică în slavă.** Atunci drumul tău aici poate trece printr-o stare socială inferioară, prin boală; și totuși va merge în sus. La capătul drumului tău îți vei vedea cununa.

O creștină simplă, încercată prin sărăcie și boală, trăgea să moară. Ochii i se stinseseră deja și ultimele răsuflări i se smulgeau din piept – atunci a văzut dincolo de această lume văzută, dincolo de cămăruța în care prietenii participanți stăteau în jurul patului morții ei, ceva ce acești prieteni nu puteau vedea și cu ultimele răsuflări buzele ei au șoptit aceste cuvinte: **O cunună! – O cunună! – O cunună!** Iată o viață care a atins ținta dorinței lui Dumnezeu, o inimă care a putut să privească în urmă cu pace și înainte ce bucurie!

Nr. 26

O CHITANȚĂ PE DEPLIN VALABILĂ

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său,
ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1,7)

Doi soldați englezi² erau într-o noapte de pază în citadela din Gibraltar. Unul stătea la ieșirea de jos, celălalt la ieșirea de sus a porții cu boltă, săpată în stânci, suind abrupt, prin care ducea intrarea în citadelă. Soldatul care stătea la ieșirea de jos avea în urma lui o viață împovărată de vină. Dar Dumnezeu i-a trezit conștiința; gândurile lui erau preocupate în liniștea și în singurătatea gărzii sale nocturne, cu mărimea vinei sale și cu întrebarea: Cum pot fi împăcat cu Dumnezeu? Viața rămasă în urma lui îl acuza cu mii de reclamații; în ea n-a fost nici o poruncă divină pe care să n-o fi încălcat. El vedea limpede că: Sunt rău, sunt prea rău pentru a putea găsi

---

² Povestit de predicatorul englez, Spurgeon.

har. Atunci a răsunat dintr-odată acest cuvânt în urechea lui: „**Sângele scump al lui Hristos!**” Acest cuvânt părea că vine din cer, dar n-a venit de acolo, ci de pe buzele camaradului care stătea de pază la ieșirea de sus a bolții. Acesta era un credincios; inima lui era preocupată cu Domnul și lucrarea Lui, cu lucrarea de pe Golgota. El a aflat, a văzut că sângele Fiului lui Dumnezeu, curs pe crucea de pe Golgota, l-a împăcat pentru totdeauna cu Dumnezeu și i-a luat toate păcatele. Atunci a exclamat aceste cuvinte în contemplarea harului lui Dumnezeu: **Sângele scump al lui Hristos!** Dumnezeu a făcut ca unui suflet îngrijorat să-i răsară lumina mângâierii. Soldatul căutător de pace a găsit pace prin aceste cuvinte. Acest păcătos a fost iertat prin sângele lui Isus la poarta în stâncă din fața citadelei Gibraltarului. Spurgeon a relatat că acest bărbat a devenit în anii târzii un slujitor binecuvântat al evangheliei și unealta pentru o excelentă traducere a Bibliei în limba hindusă.

Eu nu știu dacă **tu** ai găsit pacea cu Dumnezeu și viața veșnică; dar aceasta știu: că nu poți primi cel mai mare dar de har al lui Dumnezeu decât prin privirea credinței la Fiul răstignit al lui Dumnezeu. Același predicator binecuvântat, Spurgeon, a povestit propria lui întoarcere la Dumnezeu după cum urmează:

„Lui Dumnezeu i-a plăcut să mă convingă de păcat deja în copilărie. Înainte trăiam ca o creatură nenorocită și nu găseam nici nădejde, nici mângâiere; ba chiar mă temeam că Dumnezeu nu m-ar putea mântui niciodată. Starea mea a devenit tot mai rea; mă simțeam atât de nenorocit, încât abia dacă mai puteam face ceva. Inima mea era frântă. Șase luni m-am rugat fierbinte, din toată inima, dar n-am găsit deloc ascultare. M-am hotărât ca pentru a descoperi calea mântuirii, să vizitez toate capelele și bisericile din oraș și mi-am înfăptuit planul. În sfârșit – într-o zi cu multă zăpadă – am găsit o stradă destul de retrasă, am intrat într-o curte și imediat am stat în fața unei capele. Am intrat și m-am așezat. A început serviciul divin, dar nu se arăta nici un predicator, până când în cele din urmă a urcat la amvon un bărbat uscățiv; a deschis Biblia și a citit cuvintele:

„Priviți la Mine și veți fi salvați, toate marginile pământului!”

Îndreptându-și ochii exact spre mine, ca și când mi-ar fi scrutat toată inima, predicatorul a spus: „Tinere, ești îngrijorat.” Ei, din nefericire, era destul de adevărat. El a continuat: „**Nu vei ieși niciodată din îngrijorarea ta, până nu privești la Hristos!**” Apoi, ridicând mâinile a spus: „**Privește! Privește! Privește! Este vorba numai să privești!**” Atunci am văzut dintr-odată limpede înaintea mea calea mântuirii. O, cum sălta inima mea de bucurie! A fost ca atunci când a fost înălțat șarpele de aramă: cei mușcați mortal doar au privit în sus și s-au văzut tămăduiți. M-am așteptat că trebuie să îndeplinesc cincizeci de feluri de lucrări; dar când am auzit cuvântul „privește”, o, a fost o veste încântătoare pentru mine!”

Ai privit, crezând, spre cruce? Iată-L pe bărbatul palid sub cununa de spini, care a fost bătut în cuie pe lemnul blestemat. Sângele Lui a picurat pe pământ; este sângele Fiului lui Dumnezeu și curge pentru păcătoșii vinovați, nerecunoscători, pierduți. Isus a venit din slava cerului pentru a Se da ca jertfă și chezaș pentru vrăjmașii Lui – El S-a împovărat cu vina noastră. L-a înconjurat întunericul, pe El, Cel care murea. El a deschis buzele și a strigat cu glas tare: „Eli! Eli! Lama sabactani? Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit?” Auzi, o, păcătosule, răspunsul la acel „pentru ce” al Fiului lui Dumnezeu care murea: de aceea murea, ca **tu** să găsești pace, de aceea murea, ca **tu** să găsești prin jertfa înfăptuită o singură dată pe Golgota: iertare, împăcare deplină, har veșnic, viața veșnică! Privește la Mântuitorul tău care moare! Apucă cu credință această veste: **sângele Lui a curs pentru tine!**

Privește la rănilor Lui de moarte și înțelege că vorbele: „**S-a sfârșit!**”, cu care El a încheiat suferințele Lui de moarte, cuprind aceasta pentru oricine care crede: păcatele tale sunt șterse, mântuirea ta veșnică este isprăvită, poarta slavei este deschisă pentru tine. Munții vinei păcatului tău pot ajunge până la cer, pentru că sângele lui Isus Hristos îi îndepărtează de tot. Nu te gândi că Dumnezeu o ia ușor cu păcatele tale! Nu, El o ia amarnic de în serios, El privește păcatele tale ca

pe ceva atât de îngrozitor, încât El, Dumnezeu veșnic, n-a știut nici o cale, nici un sfat, nici un mijloc pentru a te salva – în afară de singura cale, să vină Fiul lui Dumnezeu, ca El, Cel fără vină, să Se pună în locul tău și să ia asupra Lui pedeapsa ta. **El a făcut-o!** „Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5.)

În China, ziua de anul nou este marea zi de plată. Înainte de anul nou toate registrele și socotelile sunt încheiate, sunt cerute datoriile. De aceea se văd în ultimele zile ale anului care se termină, o mulțime de oameni grăbindu-se pe străzi și prin sate. Câte un chinez trebuie să-și vândă casa și gospodăria pentru a-și plăti datoriile – dar de multe ori aceasta nu ajunge! Și la noi este așa, că este câte unul care la sfârșitul anului vede în fața lui un munte de facturi neplătite sau are în registrele lui un șir nesfârșit de posturi debitoare; abia dacă îndrăznește să adune sumele. Ce va urma? **N-o voi putea plăti niciodată!** El dorește să uite această situație fără scăpare, iminentă; dar aceasta nu ajută. Tot așa este și cu păcătosul neîmpăcat – vina este enormă, ajunge până la cer.

Un martor scump, binecuvântat al lui Isus a scris odată pe hârtie următoarea conversație, pe care el a avut-o în gândurile lui cu satan, pârâșul. El și l-a imaginat pe marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, care se apropia de el cu un registru nesfârșit de păcate. Credinciosul a spus: „Da, trebuie să recunosc toate acestea. Mai ai?” Satan a venit cu noi acuzații ale conștiinței, cu amintiri noi de păcat și vină – o notă de plată aproape fără sfârșit. La întrebarea „Mai ai?” satan a răspuns: Nu ajunge atât? O, ba da, desigur, dar, a continuat mărturisitorul lui Isus, scrie sub toată socoteala: **„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.”** Aceasta a fost o chitanță pe deplin valabilă, atât de desăvârșită, încât însuși satan a trebuit s-o admită. Sângele Fiului lui Dumnezeu, mort pe cruce pentru păcătoșii vinovați este destul de puternic pentru a elibera deplin cea mai încărcată conștiință.

Un slujitor devotat al lui Dumnezeu a scris odată: Am în camera mea de studiu o sârmă de fier lungă, ascuțită, în care sunt înfipte multe note de plată din timpuri mai vechi. Ele se îngălbenesc și se prăfuiesc. Notele de plată sunt lucruri îngrozitoare, dar cu toate că am o mulțime și unele de-a dreptul mari, totuși ele nu mă sperie, **căci între ele nu este nici una fără chitanță.** Nu mă tem de ele nici ziua, nici noaptea; dimpotrivă, este plăcut să le privești, **deoarece sunt plătite.** Când ochii îmi cad pe aceste facturi vechi, atunci îmi aduc aminte de vina mea iertată, de marea notă de plată pe care Domnul meu a achitat-o la cruce, când El a fost făcut păcat și a purtat pedeapsa noastră. Aici este chitanța pentru oricine care crede: **„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.”**

Dragă prietene, permite să te întreb: **este toată vina ta achitată?** O, de-ai putea să apuci ceasul când vei cădea la picioarele lui Isus cu vina întregii tale vieți, ca un vinovat care imploră har! Dacă te-ai abandonat în mâinile lui și ai primit siguranța despre iertarea veșnic valabilă a vinei tale, vei putea mărturisi cu inima fericită: Sunt împăcat pentru totdeauna, îndreptățit, iubit, binecuvântat! Inima ta ajunsă la pace și viața ta eliberată de lanțurile păcatului, vor mărturisi atunci că este adevărat.

Nr. 27

NEBUNI!

„Nebunule ce ești! Ce semeni tu, nu este adus la viață,
dacă nu moare mai întâi.” (1 Corinteni 15,36)

Un medic necredincios, care făcea de multe ori din adevărurile creștinismului obiectul ironiei lui, a deschis într-o zi Biblia; în ce scop? Numai pentru a căuta în ea din nou ceva asupra căruia să se poată veseli. A găsit imediat citatul din 1 Corinteni 15,35: „Dar va spune cineva: **„Cum înviază morții? Și cu ce trup vin ei?”**” Acesta părea un subiect extraordinar de potrivit pentru a fi glumă și batjocură, căci credința într-o înviere i se părea cea mai mare nebunie de pe lume. Tocmai voia să închidă Biblia la loc, când ochii i-au căzut pe versetul următor: **„Nebunule ce ești! Ce semeni tu, nu este adus la viață, dacă nu moare mai întâi”** Cuvântul „Nebunule!” a căzut ca un trăsnet cu o forță irezistibilă pe conștiința lui. Cu acest singur cuvânt Dumnezeu a dat de pământ cu acest batjocoritor, pentru a-l ierta apoi și pentru a face din el o unealtă a harului. El a trecut prin pocăință și credință la o viață nouă. Din hulitor și vrăjmaș al lui Dumnezeu a devenit un urmaș și slujitor devotat al lui Isus. Medicul convertit de acum – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că există și medici convertiți, cu adevărat credincioși – a pus să i se facă la Biblie o capsă (închizătoare) de argint, pe care era scris cuvântul: **Nebunule!** Astfel i se amintea de fiecare dată când își deschidea Biblia, de nebunia și de necredința lui de dinainte, dar în același timp de harul și puterea lui Dumnezeu, care l-a convins și l-a chemat la mântuire.

Oamenii care în înțelepciunea lor modernă tăgăduiesc învierea, s-au scufundat adânc sub lumea păgână prin înșelătoria înțelepciunii lor omenești. Strămoșii noștri germani păgâni erau convinși că după viața aceasta există o alta, într-o altă lume, unde omul găsește răsplata pentru ceea ce a fost și a făcut pe pământ. Despre acest adevăr al învierii vorbește toată creația. Toți oamenii sunt înconjurați de răsunetul unei predici neîntrerupte asupra acestor două cuvinte: **α muri și α învia**. Seara și dimineața, toamna și primăvara – ce spun ele? Că morții îi urmează o altă viață! Du-te pe câmp, uită-te la semănător! Bobul de grâu trebuie să moară ca să învie. Din pământul mort paiul se înalță ca o viață nouă spre lumina soarelui.

A muri și a învia – este această predică o nebunie pentru tine? O respingi? Atunci Dumnezeu îți spune: Nebunule! Firește, moartea n-o tăgăduiește nimeni și nici n-ar ajuta la nimic, dar învierea vor s-o tăgăduiască toți aceia care sunt convinși de către conștiința lor că pe ei nu-i așteaptă o înviere pentru viață, ci o înviere pentru judecată.

Pentru că moartea nu se poate contesta, oamenii doresc s-o uite; dar surprinzător, chiar Domnul îi numește pe oamenii care vor să uite moartea: **„nebuni”**. „Nebunule, în noaptea aceasta ți se va cere sufletul; și cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” (Luca 12,20.) Așa a vorbit Dumnezeu despre omul bogat care a contat pe faptul, că își va mai savura mulți ani viața de pe pământ.

Despre acest cuvânt avem o predică deosebită a unui călugăr franciscan vârstnic, pe nume Johannes Pauli, din anul 1519; ea sună după cum urmează:

Cineva a cumpărat o piatră prețioasă cam cu 40 de guldeni, pe care i-a dat-o soției lui. S-a întâmplat că ei i-a fost foarte poftă de o salată. Tocmai atunci venea o femeie care avea cea mai frumoasă salată: năsturel, lăptucă și ceapă verde. Ea a vrut s-o cumpere, dar n-avea nici un ban și i-a dat femeii piatra prețioasă cu multă tocmeală, pentru salată. – Femeia n-a fost glumeață.

Și nici acel ticălos – pe care voiau să-l spânzure, așa cum s-a și întâmplat după aceea. Când l-au dus afară, n-a plâns după nimic decât după șapca lui roșie, pe care o lăsase în turn, dar orice i s-a spus, nimic n-a contat decât șapca lui roșie: **„De-aș avea șapca mea roșie!”**

Și nici acel nobil. Acesta avea un bufon pe care-l iubea. Într-o zi i-a dăruit un sceptru de bufon (se referă probabil la un coif colorat de bufon, cu coarne) și i-a spus: „Poartă-l până când vei găsi unul care este mai nebun decât tine.” Bufonul a spus: „Da.” – Apoi s-a întâmplat ca stăpânul să fie bolnav pe moarte. Medicul venea în fiecare zi să-l vadă. Atunci l-au întrebat soția și slujitorii care este starea marelui moșier. Medicul a ridicat din umeri și a spus: „Va pleca!” – Atunci nebunul cumsecade a fugit în grajd și s-a uitat dacă armăsarii sunt înhămați și trăsura este unsă; dar n-a găsit nici un fel de pregătire. Atunci a fugit la stăpânul lui și a spus: „Stăpâne, ei spun că vei pleca cu trăsura; încotro duce călătoria?” – „**Nu știi.**” – „Cât timp vei lipsi? Un an?” – „O, mai mult, dragă camarade.” „Poate zece ani?” – „O, mai mult, mult mai mult; **nu mă voi mai întoarce niciodată!**” – „Cum, veți face o călătorie și nu știți unde? Nu vă veți mai întoarce niciodată și n-ați făcut nici o pregătire? Domnule, dragă domnule, luați coiful meu pestriț; căci așa un nebun eu n-am fost niciodată!”

Tu să nu fii nebun, prietene! Cei în haine de clauni, de la circ, de care râde toată lumea pentru că în glumele lor caraghioase se comportă ca niște nebuni, sunt numai o imagine a nebunilor adevărați care aleargă spre veșnicie și totuși vor s-o uite. Ce nebunie!

Dumnezeu în dragostea Lui nu numai că avertizează, ci cheamă în același timp pentru a ierta și a salva. Dumnezeu nu este un dușman amenințător, care-l sperie pe păcătos cu pumnul ridicat. Nu, El este **lumină și dragoste în același timp**; El este **Dumnezeu-Mântuitorul**. „Dumnezeu își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5,8). Ce dragoste față de un neam nerecunoscător, vrăjmaș față de Dumnezeu, încât Dumnezeu l-a dat pe singurul Său Fiu! Pe lemnul blestemat de pe Golgota El a purtat pedeapsa dreaptă pentru păcătoșii nerecunoscători, vinovați. Astfel a deschis Isus, prin suferința și moartea Lui, poarta slavei pentru oricine care crede.

Ai venit, crezând, la Isus cu păcatele tale? Au curs din rănilor Lui viață și pace în inima ta? Este scris: „Cine crede în Fiul **are viața eternă**; și cine nu se supune Fiului nu va vedea viața, **ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.**” (Ioan 3,36.) Spune acum sincer: **care dintre acestea două este partea ta? Viața veșnică sau mânia lui Dumnezeu?** Învierea pentru viață sau învierea pentru judecată? Domnul spune: „Vine un ceas în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși; cei care au făcut cele bune, **spre învierea vieții**, și cei care au făcut cele rele, **spre învierea judecării.**” (Ioan 5,28-29.) Ascultă acum glasul harului! Crede în Fiul lui Dumnezeu, Cel răstignit, înviat și înălțat! Încredințează-te harului Său pentru timp și veșnicie cu tot ce ești, cu tot ce ai și poți și atunci vei avea viața veșnică. Atunci o vei trăi deja aici pe pământ, cu siguranța minunatei tale învieri din morți. Curând va veni ceasul în care vei fi răpit în întâmpinarea Domnului într-un trup nou de slavă, potrivit pentru țara luminii și a bucuriei veșnice.

Ai un timp scurt, măsurat, în care poți să apuci toate acestea crezând. O slavă veșnică este pregătită pentru tine. Dacă pierzi această mântuire, atunci ești **un nebun!** Dumnezeu o spune. Câtă dreptatea a avut călugărul cu predica lui! Șapca roșie, pe care omul muribund a trebuit s-o lase în urmă: casa mare, ogoarele roditoare, seiful greu cu bani, beciul plin – acestea țin în prizoniere simțurile și gândirea. Și chiar dacă știe că moartea deja a deschis ușa, el jelește numai după șapca lui roșie pe care n-o poate lua cu el. Câte fleacuri și joc de copii în părul cărunt! – Ce puțină pregătire pentru ultima călătorie! – Piatra pe care oamenii o vând pe un preț de nimic este nesfârșit mai valoroasă decât 40 de guldeni. Și ce se dă în schimb pentru ea? Pofa ochilor și pofa cărnii, o sticlă plină, lauda și admirația oamenilor – nebuni peste nebuni! Pune-ți lucrurile în ordine, încă astăzi; n-ai nevoie de notar între tine și Mântuitorul tău. Nu tărăgăna!

În anul 1657 a murit la Hamburg renumitul matematician și cercetător al științelor naturii, Joachim Jungius. Ultimul lui cuvânt a fost: „**Vreau să mor și să fiu la Hristos!**” Acesta n-a fost un nebun.

Nr. 28

UN MINUT; CÂT VALOREAZĂ?

„Omul: zilele lui sunt ca iarba, înflorește ca floarea câmpului, pentru că trece vântul peste ea și nu mai este și locul său n-o mai recunoaște.” (Psalmul 103,15-16)

După cum este cunoscut, singurul fiu al regelui francez Napoleon al III-lea, prințul Louis Bonaparte, a căzut în Africa de Sud ca ofițer englez de cavalerie, în timpul unei revolte a zulușilor. Era la 1 iunie 1879. Se povestește că acest bărbat tânăr avea obiceiul ca atunci când era chemat, să spună: **Încă zece minute!** Când era trezit dimineața, spunea: **Încă zece minute!** Când era într-o conversație sau la masă și era chemat pentru o știre urgentă, spunea de fiecare dată: **Încă zece minute!** Pentru a aduce la cunoștința personalului de serviciu lucrul acesta, el s-a obișnuit să ridice ambele mâini și să arate cele zece minute pe care le mai dorea prin cele zece degete întinse. Așa trebuie să fi fost și în Africa de Sud. Prințul făcea o recunoaștere călare. Când trupa lui a pornit după un popas, se pare că el a rămas în urmă. Ceilalți au încălecat, au plecat de acolo călare și el a spus: **Încă zece minute!** El voia să termine o schiță în creion care era începută. Aceasta a fost pierea lui. Oamenii din tribul cafrilor, ascunși într-o ambuscadă, l-au atacat și l-au omorât. Cadavrul lui a fost găsit străpuns cu 17 înțepături de assagais (un fel de suliță, arma națională a tribului cafru).

Despre câte un om care nu se gândește la aceasta este scris cuvântul: „Pentru că ziua nenorocirii lor se apropie și ce le este pregătit se grăbește.” (Deuteronom 32,35.) Așa s-a întâmplat și aici. Cele zece minute pe care prințul le-a socotit fără importanță, au fost ultimele minute de har pentru el. Nenumărați oameni își risipesc minutele: ei seamănă cu oamenii care, deveniți dintr-odată bogați prin moștenire sau loterie, își cheltuiesc banii cu amândouă mâinile, pentru că au impresia că ei n-o să se termine niciodată.

În anul 1904, un tânăr chimist din Eisenach, care studia în Leipzig, a moștenit la moartea tatălui său 63 000 de mărci. Mai târziu a moștenit pe neașteptate încă o sumă mare. Bărbatul, până acum harnic și cumpătat, a pus deoparte cărțile și studiul și a pornit în călătorii. Unde ajungea, își făcea apariția ca un prinț și nu lăsa nimic negustat din ce oferea lumea să fie savurat. Dar izvorul de bani s-a terminat prea repede; după câteva luni bogatul moștenitor s-a mutat în Eisenach ca sărac al localității. În afară de bani, omul demn de plâns și-a pierdut și rațiunea și a trebuit să fie dus într-un institut de alienați. Acum se certau Eisenach și Leipzig pentru a se stabili cine trebuie să îngrijească de întreținerea nefericitului.³ Ce repede a devenit cerșetor acest risipitor! Așa pățesc mulți cu bunul de neînlocuit al timpului. Probabil că banii se pot câștiga din nou – dar zilele și minutele pierdute nu se mai pot răscumpăra. Ce serios ne face atenți Cuvântul lui Dumnezeu: „Învață-ne să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90,12.)

„Mai lăsați-mă un minut! Vă voi da milioane pentru un minut!” așa striga în 24 martie 1603 regina Elisabeta a Angliei pe patul ei de moarte, când se zvârcolea în ultimele chinuri ale agoniei. – Sărmana femeie! Avea o coroană pe cap, un regat la picioarele ei, milioane în vistierii și cerșea un minut! Ea era înconjurată cu tot ce oferea lumea în mărire, strălucire și glorie; dar nici puterea ei, nici priceperea medicilor ei, nici devotamentul supușilor ei n-au putut să-i dea minutul de care avea nevoie.

Ce nefericire și ce sărăcie în toată bogăția ei! Câtă neputință în toată mărirea ei! Ea putea să dispună după dorința ei de milioane de oameni, dar nu de propria ei viață, căci n-a putut s-o lungească nici măcar cu un minut. Moartea este aici, porunca este dată; ceasul este hotărât. Acum nu mai există amânare. Zadarnic cerea numai un minut. Un minut pentru a se împăca cu

---

³ Preluat din „Michaelsboten”

Dumnezeu, un minut pentru a obține iertarea. Numai un minut, acesta ar ajunge pentru a apuca mântuirea pe care Fiul lui Dumnezeu a câștigat-o pentru orice păcătos care crede. Isus a spus murind: „S-a sfârșit!” Nu este nevoie să facem fapte, să facem mățanii, să câștigăm merite – nu, **este suficient să credem**, să acceptăm darul lui Dumnezeu, să ne încredințăm Mântuitorului. Sângele lui Isus îl curăță de orice păcat pe acela care crede sincer, din toată inima. Aceasta nu necesită mult timp. Aceasta se poate petrece într-o clipă. Dar această clipă n-a mai avut-o regina. **Ea a avut-o**, zeci de mii, zilnic, toată viața ei, iar aceasta a durat 72 de ani. Dumnezeu a fost acolo și a vrut să vorbească cu ea. Ea n-a vrut să-L bage în seamă, iar acum nu știa unde să-L găsească pe acest Dumnezeu, a cărui mântuire a ignorat-o.

Te miră sau te supără aceasta, prietene? Ți se pare nedrept, crud? Acest Dumnezeu, pe care ai vrea să-L învinovățești astfel, **îți dă acest minut tocmai în această clipă în care citești aceasta**. Acest minut pentru care regina oferea milioane fără a-l putea obține, această clipă prețioasă care i-ar fi ajuns pentru a se arunca în brațele lui Dumnezeu ca să fie salvată – pentru tine este aici, tu o ai **acum**. Chiar dacă L-ai refuzat de multe ori pe Dumnezeu, totuși, El încă îți oferă această clipă a harului. Folosește-o! „Omul: zilele lui sunt ca iarba, înflorește ca floarea câmpului, pentru că trece vântul peste ea și nu mai este și locul său n-o mai recunoaște.” (Psalmul 103,15-16.) Este adevărat? Da, o știi, dar n-ai luat seama. Vrei s-o iei acum în considerare? Te cheamă harul. Tu trebuie să găsești **viața veșnică** în acest timp grăbit, care zboară. Ai găsit-o? Este scris: „Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viața eternă și această viață este în Fiul Său. Cine Îl are pe Fiul are viața; **cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața**.” (1 Ioan 5,11-12.) Iată, prietene, despre aceasta este vorba: dacă Îl ai pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ca Domn și Mântuitor al tău, dacă-L cunoști, dacă El a devenit al tău și tu al Lui. Atunci ai **viața veșnică**. Oricine o are, o știe cu certitudine.

Pentru tine este vorba, în ceea ce privește veșnicia, despre prețiosul minut al prezentului. Este inima ta deschisă pentru Isus? El are să-ți spună acum ceva. Multe pot să-ți apese conștiința din zilele tinereții încoace. Spune sincer, **ești în ordine cu Dumnezeu? Problema păcatului tău este în ordine?** Fii convins, chiar dacă ești conștient de câte o vină, totuși nu-ți vezi păcatul, și nici înstrăinarea ta de Dumnezeu nici pe departe așa cum sunt ele în lumina lui Dumnezeu și a veșniciei. Tu nu vezi nici pierzarea veșnică spre care te îndrepti grăbit, cu spaimile ei, așa cum este ea. **Dar lângă tine stă Cineva care le vede pe amândouă foarte bine:** munții vinei tale și pierzarea care îți stă în față. Este Domnul, care a venit pentru tine, a suferit pentru tine și a murit pe cruce. **Dragostea pentru tine L-a mânat aici jos**. Da, El a venit ca să te mântuiască pe tine, El S-a împovărat cu vina ta și a purtat pedeapsa ta. Cunoști acest cuvânt: „Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5.)? Acesta este mesajul răscumpărării înfăptuite pentru tine. Ia-l, crezând în inima ta! Isus îți aduce astăzi aminte că timpul tău de har pe pământ trece alunecând lin ca un râu.

Când stai lângă fluviul Rin, poate pe pontonul de la Koblenz, atunci vezi puhoiul verde grăbindu-se înainte atât de irezistibil de puternic, atât de liniștit și totuși atât de impunător. Oricine știe că nici o putere omenească nu poate să poruncească oprirea lui. Este o imagine a cursului serios, liniștit al timpului, pe care nici un împărat, chiar dacă ar purta toate coroanele pământului, nici un comandant de oști, și să aibă el cea mai puternică armată, nici un înțelept sau inventator nu-l pot opri chiar și numai pentru o clipă. El te poartă în întâmpinarea aceluia ultim minut hotărâtor din viața ta, în care drumul tău sfârșește în veșnica pierzare dacă ai întors spatele lui Isus, Soarele neprihănirii, în acel întuneric extrem din care nici o cale de mântuire nu mai duce spre slava cerească. **Te-ai gândit la aceasta?**

Nr. 29

PREA TÂRZIU!

„Când a auzit Esau cuvintele tatălui său,
a strigat cu glas foarte tare și foarte amărât.”

(Geneza 27,34)

„Cinci minute prea târziu, aceasta ajunge pentru a pierde o bătălie!”, așa a spus odinioară mareșalul von Steinmetz unui ofițer care a venit cinci minute prea târziu. Nimeni nu poate contesta adevărul acestor cuvinte. Este foarte probabil că bătălia de la Mars la Tour (16 august 1870) ar fi fost pierdută în cazul în care corpul 10 de armată ar fi apărut cinci minute mai târziu decât s-a petrecut. Atunci cu greu s-ar fi reușit oprirea superiorității numerice franceze, care amenința flancurile și spatele corpului de armată din Brandenburg.

Trebuie să fie îngrozitor să pierzi o bătălie ca mareșal – priveliștea multor vieți jertfite zadarnic și a nenorocirii patriei se așează ca o povară de chintale pe inima și conștiința conducătorului responsabil – dar încă o dată pe atât de greu apasă, dacă trebuie să-și spună pe lângă aceasta: ai fi putut să câștigi bătălia dacă ai fi pornit mai devreme.

Nu este viața pământească un câmp de luptă unde este vorba de o cunună veșnică a biruinței? Meditează la aceasta! Este vorba despre a fi mântuit **spre slava eternă** sau a fi pierdut în veșnica, deznădăjduita pieire. Isus te cheamă la viața veșnică și tu nu știi câte zile sau ore îți rămân pentru a o apuca. De aceea ia-ți inima în dinți: **nu veni prea târziu!** Aceasta este deja pentru viața pământească ceva deosebit de important, nu veni prea târziu nici pentru slujbă, nici în vreun loc unde te cheamă datoria! – Nu veni prea târziu pentru a aduce părinților tăi dragoste și bucurie în viața lor care îmbătrânește – altfel va trebui să plângi când moartea i-a chemat și nu-i mai ai. În cimitirul izolat de la colțul pădurii este un mormânt proaspăt. Lângă acest mormânt stă un bărbat tânăr. Pălăria, haina și pantofii îi sunt prăfuiți. El se întoarce dintr-o lungă peregrinare. **Prea târziu!** În urmă cu opt zile a fost îngropată aici inima devotată de mamă. Când dor i-a fost ei de fiu, cât de insistent l-a rugat: „Vino, vino! Vreau să te iert chiar dacă mi-ai frânt inima cu înclinația ta rea!” N-o fi așa de grav, și-a zis el. Acum stă aici. **Prea târziu!** Acum a devenit conștient: a fost singura inimă din această lume care l-a iubit. A căzut în genunchi. „Ah, cât m-am făcut de vinovat! Mamă, mamă, m-ai iertat? O, de-aș fi putut să te mai privesc o dată în ochi, să-ți mai aud o dată glasul! De-ai putea să-ți mai pui o dată mâna pe capul meu! Numai o dată!” **Dar era prea târziu!** Nu veni prea târziu pentru a te împăca cu aceia pe care i-ai făcut să sufere sau care te-au făcut să suferi. Folosește timpul! „Învoiește-te cu împotrivorul tău repede, cât ești pe drum cu el, ca nu cumva împotrivorul să te dea pe mâna judecătorului și judecătorul să te predea executorului și să fii aruncat în închisoare.” (Matei 5,25.)

Mai ai și tu ceva de pus în ordine? Poate de mărturisit o vină grea, de a restitui un bun sustras? Să nu ajungi prea târziu! Cu siguranță mai ai ceva de pus în ordine, ceva enorm de important. **Ai pus deja în ordine cu Dumnezeu problema vinei păcatului tău?**

Timpul zboară – nu veni prea târziu! Dumnezeu nu vrea ca păcătosul să vină prea târziu la poarta harului, atunci când este închisă pentru el – de aceea îi îndeamnă și îi cheamă pe oameni așa de insistent și în mod deosebit atunci când sunt foarte aproape de sfârșitul lor. De câte ori nu trimite mesaje deosebite de har încă scurt înainte de sfârșitul neașteptat, brusc al multor oameni, atât de limpede încât oricine înțelege că aici Dumnezeu a mai chemat o dată. De curând a circulat în toate ziarele știrea despre o crimă în compartimentul de tren. Puțin după aceea am primit o știre din cercul de cunoștințe al celui ucis, în care se spunea: „Suntem cu toții zguduți de crima înspăimântătoare, pentru că cel ucis ne era cunoscut ca un bărbat iscusit și nobil. Când de

des și de mult a fost îndemnat și rugat să se întoarcă la Isus, dar era prea deștept și câștiga prea mulți bani.” Ce dintr-odată s-a spus aici: **Prea târziu!**

Privește la bărbatul tânăr care aleargă înapoi și încolo ca disperat pe malul portului – acolo vaporul iese din port, el a venit prea târziu și totuși, întreg viitorul lui depinde de aceasta, ca el să ajungă la timp dincolo, în Anglia. Poate ceasul acelui bărbat tânăr nu mergea bine, așa că s-a gândit că încă nu este așa de târziu. Îți amintesc că în privința veșniciei ești răspunzător ca ceasul tău să meargă bine. Indicatorul lui Dumnezeu arată întotdeauna spre **astăzi**, spre **acum!** Dar aici este marele înșelător, care fixează greșit ceasul veșniciei oamenilor; el îl fixează la cifrele: **mai târziu cândva!** Nenumărați oameni gândesc că va fi bine așa – ce-i drept, nu se simt bine așa – dar pentru că văd atât de mulți în jurul lor care se orientează după același ceas fixat greșit, nu se mai agită în plus – până vine clipa când văd cu spaimă: acum este pentru totdeauna prea târziu!

Când Esau și-a pierdut din nechibzuință binecuvântarea de întâi-născut, s-a tânguit printre lacrimi și a implorat cu strigăte mari: „**Binecuvântează-mă și pe mine, tată!**” Dar era prea târziu. (citește Geneza 27,33-38.) Acum lasă-te sfătuit: **tu să nu vii prea târziu!**

Am călătorit cu tatăl meu la M. – așa povestea un credincios - și în timpul călătoriei mi s-a făcut foame. Într-o gară am întrebat un hamal câtă staționare avem. „Zece minute!” Încercându-mă în cuvântul lui, am mers în sala de așteptare ca să mănânc ceva. Trecuse abia puțin timp când am urcat iar pe peron, dar trenul plecase. Încă am mai văzut cele două lumini roșii ale ultimului vagon părăsind hala gării.

Toți ne aflăm în călătoria vieții și mulți oameni își doresc într-adevăr ca această călătorie să se sfârșească în cer. **Cum se face că așa de puțin ating această țintă minunată?**

Trenul meu stătea pregătit, locomotiva era încălzită, vagoanele bine cuplate, mecanicul, fochistul și conductorul erau la posturile lor. Dar toate acestea nu m-au ajutat cu nimic dacă n-am urcat în tren. Și Dumnezeu a făcut **tot** ce era necesar pentru răscumpărarea noastră. Dumnezeu L-a dat la moarte de cruce pentru noi pe singurul Lui Fiu. Pentru fiecare în parte dintre noi contează acum, ca noi să acceptăm răscumpărarea, ca noi să ne sculăm și să venim la Mântuitorul atâta vreme cât mai este timpul harului, cât mai durează ziua mântuirii. După aceea este pentru **totdeauna prea târziu.**

Tatăl meu era în tren, dar această circumstanță nu m-a dus la țintă. Câte unul a avut părinți credincioși, dar aceasta nu l-a putut mântui, el însuși a trebuit să se întoarcă spre Isus Hristos și să-L ia ca Mântuitor al lui personal.

Hamalul pe care l-am întrebat, mi-a spus că nu trebuie să mă grăbesc; 10 minute, acesta era un timp suficient. Din nefericire există întotdeauna oameni care spun că nu trebuie să te întorci la Dumnezeu sau că nu trebuie să te grăbești cu convertirea. „Pentru aceasta întotdeauna este timp câtă vreme ești tânăr și sănătos, savurează-ți întâi viața.” Dar cât de îndrăzneț este să amâni cea mai importantă problemă din toată viața și să disprețuiești invitația lui Dumnezeu! De ce l-am întrebat chiar pe acest bărbat despre timpul de plecare al trenului? N-am putut să-mi dau osteneala să mă uit pe mersul trenurilor? Acolo puteam să văd negru pe alb când pleacă trenul meu mai departe sau trebuia să-l întreb pe conductor. Cât de mulți fac aceeași greșală în privința veșniciei, ei întreabă despre aceasta oameni sau cărți care n-o știu, ei se încredințază unor conducători de orbi care sunt și ei orbi și cad cu ei în groapa veșniciei pierzări.

Puteam, chiar dacă după o pierdere regretabilă de timp, să-mi ating ținta călătoriei încă la sfârșitul zilei, târziu! Dar cum, când timpul harului este pierdut inutil și omul pleacă în veșnicie fără să fie împăcat cu Dumnezeu? – Niciodată nu va mai fi făcută acolo împăcarea, acolo nimeni nu poate obține mântuirea. Cine și-a neglijat sau și-a amânat aici salvarea în ziua mântuirii, ajunge prea târziu și este veșnic departe de Dumnezeu. De aceea ne avertizează Cuvântul Lui și spune: „**Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare.**” (Evrei 2,3.) „**Aastăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile.**” (Evrei 3,15.)

Nr. 30

AI TRECUT LINIA?

„Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul meu și crede în Cel care M-a trimis are viața eternă și nu vine la judecată, ci a răzbit (textual: a trecut) din moarte la viață.” (Ioan 5,24)

Când vasele maritime traversează ecuatorul, se ține o mare sărbătoare la bord, după o veche datină marinărească. Un marinar sau un cârmaci apare ca zeul mării, Neptun, cu tridentul în mână și îi aduce înaintea lui pe toți aceia care „trec linia” pentru prima dată, adică traversează ecuatorul. Aceștia sunt apoi aruncați cu fast comic și multe râsete într-un butoi pregătit dinainte cu apă de mare și astfel sunt primiți în gașca marinarilor experimentați. Un pasager de pe corabie, care nu cunoștea această datină, a întrebat un marinar după festivitate: „Ce semnifică această sărbătoare dezmațată pe care ați serbat-o astăzi?” „Nu știți? Azi am traversat linia.” – „Linia? Ce este aceasta?” – „Ei, acesta este ecuatorul, care împarte globul pământesc în două.” – „Într-adevăr? Dar n-am văzut deloc așa ceva.” – „Normal, ecuatorul nu se poate vedea, dar acum suntem de cealaltă parte a globului pământesc.” Între timp s-a lăsat noaptea și un marinar bătrân l-a făcut atent pe călător la cerul înstelat. „Vedeți”, a spus el, „constelațiile cerului nordic au dispărut, Steaua Polară nu se mai zărește; în locul ei a venit **Crucea Sudului**. După această constelație trebuie să ne orientăm de acum.”

Crucea Sudului este o constelație care este formată dintr-o stea mare, două mijlocii și una mică; ea luminează din centrul cerului sudic, aproximativ de acolo de unde Calea Lactee are locul ei cel mai îngust în săgeata bolții. În sud de ecuator omului îi strălucesc alte stele decât în nord. Și anotimpurile sunt tocmai opuse; când în jumătatea de nord a globului pământesc este vară, în cea sudică este iarnă.

Așa cum ecuatorul, cu toate că este o linie invizibilă, împarte globul pământesc în două jumătăți, tot așa există o altă linie invizibilă care împarte toată omenirea în două jumătăți, **linia convertirii**, care separă moartea și viața, cerul și iadul. Acela care a trecut peste această linie – adesea după multe și grele furtuni -, se bucură. El a fost mutat într-o lume nouă; poate că circumstanțele lui exterioare nu s-au modificat, dar poziția lui față de Dumnezeu și de veșnicie este una cu totul nouă; el are în același timp un cer nou deasupra lui. Înainte trebuia pe drept să se **teamă**, căci Dumnezeu este **drept și sfânt**, iar el era un **păcătos**. Dar acum este **împăcat** cu Dumnezeu, păcatele lui sunt șterse prin sângele scump al lui Hristos. Înainte era fără Dumnezeu și fără nădejde în lume; acum este copilul iubit al lui Dumnezeu și se îndreaptă spre slava cerească. Era pierdut și acum este salvat. Despre el Scriptura spune: „**El a trecut din moarte la viață.**” Domnul spune hotărât despre un asemenea om: „**Are viața eternă și nu vine la judecată.**” Cum s-a petrecut aceasta? Păcătosul a venit la Isus și L-a **crezut** pe Dumnezeu oricărui har, pe Tatăl care L-a trimis în lume pe singurul Lui Fiu, pentru a-i mântui pe păcătoși.

Omul firesc nu înțelege lucrul acesta; el nu-și poate explica motivul bucuriei celor întorși la Dumnezeu și nu crede acest lucru. De aceea scrie în Scriptură: „Omul natural nu pricepe lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual” (1 Corinteni 2,14). Dar cine se întoarce la Hristos, la Fiul lui Dumnezeu, Îl primește în inimă ca Mântuitor și Salvator, acela experimentează această înnoire și preschimbare completă: „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5,17.)

Așa cum există hărți pe care această linie nevăzută a ecuatorului este trecută vizibil și cum pe harta cerească cerul nordic și sudic se văd ca două teritorii absolut diferite, tot așa se poate da o reprezentare și acelei linii invizibile a convertirii și a constelațiilor care sunt văzute dincoace și dincolo de linie.

1. Vina neiertată a păcatului.	– 1.	Iertarea întregii vini.
2. Acuzațiile conștiinței.	- 2.	Pacea conștiinței.
3. O viață fără pacea inimii.	– 3.	Pace cu Dumnezeu, siguranța harului.
4. Legat în puterea lui satan.	– 4.	Înfierea lui Dumnezeu.
5. Moartea fără nădejde.	– 5.	Viața veșnică și nădejde nezdruccinată.
6. O veșnicie în osândire.	- 6.	Slava veșnică în casa Tatălui.

Privește cu atenție această linie și constelațiile de pe jumătatea nordică și sudică! **Pe care parte ești tu?**

Linia nu poate fi trecută treptat. Așa cum pentru vapor există o clipă exactă în care a traversat ecuatorul, așa există și pentru om un ceas sau un timp hotărâtor în care devine conștient: am traversat linia convertirii. Deci orice om este ori pe o parte, ori pe cealaltă. El este fie pe veci pierdut, fie pe veci salvat, și anume, salvat prin credința în sângele prețios al lui Isus Hristos.

Dumnezeu L-a dat pe preaiubitul Său Fiu, ca să moară pentru noi; El este singura cale pe care omul poate fi scăpat de vina păcatului, de moarte și iad; numai El poate să dea viața veșnică, îndreptățire și pace. De îndată ce cred sincer în Isus, trec dintr-o parte în cealaltă, mai bine zis: Dumnezeu Însuși mă aduce din puterea întunericului dincolo, în minunata Sa Împărăție a luminii.

Dacă încă n-ai trecut această linie, permite să îți se arate că încă ești pierdut, dar de asemenea, **că poți fi deplin salvat**. Nici un efort din partea ta, nici un fel de intenții bune nu te pot aduce dintr-o parte a liniei pe cealaltă sau să te facă **potrivit pentru cer**. Numai Dumnezeu poate aceasta. Predă-te Lui, încredințează-te lui Isus și ești pentru totdeauna salvat, îndreptățit prin credință, născut din nou prin Duhul Sfânt și capabil să umbli într-o viață nouă ca un copil și moștenitor. Învață dintr-un exemplu despre ce este vorba:

Richard Weaver (născut în 1827, la Ashley, în Anglia) a trebuit deja din tinerețe să-și câștige pâinea într-o mină de cărbuni, unde era înconjurat zilnic de nelegiuire și viciu. Tatăl său era un bețiv înrăit, mama lui era o creștină adevărată, care se ruga, care i-a povestit de timpuriu iubitului ei fiu despre Isus, despre Mântuitorul păcătoșilor și l-a învățat să se roage. Cu toate acestea, drumul tânărului miner a mers repede în toate adâncurile păcatului. Într-o dimineață a venit acasă din beția și bătaia nopții, beat, plin de răni, cu fața șiroind de sânge. I-a deschis mama lui. Speriată de aspectul lui a căzut în genunchi și L-a rugat pe Dumnezeu să-l oprească pe fiul pierdut și să-l salveze. Dar cel beat era nervos și a jurat c-o omoară pe mama dacă nu încetează să se roage pentru el. Ani în șir părea că rugăciunile rămân fără ascultare. Fiul a plecat printre străini, viața lui a mers mereu mai în adânc, ba chiar până în pragul sinuciderii. Deja ascuțise cuțitul cu care voia să-și străpungă singur inima, când a auzit un glas: „Gândește-te la mama ta, care zi și noapte strigă în rugăciunile ei: Doamne, salvează-l pe fiul meu!” A aruncat cuțitul și – a mers la cârciumă pentru a se îmbăta din nou. Dar Dumnezeu a vorbit așa de apăsător cu el, încât în dimineața următoare a căutat un loc într-o carieră de nisip, pentru a se abandona, crezând, în mâna lui Dumnezeu. Chiar el spunea mai târziu: „Acolo au luptat Hristos și diavolul pentru sufletul meu. Hristos a biruit. Am ieșit ca un om nou; Lui, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine, Lui îi aparțin de acum.”

Acest miner nelegiuitor a trecut linia acolo, în cariera de nisip, el a venit din blestemul păcatului și din întuneric sub har, el a trecut din moarte la viață. Domnul a făcut din el unul dintre cei mai binecuvântați martori ai Săi, un monument al harului. **Dar tu – ai trecut linia?**

Nr. 31

CE AȘTEPȚI?

„Iată, acum este timpul potrivit; iată,
acum este ziua mântuirii!” (2 Corinteni 6,2)

Tunelul situat adânc al metroului din Paris s-a umplut cu fum dens, sufocant în 10 august 1903, seara, la stația Couronnes; luaseră foc două trenuri goale. În același timp a ajuns în stație din partea cealaltă un tren foarte aglomerat de persoane, dar n-a putut intra. S-a oprit înainte de stație; fumul gros, dens, care a pătruns imediat în trenul de persoane, i-a anunțat pe toți călătorii că îi amenință primejdia. Strigățul: „Toată lumea afară! Toată lumea afară!” i-a mânat pe călători afară din tren spre stația subterană de unde treptele duceau afară, la suprafață. Dar eforturile insistente ale funcționarilor de a-i scoate pe călători din adâncul primejdios au rămas fără succes pentru un mare număr de pasageri. Aceștia își cereau înapoi banii de drum pentru călătoria întreruptă brusc – este vorba cam despre 15 pfenigi de fiecare - Tratatările acestor călători cu funcționarii au durat 17 minute. Deodată s-a stins lumina electrică. Atunci i-a apucat spaima pe călători, căci fumul gros care le-a tăiat tuturor respirația, a umplut toată atmosfera. Grupul acestor persoane, cam 90, au simțit că acum este vorba despre viață. Au vrut să se năpustească afară și l-au urmat pe un bărbat care le striga: „După mine!” Dar el i-a dus în direcția greșită, spre interiorul tunelului în loc să-i scoată la aer. Toată această ceată de oameni, amețiți de fumul gros, au căzut unii peste alții în întuneric; fumul i-a ucis pe toți. Când după multe ore echipele de salvare ale pompierilor au putut în sfârșit să pătrundă în tunel, n-a mai fost vorba decât de a strânge cadavrele. Ei și-au vândut cu adevărat viața pentru 15 pfenigi, pe care nici măcar nu i-au putut primi. Ei au fost avertizați, chemați, împinși cu forța să se salveze – totul zadarnic.

Dar tu, cel care citești aceasta, bagă de seamă să nu comiți aceeași nebunie! N-ai auzit că îl așteaptă moartea veșnică, pierzarea veșnică pe acela care merge neîmpăcat în veșnicie? Lasă-te avertizat! Nu pierde orele harului! Permite să te întreb: **ce aștepți?** Cu siguranță nu aștepți 15 pfenigi, dar poate aștepți lucruri care vor fi absolut fără valoare când vei apărea înaintea lui Dumnezeu. Aproape toți oamenii așteaptă. Rezervistul așteaptă ziua eliberării; deja din iulie poate să-ți spună câte zile de serviciu mai are în față. – Sau un bolnav; medicul a cerut o perioadă de refacere de trei luni; cele trei luni vor fi pentru el lungi și grele – el așteaptă să i se întoarcă puterile. – Santinela așteaptă înlocuirea, muncitorul de fabrică așteaptă clopotul de amiază, marinarul, apariția țărnelui; așa de înmiit de diferită cum este viața oamenilor, așa de diferite sunt lucrurile de care inima omului este preocupată, pe care le așteaptă. **Spune, tu ce aștepți?** Prin inimile oamenilor trece o vagă conștientizare că ar trebui să mai vină ceva care le va face inima fericită, o nădejde necunoscută într-un „ceva” neștiut – **ei așteaptă fericirea.**

Permite să ți se spună, prietene, tu, care aștepți ceva și în fond nu știi ce: nu numai tu aștepți, nu numai oamenii așteaptă – **Dumnezeu așteaptă!** El te așteaptă pe tine, ca să te întorci de pe căile zbuciumate ale păcatului tău și să primești o viață care îți va aduce fericirea și pacea adevărată. În pilda fiului risipitor, Domnul ni-L pune în fața ochilor pe Dumnezeu în chipul tatălui, care-l aștepta pe fiul său rătăcit departe. Când acesta s-a întors în sfârșit acasă din adâncurile păcatului său, se spune: „Pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15,20). Astfel te așteaptă Dumnezeu pe tine, dacă te vei scula să vii la Isus. Fă ca fiul risipitor; acesta, după ce a așteptat atât de mult timp în înstrăinarea de Dumnezeu, departe de casa tatălui, a spus în sfârșit: „Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu” (Luca 15,18). Aici a găsit aceea după care tânjea inima lui; da, o fericire coplesitoare, mult mai mult decât s-a gândit el: dragoste, bucurie, pace, toate le-a pregătit

dragostea tatălui pentru el. Și pe tine te cheamă dragostea lui Dumnezeu! Nu aștepta mai mult, nu șovăi! Ar putea fi prea târziu.

Dumnezeu îți spune: „Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi, căutați-L cât timp este aproape” (Isaia 55,6). El vrea să dea inimii tale aceea după care ea însetează. El spune: „Cine însetează să vină; și cine vrea, să ia apa vieții fără plată” (Apocalipsa 22,17). Poate faci parte dintre aceia care așteaptă să se îmbolnăvească întâi de moarte, înainte de a se întoarce la Domnul și să găsească har? Acești oameni cred că a fi bolnav de moarte este o ocazie potrivită pentru convertire. Dar permite să ți se spună că este alegerea cea mai rea pe care ți-o poți face.

Permite să ți se clarifice seriozitatea întrebării: „Ce aștepti?” printr-un eveniment din realitate. Un credincios povestește: o fată tânără⁴, Elise D., s-a îmbolnăvit de tuberculoză. Tatăl ei era meșter dulgher și câștiga o pâine bună; dar copiii trebuiau să pună mâna destoinic și să ajute să se câștige, ca numeroasa familie să nu dea înapoi. Bolnava fusese în zilele sănătoase angajată într-o fabrică de porțelan; realizările ei au fost bine plătite, căci picta curat și îndemânat. La început nu s-a considerat grav bolnavă și a rămas la muncă până n-a mai putut. N-a durat mult și a ajuns bolnavă la pat. Umbrele morții s-au ridicat încet. Cei din familia D. erau oameni stimați; dar gândurile lor n-au trecut niciodată dincolo de lucrurile pământești. Într-adevăr, se numeau creștini, dar nu-L cunoșteau pe Acela care spune: „Eu sunt ușa: dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune.” (Ioan 10,9.) În acea vreme am vizitat familia des. Elise D. avea multe planuri de viitor, cu toate că se observa bine că ea își dădea limpede seama de gravitatea situației ei. Dar ea respingea aceste gânduri prin energia voinței ei. Am rugat-o de multe ori să-mi permită să-i citesc din Scriptură numai câteva cuvinte de mângâiere. Ea răspundea întotdeauna refuzând. „Nu mă faceți așa de tristă”, a spus ea odată, „să vorbim despre ceva mai vesel. Sunt atât de tânără, doar n-o să mor; atât de crud n-o să fie bunul Dumnezeu. Astăzi mă simt mai bine. Curând voi fi din nou sănătoasă” – „Și chiar dacă veți fi din nou sănătoasă”, am răspuns eu, „oare v-ar face tristă să-L cunoașteți pe Dumnezeu ca pe un Tată iubitor și pe Domnul Isus ca pe Mântuitorul dumneavoastră care dăruiește pace, care vă va deschide porțile vieții veșnice când veți părăsi această lume? Știți care cuvânt al Sfintei Scripturi, de care vă temeți atât, apare mai bine de 150 de ori? – Cuvântul „slavă”. Oare este acesta atât de trist?” Ea m-a privit uimită cu ochii ei mari, dar n-a spus nimic. La următoarea vizită am găsit-o foarte schimbată. Slăbiciunea a crescut vizibil. Sper că acum își va deschide ușa inimii pentru Acela care bătea așa de serios și care spune oamenilor atât de drăgăstos: **„Acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii.”** (2 Corinteni 6,2.) Șovăind am scos Noul Testament din buzunar, dar când l-a văzut a făcut un gest de refuz și a spus încet: „Astăzi sunt prea slăbită! Nu pot! Este prea groaznic! Nu mă pot gândi la așa ceva. Vreau să încerc să dorm. Am primit o injecție cu morfină.” – Atunci probabil că am privit-o implorator, că deodată mi-a făcut prietenoasă semn cu capul și a șoptit: **„Măine la trei! Citiți atunci! – Măine la trei!”** Mi-am văzut de drum. În ziua următoare am ciocănit la timpul stabilit la prietena mea. Mi-a deschis tatăl. N-a vorbit, dar și-a ascuns fața în mâini. Am pășit încet în binecunoscuta cameră de bolnav. Mama și frații și surorile stăteau scâlțați în lacrimi în jurul patului. Elise zăcea liniștită și rece pe patul ei. Cu o oră înainte, cu un strigă de teamă a trecut dincolo, în tainica și veșnica viață de dincolo. Mi-a stat inima când am privit-o. **Atunci vechiul ceas de perete a bătut ora trei.**

---

⁴ Preluat din „Blicke in Herz und Welt”

Nr. 32

MAI EXISTĂ ȘI O ALTĂ LUME?

„Eu sunt ușa: dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune.” (Ioan 10,9)

Profesor dr. P., un ateu convins, era pe moarte în H. Când s-a îmbolnăvit de ultima lui boală îngrozitoare, a explicat cu o liniște aparentă că acum va muri. În ziua morții a zăcut mai multe ore inconștient. Nimeni dintre rudele lui n-a crezut că va mai rosti vreun cuvânt. Dar a deschis brusc ochii, a încercat să se ridice și în timp ce părea să caute să vadă lucruri pe care cei prezenți nu le vedeau, a exclamat. **„Mai există și o altă viață!”** Apoi a căzut înapoi și a fost mort. **„Mai există și o altă viață?”** Ce voia să spună omul muribund? Ce a văzut în clipa în care trebuia să părăsească această lume trecătoare? A văzut că mai există și o altă lume, care este ascunsă ochiului trupesc al oamenilor. În ultimul minut, când a trecut dincolo, în veșnicie, i s-a rupt vâlul care acoperea acea altă lume, despre care Domnul spune: **„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta!”**

Lumea în care suntem născuți este **o lume a păcatului și a morții** – oare nu purtăm toți acest adevăr în noi ca pe o ștampilă pusă pe firea noastră? Suntem născuți ca păcătoși și suntem dați pradă morții, toți, chiar și cei mai nobili, chiar și cei mai evlavioși. „Și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.” (Romani 5,12.) Din cauza păcatului a fost această lume umplută cu suferință, cu minciună, cu lacrimi, cu durere. De această împărăție a păcatului și a morții nu putem fugi. Într-adevăr, suferim pentru păcatul nostru, într-adevăr, tânjim după pace, după lumină, mângâiere și adevăr, dar aflăm că ele nu există în lumea aceasta, până nu ne întâlnim cu Fiul lui Dumnezeu, care este singurul care poate să ne conducă în Împărăția Lui de lumină, în lumea vieții veșnice, a slavei și a adevărului. Această Împărăție dumnezeiască se înalță în mijlocul vieții pământești. Într-adevăr, pentru ochiul omenesc ea este o Împărăție invizibilă, dar totuși **o realitate**, atât de reală, încât poate să șteargă lacrimi, să mângâie inimi, să înnoiască vieți, să dea pace, să ia blestemul păcatului; atât de reală, încât intră cu cele mai palpabile ascultări de rugăciuni în toiu vieții pământești, în căsnicie, familie și profesie, ba chiar este trăită la paturile de suferință și de moarte ca o victorie asupra morții.

Omul firesc privește lucrurile pământești, viața trecătoare, proprietatea, onoarea, evenimentele globului pământesc, ceea ce spune ziarul și ceea ce se petrece în familie **ca pe o realitate, ca pe ceva propriu-zis**, singura despre care, de fapt, poate fi vorba. Ceea ce este dincolo de această viață, lumea nevăzută și veșnicia sunt pentru el o iluzie vagă, pentru unul – un gând frumos, pentru altul – nimic, pentru un al treilea – un obiect al batjocurii. Știi **tu** ceva despre această altă viață, despre această altă lume, pe care acel profesor a zărit-o abia în clipa morții? Știi ceva despre **Împărăția lui Isus Hristos, care nu este din lumea aceasta?** Ascultă: tu poți și trebuie să ai parte de această Împărăție a luminii și a păcii, dacă vii, crezând, la Fiul lui Dumnezeu. El spune: „Eu sunt ușa: dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune.” Deci ușa pentru această viață este deschisă pentru toți și întâlnim asemenea oameni **care au trecut prin această Ușă** și care aparțin Împărăției lui Isus Hristos, Împărăției luminii și a păcii.

În 16 ianuarie 1907, prințesa rusă M. L. zăcea în Lausanne (Elveția) arsă grav, muribundă în patul ei. Avea 30 de ani și în timpul războiului ruso-japonez i-a îngrijit pe răniții ruși ca soră medicală. Ea a lăsat în Orientul Îndepărtat să lumineze dragostea lui Isus în inimile multor soldați ruși suferinzi și muribunzi. Nu i-a păsat de strălucirea și confortul castelului părintesc, unde îi stătea la dispoziție toată bogăția acestei vieți. Isus a trimis-o să-și pună viața în slujba Lui

pe câmpiile înzăpezite ale Siberiei. Ea l-a slujit Fiului veșnic al lui Dumnezeu, care a spus El Însuși: „Fiul Omului n-a venit să l se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20,28). Dumnezeu a înzestrat-o pe această slujnică a lui Isus Hristos cu o sănătate solidă și o inimă voioasă în Domnul. Deoarece inima ei se odihnea în dragostea lui Dumnezeu, ea a rămas sănătoasă și neînduplecată în toate spaimele războiului, în evenimentele apăsătoare ale marilor înfrângeri ale armatei ruse. Astfel s-a întors acasă, dar nu ca să se odihnească, ci pentru a deveni mai capabilă să slujească Domnului pentru bolnavi. În dorința de a câștiga o pregătire mai temeinică în serviciul sanitar, a mers într-un spital din Lausanne. Într-o dimineață era ocupată să îmbrace un copil sărman adus acolo pentru îngrijire. În acest timp a ajuns prea aproape de focul din căminul deschis și într-o clipă a fost în flăcări, iar acestea au putut fi stinse abia când îngrijitoarea a fost arsă mortal. Când a fost culcată într-un pat, a pus să i se citească Psalmul 23: „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic. ... Chiar dacă aş umbla prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău: pentru că Tu ești cu mine; toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.” Ea a ascultat Cuvântul lui Dumnezeu cu mare bucurie și s-a rugat tare: „Doamne, Îți mulțumesc că m-ai mântuit.” Apoi a spus: „Dacă Domnul vrea să trăiesc, sunt mulțumită; dacă vrea să mor, sunt mulțumită; totul este bine, nu mă tem de nimic.” Când i s-a spus că moartea ei este aproape, a mulțumit cu bucurie și a spus că este foarte fericită, că moare cu plăcere. După ce a stat culcată liniștit o oră, s-a ridicat dintr-odată în șezut în pat, a întins mâinile și a spus: „**Isus mă cheamă!**” Apoi a căzut la loc și la scurt timp și-a dat ultima suflare.

Și această muribundă a auzit și a văzut în ultimele ei clipe ceva care ceilalți care erau prezenți n-au auzit și n-au văzut. Ea l-a văzut pe Isus, care o chema. Dar această lume a luminii în care a privit, n-a fost pentru ea o lume străină, nu, era patria ei. Ce pace adâncă a fost la acest pat al morții, ce siguranță a plecării acasă la Dumnezeu, în casa Tatălui! La vestea despre această moarte a fiicei ei, mama princiară a scris următoarele cuvinte medicului din acel spital: „Sunt fericită că fiica mea a lăsat în urmă o dâră atât de luminoasă pe calea ei și-L laud pe Domnul care a luat-o la El fără s-o ducă prin suferințe prea adânci. Mă bucur cu ea că o știu la Mănuitorul ei și-L preaslăvesc din toată inima că copilul meu a fost martorul Lui viu pe pământ. Pentru copiii lui Dumnezeu nu există moarte, căci Hristos a biruit moartea pentru a ne da nouă viață.”

Iată aici cealaltă lume, cealaltă viață, Împărăția lui Isus Hristos, care nu este din lumea aceasta. Tu privești în ea așa cum se privește printr-o ușă deschisă într-o casă luminată viu. Ai văzut aici oameni care au trecut prin această Ușă în acea altă viață, pe care profesorul muribund a văzut-o de departe. Firește că el n-a trecut prin Ușă, de aceea a rămas afară. Dar ție Isus îți spune: „**Eu sunt ușa!**” Spune, nu este această viață suficient de minunată pentru a-ți pune în inimă rugăciunea: „**O, Doamne, fă-mă și pe mine să intru prin Ușă și să găsesc această viață!**” Nu mai poți să spui că nu crezi în realitatea acestei vieți. Ai auzit aici că ea este pace și bucurie, fericirea inimii și biruința asupra morții. Acum te cheamă Isus pentru a intra prin El, Ușa, în această viață nouă, ca să fii mântuit. **Vrei lucrul acesta?** Atunci vino cu toată povara vinei tale, cu tot ce-ți apasă conștiința, cu ce te desparte de Dumnezeu, cheamă Numele Domnului, atunci vei fi mântuit și vei primi acea viață. Este **viața veșnică** despre care este scris: „Cine Îl are pe Fiul, are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5,12).

Nr. 33

AI PACE?

„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați
și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11,28)

De curând povestea un misionar întors acasă din China, cum drumul lui în provincia Hunan l-a dus pe unul dintre cei mai înalți - și de aceea cei mai sfinți - trei munți ai Chinei. Pe acest munte este o mănăstire budistă, un loc de pelerinaj a cărui statuie de idol ar avea puteri de a face minuni. Acest idol, o piatră diformă, potrivit legendei ar fi căzut din cer. Ea este așezată în mijlocul unei încăperi mari de templu și trebuie, potrivit regulamentului mănăstirii, să fie înconjurată neîntrerupt de către preoții idolului, care să strige, să cânte, să danseze. Deoarece aceștia în mod normal obosec după o vreme, corul dansant este înlocuit, așa că acești preoți care dansează cu o înfățișare serioasă, înconjoară neîntrerupt piatra. **Și aceasta durează de peste 2000 de ani!** Această mănăstire exista deja înainte ca Fiul lui Dumnezeu să se nască în Betlem; anual au suit, ca și astăzi, milioane de oameni această culme abruptă, de multe ori cu fruntea atingând pământul plini de venerație. Este impresionant să afli cum aceste cete de oameni bătrâni și tineri vin în parte de la mai multe sute de mile să caute la această piatră: mântuire, pace, bucurie, fericire, sănătate, binecuvântare. **Dar vai, nimeni nu le poate găsi acolo!** Iarna se duce, primăvara vine, soarele topește zăpada, florile înfloresc, vara și toamna trec și iar vine iarna - de două mii de ani și preoții tot mai dansează în jurul pietrei și încă mai vin cetele de oameni care imploră și caută și se întorc iar acasă și tot se mai spune: **nici o pace!** Preoții idolului și poporul sărman au coborât în mormânt fără nădejde, fără pace - ei n-au găsit aceea după care a tânjit inima lor.

Spune, prietene, **tu ai găsit-o?** Tu nu te-ai născut într-o țară păgână, tu ai înțeles dragostea lui Dumnezeu care s-a arătat în Hristos pentru a-i mântui pe păcătoși. Dumnezeu n-a aruncat o piatră moartă pe acest pământ - nu, El l-a trimis pe Fiul Său preaiubit, singurul Fiu. Ce îndurare a fost în inima Tatălui, încât El l-a trimis pe Acela care este „strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale” (Evrei 1,3). A venit Isus, Domnul slavei. Inima lui era plină de îndurare coplesitoare; dragostea l-a mânat aici jos. El s-a încărcat cu povara unei lumi pierdute de păcătoși, pentru a-i împăca pe cei vinovați cu Dumnezeu sfânt - **și pe tine!** Ești împăcat? El a adus mângâiere, ajutor și îndurare, toate cele după care suspină milioanele acelea de pelerini chinezi, după care suspină toate inimile omenești. El strigă: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11,28.)

Spune, prietene, **de ce n-ai venit încă?** Atunci când un învățat grec a găsit o teoremă îndelung căutată, a exclamat radiind fericit: „Heureka! Heureka!” Aceasta înseamnă „Am găsit-o!” Poți tu s-o exclami în privința întregului tău dor neîmplinit după pace și fericire? Sau îți merge ca acelor chinezi pe muntele înalt?

Odată stăteam în amurg la munte, pe o culme de unde ochiul privea în patru văi. Mult deasupra mea se înălța o cruce pe care erau scrise cuvintele: **„În cruce este mântuirea!”** Simbolul lucea până departe în ținut. Se putea vedea din colibele îndepărtate din valea adâncă, iar drumetul singuratic nu putea trece pe lângă răscruce fără să citească mesajul: **„În cruce este mântuirea!”** O, făptură omenească, poate locuiești în valea adâncă a deznădejdii - oare ochiul tău îmbătrânit privește în urmă, în depărtarea cenușiu-cețoasă a nădejdelor și dorințelor pierdute ale tinereții? Mergi singur pe drumul vieții pentru că ai coborât în mormânt ce ai iubit și ce a fost bucuria vieții tale? S-a răcit inima ta pentru că te-au dezamăgit oamenii și pentru că ți s-au sfărâmat planurile? Privește sus la această culme, nu la aceea cu crucea de lemn, pe care și astăzi poate mai strălucește inscripția pe care am citit-o în anii tinereții - nu, la cealaltă, pe care a stat crucea adevărată, la dealul Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pentru tine.

Minunat adevăr, care luminează dinspre cruce în această lume muritoare de păcătoși: dragostea lui Dumnezeu se întinde dinspre cer spre cei vinovați, pentru a-i ierta și a-i mântui! Oricine ai fi, oricât de jos ai fi căzut, oricât de vinovat ai fi, poate implicat în viciu și încurcat în lanțurile păcatului – **în cruce este mântuirea pentru tine!**

Despre acest mare adevăr al evangheliei este vorba pentru toți oamenii, pentru tine, pentru mine. Ce adevăr: **există nădejde pentru cel mai deznădăjduit dintre oameni! Se poate găsi pace într-o lume fără pace!** Este inima ta sfâșiată de durere? S-a spart viața ta în ruine? Suspină conștiința ta sub munții de vină? Privește la cruce! Iată-L pe Creatorul tuturor lucrurilor înjosit în cea mai rușinoasă moarte de criminal, privește-L atârând acolo! Este întuneric în jurul Lui și întunericul coboară peste sufletul Lui sfânt. Este aceasta numai durerea fizică a trupului Său care luptă în chinurile morții? Este numai durerea unei inimi mari, care în dragostea Lui covârșitoare n-a fost înțeles de oamenii orbi? Oare lucea din acești ochi care se stingeau numai durerea pentru o viață jertfită zadarnic?

Nu, făptură omenească, pe tine nu te poate salva nici moartea de martir și nici jertfa celui mai nobil om. Nu, Cel care atâră acolo este Domnul, Cel despre care este scris: „Toate au fost făcute prin El și fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut” (Ioan 1,3). O, privește-L! Vina și blestemul vieții tale sunt pe capul Lui fără vină, El a mers la cruce pentru a purta judecata ta. Egoismul și îngâmfarea inimii tale, imoralitatea ta și minciuna ta, mânia ta și chiar tot ce a fost păcat în anii lungi ai vieții tale, în cuvinte, fapte și gânduri, comportamentul tău, ce ai greșit, ai neglijat și ai păcătuit împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor – acestea i-au înfipt spinii în cap, i-au trecut cuiele prin mâini și prin picioare. „El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănile Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5.)

Ascultă acest adevăr despre dragostea lui Dumnezeu! Acolo, în întunericul de la Golgota, Domnul slavei S-a așezat în locul tău ca un chezaș în judecata Dumnezeului sfânt, ca să primească sentința dreaptă pentru vina ta. De aceea a strigat: „**Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?**” Soarele și-a pierdut lumina, pentru că nu putea să lumineze durerea și moartea Creatorului său. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El.” (2 corinteni 5,21.) Spune, o, făptură omenească, spre cine Își întinde mâinile Fiul lui Dumnezeu, murind? Spune, pentru cine a venit El și pe cine a căutat pe acest pământ? Ce a vrut să spună când de pe buzele Lui pe moarte au venit cuvintele: „Mi-e sete!”? Înțelege acest mesaj al harului: **Isus te caută! Și El te caută astăzi.** El bate la ușa inimii tale, ca tu să înțelegi acest mare adevăr: **sângele Fiului lui Dumnezeu a curs la cruce pentru vina mea, ca eu să găsesc pace.**

Ai auzit acum marele adevăr pentru care Fiul lui Dumnezeu a venit, a suferit și a murit? L-ai înțeles? Atunci ascultă și aceasta, care este scris: „Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.) O, n-o neglija, pune-o astăzi în inima ta: **În cruce este mântuirea!** Dacă te acuză conștiința, dacă din amintirea ta vin noaptea la patul tău figuri pe care vrei să le uiți, imagini de vină comisă de care vrei să te scuturi, care par să te urmărească, ascultă: **în cruce este mântuirea!** Dacă inima ta se mârșăiește, dacă spui posomorât și deznădăjduit în gândurile tale: ce să-mi mai aducă viața, mi s-a dus nădejdea! ascultă: **în cruce este mântuirea!** Dacă trupul tău este bolnav, dacă în durerile nopții aștepti dimineața și în durerile zilei aștepti seara, pentru că în spatele acestei vieți nu mai vezi licărind nici o stea de speranță, dacă te simți singur și neînțeles și fețele oamenilor te privesc așa de straniu, ascultă în tot întunericul vieții și al inimii tale: **în cruce este mântuirea!** Aceasta este mărturia minunată care luminează dinspre cruce într-o lume de păcătoși fără pace, săracă în nădejde: „**El a făcut pace prin sângele crucii Lui!**” (Coloseni 1,20.)

Nr. 34

O PUTERE TAINICĂ

„Când va veni Mângâietorul, pe care Eu vi-L voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine.” (Ioan 15,26)

Domnul C. vestea într-o seară evanghelia. După adunare a făcut cunoștință cu un bărbat care i-a povestit următoarele: „Până acum șase ani am aparținut unui anturaj rău, care își luase numele de „Clubul Focul iadului”. Prin acest nume voiam să exprimăm că nu credem în nici un iad și în nici o răsplătire după moarte, mai mult, batjocoream învățătura Bibliei despre aceste lucruri. Pentru fiecare întrunire a acestui club, fiecare membru trebuia să-și născoască un nou blestem sau jurământ, iar președintele hotăra apoi cine a adus contribuția cea mai bună.

Într-o seară eram pe drum spre o asemenea întrunire și meditam în gând oare ce păcat încă n-am comis în viața mea și voiam apoi să-l comit încă astăzi. Atunci drumul m-a dus pe lângă o sală viu luminată și am auzit că înăuntru se vorbea. Știam că acolo avea loc o adunare de credincioși. Pentru distracția mea voiam să intru odată. Când am intrat, tocmai am auzit cuvintele: „Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului nu va fi iertată oamenilor” (Matei 12,31). Dumneavoastră, dragă domnule C. erați vorbitorul. Le-ați prezentat pe scurt ascultătorilor în ce constă hula împotriva Duhului în acea ocazie, că de fapt fariseii atribuiă diavolului puternicele minuni ale lui Hristos, pe care El le făcea în puterea Duhului Sfânt.⁵ Apoi ați anunțat că orice păcat și hulă, chiar și cea mai înfiorătoare, poate fi iertată oamenilor, de îndată ce ei își caută cu pocăință adevărată adăpostul în sângele scump al lui Isus Hristos, ba chiar că „sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu ne curățește de orice păcat”.

Deoarece mai înainte, pe drum, tocmai trecusem în revistă șirul păcatelor mele – normal că nici pe departe nu le-au văzut pe toate, dar totuși o sumă enormă -, acum am fost foarte copleșit că sângele lui Hristos ar avea o asemenea putere și o asemenea valoare, că poate șterge înaintea lui Dumnezeu toate aceste păcate îngrozitoare dintr-odată și pentru totdeauna. Orice gând de a face glume aici a fost izgonit dintr-o lovitură. Păcatele mele, de care cu câteva minute mai înainte fusesem mândru, mă înconjurau acum ca niște munți și amenințau să se prăbușească peste mine. La ședința de club nu m-am mai gândit deloc. M-am grăbit acasă, m-am încuiat în camera mea și am căzut cu fața la pământ: „O, Dumnezeule, Ți mulțumesc că încă nu sunt în iad!” Acesta a fost primul meu strigăt – înainte, în îngrozitoarea mea aroganță am dorit de multe ori să mor deja și să aflu în sfârșit cum este în iad. – Acum L-am lăudat pe Dumnezeu din adâncul sufletului că am mai putut să dobândesc har și am strigat după iertare pentru toate păcatele mele. Am putut să cred ceea ce tocmai auzisem din gura dumneavoastră, că Hristos a murit pe cruce pentru cei nelegiuți, că Dumnezeu L-a dat pentru mântuirea mea. Am privit prin credință la Hristos pe cruce și conștientizarea certă că multele mele păcate îngrozitoare sunt iertate mi-a umplut sufletul. Eram salvat și curățit prin sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu; acum eram un copil al lui Dumnezeu; din acea seară sunt „o creație nouă în Hristos”.

---

⁵ Duhul Sfânt este o Persoană dumnezeiască, nu o putere, cum cred unii creștini. Duhul Sfânt îi dă omului lumină prin Cuvântul lui Dumnezeu, despre starea sa pierdută și despre harul arătat în Hristos. El este peștorul divin, care îi conduce pe oameni la Hristos. El aduce viața dumnezeiască, veșnică. El dă mărturia mântuirii și toarnă dragostea lui Dumnezeu în inimile credincioșilor. Astfel că toate efectele harului din inimile oamenilor sunt o lucrare a Duhului Sfânt. Vai de omul care-L hulește! – Dar mulți oameni care stau în pragul disperării pentru că au impresia că ar fi comis păcatul împotriva Duhului Sfânt, sunt doar speriați de satan. Trebuie să-i consolăm. Măhnirea lor este o dovadă că harul lui Dumnezeu se ocupă de ei. Duhul Sfânt vrea să conducă inimile lor la pace.

Lăudați cu mine minunatul har și puterea lui Dumnezeu, care a putut să mă elibereze din asemenea adâncimi de păcat și să mă aducă în lumina Lui, la cunoștința dragostei Sale veșnice!”

Stai acum puțin liniștit, prietene, și răspunde la întrebarea: **ce putere invizibilă a fost aceasta, care a putut prin cuvintele simple ale unui bărbat să nască în acel batjocoritor nelegiuit această mare transformare**, despre care a relatat el însuși? Vei recunoaște că poate vreo forță omenească, prin funcționarii de la poliție sau de la judecătorie, ar fi putut să-l prindă pe acest om și să-l lege în lanțuri, dar să-l determine ca în loc să se ducă la clubul lui, la „Focul iadului”, să se întoarcă la locuința lui, ca în spatele ușii încuiate să se arunce în genunchi în fața Dumnezeului oricărui har – la aceasta n-ar fi putut să-l silească nici o putere omenească. A fost **puterea Duhului Sfânt**, care a vorbit prin Cuvântul lui Dumnezeu acestui păcătos obraznic și împietrit. Duhul Sfânt i-a arătat viața lui și păcatele lui în lumina dumnezeiască. Acest bărbat semăna exact cu acel posedat care își avea locuința în morminte, în Gadara (citește Marcu 5,1-20); despre el este scris: „Nimeni nu putea să-l lege nici chiar cu lanțuri; pentru că fusese deseori legat cu obezi și cu lanțuri și lanțurile fuseseră rupte de el și obezile sfărâmate; și nimeni nu putea să-l stăpânească.” Acest om nefericit face o prezentare a întregii lumi păcătoase legată sub puterea lui satan, care se face singură nefericită și se sfâșie și care este ajutată abia când o eliberează Isus.

Acest sărman posedat era sub autoritatea unei mari puteri necunoscute, și anume, satan. Dar l-a întâlnit Unul mai mare, Isus, care l-a eliberat și l-a făcut un om nou. Isus a spus cuvinte de eliberare, cuvinte dătătoare de viață, Duhul Sfânt a câștigat pe acest bărbat. Ce mare transformare, când bărbatul furios și posedat mai înainte, a strigat în localitățile ținutului său: „**cât de mult a făcut Isus pentru el**”.

Duhul Sfânt a coborât în ziua Cincizecimii pentru a locui în ucenicii lui Isus. Ei au fost umpluți cu putere, ca să devină martori pentru Domnul Isus pe întinsul pământului. (Faptele Apostolilor 1.8.) Din acea zi, martorii lui Dumnezeu au plecat în puterea Duhului Sfânt pe tot pământul, ca în numele harului lui Isus să vestească eliberarea și iertarea tuturor păcătoșilor pierduți.

Mântuirea păcătosului nu se petrece prin intenții sau învățături religioase și nici prin înduplecare. Nu, **este lucrarea de har a lui Dumnezeu** de a smeri un păcătos, cu mărturisire sinceră înaintea lui Dumnezeu, în țărână, și de a-i face ochii să vadă, ca să-L recunoască pe Isus și puterea sângelui Său.

A putut Dumnezeu să facă pentru tine această lucrare a harului? Poate ai sărbătorit deja de multe ori Rusaliile, dar aceasta nu te-a ajutat cu nimic. Tu trebuie să trăiești aceasta personal, că Domnul, Duhul Sfânt îți arată starea ta pierdută și munții păcatului tău și pe Isus, Mântuitorul tău. Acel batjocoritor, care și-a povestit marea transformare a vieții, a auzit Cuvântul lui Dumnezeu, a fost convins și în această clipă viața lui a fost schimbată, în loc să se ducă la clubul „Focul iadului” s-a dus acasă pentru a se închina lui Dumnezeu.

Toți oamenii neîmpăcați sunt **pe drum spre clubul focul iadului**; nu spre acela pământesc, ci spre acela veșnic. Acolo blasfemiile nu mai sunt expuse cu râs și batjocură, nu, în chin, cu plâns veșnic își aduc aminte cei vinovați de vrăjmășia lor față de Dumnezeu, de nerecunoștința lor. Ei Îl privesc pe Isus peste o prăpastie nemărginită și recunosc minunata dragoste care a vrut să-i salveze, locul slavei la care au fost chemați – dar atunci este prea târziu. Astăzi este ora harului, în care poți să trăiești aceeași mare transformare a vieții, despre care a depus mărturie acel hulitor.

Nr. 35

GHICIREA

„Fiindcă după ce L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci au ajuns deșești în gândurile lor și inima lor fără pricepere a fost întunecată.” (Romani 1,21)

Directorul de firmă, D., din St., l-a dat pe unul dintre fiii lui spre creștere în casa fratelui său, care nu avea copii, care locuia cu mama lui la B., în Ruegen. În timpul vacanței școlare tânărul mergea în fiecare an în vizită la părinții lui, la St. Aceasta trebuia să se întâmple și în anul 1903; tânărul trebuia să plece într-o zi de luni. Între timp bunica superstițioasă a ridicat obiecție. Lunea este o zi de ghinion; băiatul avea voie să plece abia marți. Deci plecarea a fost stabilită pentru marți, iar băiatul a folosit lunea pentru a merge cu prietenii lui la scăldat. Aici băiatul s-a îmbolnăvit.

Astfel a deveni lunea într-adevăr o zi ghinionistă, iar superstiția bunicii a fost confirmată. Dar bătrâna s-a declarat acum singură vinovată de moartea nepotului și de suferința pe care le-a pricinuit-o copiilor ei. În multe locuri lumea nu este deloc conștientă de cât de superstițioși sunt oamenii luminatului nostru secol 20. Este de crezut că în marele oraș german H., când au fost numerotate liniile tramvaielor electrice, numărul 13 a rămas pe dinafară? Un călător povestește: M-am dus într-o zi la baia mea publică din marea stațiune climaterică W. Băieșul mi-a spus: Toate cabinele sunt ocupate! Am privit toate numerele cabinelor de baie, dar lipsea numărul 13. Unde este numărul 13? l-am întrebat pe băieș. Acesta a zâmbit și a tăcut. Păi, unde? am întrebat mai departe. El a răspuns: La numărul 13 n-ar intra aici nici un om, căci nici unul nu crede că ar ieși din nou viu de acolo; de aceea nu avem deloc un număr 13 în baia noastră comunală. Nu veți găsi în toată stațiunea W., în nici o baie publică vreo cabină cu numărul 13; și nici nu cred că în localitate există vreun hotel în care să găsiți vreo cameră de oaspeți cu numărul 13.

Aceste lucruri sunt păgâne. Cine-L crede pe Dumnezeu și Cuvântul Său, nu are nevoie să fie superstițios. Cine se știe adăpostit pe sine și pe copiii lui în mâna lui Dumnezeu, nu are nevoie să se teamă nici de zile ghinioniste, nici de locuri ghinioniste, nici de numere ghinioniste.

Dar cum stă situația într-adevăr în poporul nostru, printre cei bogați și cei săraci? Aici nu este numai superstiție, nu, ghicirea și necromanția (spiritismul) sunt larg răspândite. Pretutindeni se folosesc în cazurile de boală pentru oameni și animale descântarea și așa-numita simpatie. Într-adevăr, trebuie să spunem acestei creștinătăți de nume: „Fiindcă după ce L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci au ajuns deșești în gândurile lor și inima lor fără pricepere a fost întunecată. Susținând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni” (Romani 1,21-22.)

După cum este cunoscut, ultima revoltă din Africa germană de Est a fost substanțial instigată de vrăjitorii negri, care cu un leac vrăjit i-au stropit pe războinicii triburilor lor pe frunte, pe piept și pe piciorul drept și le-au spus că de acum, din puștile din care se trage spre ei nu va mai ieși plumb ucigător, ci numai apă. Rezultatul a fost că negri au năvălit spre focul armelor cu încărcătură pe dinapoi și a mitralierelor cu o vitejie și o tenacitate care înainte n-a fost cunoscută. Când germanii au citit aceasta acasă în ziarul lor, și-au zis: Chiar așa de proști nu suntem! Dar actele juridice arată în multe cazuri că în Germania nenumărați oameni sunt cel puțin tot atât de păcăliți ca acești negri. Acum câțiva ani în L. (provincia Saxonia) a fost condamnată o așa-numită „moașă” și rudele ei, pentru că a înșelat cu sume mari o familie din satul N. Este vorba despre pretinse exorcizări.

„Moașă” împreună cu soțul, ginerele și doi complici au ajuns în închisoare. Cercetarea a scos la lumină că acești exorciști în decurs de șase ani au escrocat o familie – înainte bogată, acum sărăcită – cu 85 000 de mărci. Acum s-au prezentat la judecătorul de instrucție un număr mare de

înșelați, care i-au dus „moașei” banii lor. Unei femei din L. i-a luat bani pretinzând că-l „eliberează” pe bărbatul ei care era în detenție preventivă în Erfurt. Voia, după cum spunea, să-i vrăjească prin privirea ei pe judecători în deliberare. Când cu toate acestea bărbatul acuzat a fost condamnat la o pedeapsă mai lungă cu închisoarea, „moașa” a susținut că nu s-au cheltuit destui bani pentru a mitui spiritele care sunt în joc. Într-un mod asemănător au fost escrocați încă mulți alții, care în parte s-au rușinat să depună plângere.

Dacă n-am ști-o dintr-o mie de alte lucruri, atunci am putea-o recunoaște după multele superstiții, ghiciri și vrăjitorii care se găsesc în poporul nostru, că mulțimea trăiește fără Dumnezeu. Este un adevăr pe care nici un om nu-l poate desființa: cine nu-L crede pe Dumnezeu, îl crede pe diavol, fie că vrea, fie că nu vrea, fie c-o știe, fie că nu. De aceea spune Scriptura despre creștinii credincioși: „ne-a liberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale.” (Coloseni 1,13.) Cine n-a avut parte de aceasta, acela umblă în orbire. El a învățat într-adevăr la școală că există un Dumnezeu-Mântuitor, care salvează, care ajută, care ascultă, care vrea să-l ajute în necaz și să răspundă la strigătul lui, **dar inima lui nu crede acest lucru**. Satan, care-l are sub puterea lui, îl mână la ghicitori și la cititorii în stele pentru că disprețuiește să-L cheme pe Dumnezeu oricărui har.

De aceea **ghicirea și astrologia** sunt răspândite în toate stările sociale. Să nu-și imagineze nimeni că numai oamenii neinstruiți se duc la ghicitori și la cei care dau în cărți. Acolo poți să întâlnești mulți oameni distinși și bogați. Ei au mai multă încredere într-o țigancă vagaboandă, decât în făgăduințele lui Dumnezeu.

Acum câtăva vreme, o logodnică ce era foarte aproape de nuntă, a mers la Berlin la o ghicitoare. Aceasta i-a prezis cel mai trist viitor. Tânăra fată a devenit depresivă din această cauză și și-a luat viața. Cadavrul ei a fost găsit în râul Spree. O nevastă de țăran, la Erfurt, de la țară, a pus o țigancă să-i ghicească. Prezicerea a sunat astfel: „În curând veți afla o veste rea.” Din această cauză femeia s-a îmbolnăvit psihic; a trebuit să fie dusă într-un ospiciu.

Ce spune Dumnezeu? „Să nu se găsească la tine ... ghicitor, prezicător al viitorului sau fermecător sau vrăjitor sau descântător sau unul care întreabă duhurile, un spiritist sau unul care cheamă morții. Pentru că oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului.” (Deuteronom 18,10-12.)

Cât de recunoscători trebuie să fim că Dumnezeu în înțelepciunea și în dragostea Lui ne-a acoperit viitorul! Prin aceasta sunt scutit de multe griji și multe temeri. Nu ridică niciodată forțat vălul pe care Dumnezeu l-a pus peste viitorul tău! Cine se mai teme de viitor sau cine merge la ghicitoare din curiozitate condamtabilă, încă nu știe nimic din ceea ce înseamnă să spună ca un copil iubit al lui Dumnezeu către Creatorul atotputernic al veacurilor: Ava, Tată! Cine este împăcat cu Dumnezeu prin credința vie în sângele lui Isus, acela știe: eu sunt pentru prezent și pentru viitor bine adăpostit în dragostea lui Dumnezeu. Toată viața mea va fi călăuzirea, educația lui Dumnezeu, eu umblu și în zilele dificile în lumina soarelui dragostei Tatălui. Oare n-a dat Dumnezeu veșnic credincios tuturor oamenilor acest adăpost: „Cheamă-Mă în ziua necazului: Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica” (Psalmul 50,15)? Dar vai, unde sunt în poporul nostru aceia care-L cunosc cu adevărat pe acest Dumnezeu minunat, salvator și pe Isus ca pe Mântuitorul lor? În El S-a descoperit Tatăl pentru o lume pierdută de păcătoși.

Îl cunoști pe Isus? Ai trăit harul lui Dumnezeu, iertarea păcatelor tale? Ești salvat din stăpânirea întunericului? Isus vrea să aibă martori în mijlocul acestei lumi de păcătoși, oameni care într-adevăr pot să spună: Îl cunosc, sângele Lui mi-a spălat păcatele, m-a împăcat cu Dumnezeu, la El am găsit pace.

O, caută harul, trebuie să găsești viața veșnică. Atunci rugăciunea ta copilărească va mișca puterile lumii nevăzute și tu vei vedea minunile lui Dumnezeu, cum puterea și harul Său te poartă prin viață. Da, ai să ai parte de: ajutor, binecuvântare, tămăduire, salvare și păzire în primejdie – dar nu prin fanatice puteri magice, ci prin mâna și puterea lui Dumnezeu, care te iubește nemărginit.

Nr. 36

AI TU UN SUFLET NEMURITOR?

„Și omul a devenit un suflet viu.” (Geneza 2,7)

Vreau să povestesc despre un oraș mare, care are unsprezece porți boltite și este situat pe un râu lat, minunat. Străzile lui erau cândva – așa spune legenda – pavate cu aur și zilnic erau stropite cu miros plăcut, parfumat; palatul suveranului strălucea de pietrele nestemate cele mai prețioase, cu care era împodobit pe dinafară și pe dinăuntru.

Nu este vorba despre cetatea cerească, a cărei slavă este nepieritoare, veșnică, ci despre străvechiul oraș indian, Delhi, din ținutul fluviului Gange, pe râul Jumna, odinioară capitala marelui mogul indian, adică a puternicului stăpânitor al unui mare regat mahomedan din nordul Indiei. Măreția de odinioară a orașului Delhi era deja de mult trecută, orașul era de mai bine de 50 de ani, ca și toată țara, sub stăpânirea engleză, când în anul 1857 a fost dată o luptă violentă în marea răscoală indiană, pentru a scutura jugul englezilor. O mare parte a trupelor mahomedane băștinașe, numite Sipoy, s-a răsculat împotriva englezilor. Râuri de sânge englezesc au curs în orașele indiene și cruzimi de nedescris au fost comise de răsculați, fără să țină seamă de vârstă sau sex. Dar vitejia și curajul comandantului și a trupelor engleze au biruit în cele din urmă. După mai multe luni de asediu, la 14 septembrie 1857 Delhi a fost luat cu asalt. Ar fi mult de povestit cum englezii victorioși l-au arestat legat în lanțuri pe ultimul mare mogul, de 90 de ani, pe padișahul Babadur, - el a murit puțin după aceea în prizonierat -, cum i-au executat pe cei 24 de fii și nepoți ai lui – dar acest text nu vrea să povestească istoria acelei răscoale, ci despre un tânăr ofițer englez, care la atacul orașului Delhi a rămas zăcând în șanțul fortificației cu o rană mortală în piept. Un camarad s-a aplecat peste muribund, care și-a scos cu greu portvizitul din haină și l-a rugat să-l dea mult iubitei, credincioasei sale mame din Anglia, cu ultimele salutări ale unicului ei fiu și cu înștiințarea că el a plecat acasă în credința fermă în Domnul și Mântuitorul lui. Și apoi încă o ultimă dorință! Camaradul să transmită salutul de rămas-bun și misionarului Hebich, căruia îi datorează că a găsit mântuirea în Hristos. Era ofițerul care acum câțiva ani a primit de la Hebich dovada convingătoare **că are un suflet**.

Misionarul Samuel Hebich a lucrat 25 de ani în India, atât printre păgânii negri și oacheși, cât și printre trupele engleze și a putut să fie pentru mulți ofițeri englezi un îndrumător spre Isus. El însuși a dat mai târziu, în anul 1860, la Zürich explicația despre acel mesaj al muribundului. Hebich luase parte câțiva ani mai înainte la o masă festivă a ofițerilor englezi. Un ofițer foarte tânăr, pe care vinul băut l-a transpus într-o dispoziție exuberantă, și-a găsit bucuria în a-l tachina peste masă pe venerabilul misionar și să se fâlească cu necredința lui. Un Dumnezeu – zicea el – nu există; un Răscumpărător nu-i trebuia; **omul doar n-are suflet**. Hebich a tăcut o vreme la vorbăria ușuratică; dar când vorbele batjocoritorului au devenit tot mai obraznice, a luat, fără să rostească nici un cuvânt, un scaun pe care l-a culcat pe podea, apoi l-a ridicat și l-a pus iar în picioare. Apoi a pășit spre batjocoritor – o statură bărbătească puternică, voinică, cu o barbă care acoperea tot obrazul și ajungea până la piept –, l-a apucat cu brațele ca și cu niște inele de fier, l-a ridicat, l-a culcat pe pământ ca pe scaun și apoi l-a pus iar pe picioare. Clototind de mânie, tânărul englez a întins mâna după sabie. Dar camarazii lui au intervenit, pentru a împiedica o vărsare prostească de sânge. Cu cel mai mare calm, mult respectatul misionar i-a chemat ca martori pe comeseni, că tânărul bărbat declarase cu cele mai dure expresii, că omul n-ar fi decât materie, ca lemnul și piatra. Dacă aceasta este adevărat, atunci nu poate fi vorba despre onoare lezată: scaunul neînsuflețit nu are nici onoare, nici suflet. Cine nu are suflet, nu are nici pretenția de a fi tratat altfel decât lemnul sau piatra.

Acest tânăr ofițer englez știa de mult că are un suflet nemuritor și că mama lui se roagă pentru mântuirea sufletului său, - acum se apropia ceasul ascultării tuturor acestor rugăciuni de credință.

Fiul s-a smerit cu pocăință și a găsit pace. Astfel a putut în ziua atacului de la Delhi să moară în pacea lui Dumnezeu, pentru a intra ca un răscumpărat al lui Isus în cetatea de la râul vieții, ale cărei străzi sunt de aur veșnic, unde nu sunt: nici suferință, nici strigăte, nici lacrimi, nici moarte, nici păcat.

Acum permite să te întreb: **Ai tu un suflet nemuritor?**

Este scris: „Domnul Dumnezeu l-a întocmit pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață; și omul a devenit un suflet viu.” (Geneza 2,7.) Și tu ești unul, prietene! **Fie că vrei, fie că nu, totuși ești!** Tu porți în trupul tău muritor, sufletul tău nemuritor. Nădejdea și șovăiala ta, dragostea și ura, tânjirea după fericire și pace, acuzațiile conștiinței tale, teama ta de neagra veșnicie, tot universul gândurilor tale îți adevăresc că această lumea a păcatului și dată pradă morții nu este patria ta, nu este ținta ta.

Sufletul tău nemuritor nu ajunge la odihnă, nici la pace în lucrurile trecătoare. Nu, la întrebarea: „Pentru ce ești mâhnit, suflete al meu și de ce ești frământat înăuntrul meu?”, Cuvântul lui Dumnezeu îți dă răspunsul: „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când voi veni și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?” (Psalmul 42,2.) Dacă n-ai avea un suflet nemuritor, ai putea deveni fericit în plăcerea lumii, în comorile și desfătările ei și în slujba păcatului. Mii de oameni au încercat lucrul acesta – dar n-au reușit. Solomon, cel mai înțelept dintre împărați, a încercat și el. El însuși povestește cum a dobândit: podgorii, grădini, parcuri, moșii, păduri și în plus argint și aur, femei fără număr, alături de înțelepciune și cunoștință, putere și glorie.

„Și tot ce au dorit ochii mei nu le-am refuzat”; și care a fost concluzia lui după ce a enumerat toate acestea? „Iată, totul era deșertăciune și goană după vânt.” (Eclesiastul 2,11.) Sufletul lui nemuritor avea nevoie de altceva, ce n-a găsit în toate comorile lui: **pacea cu Dumnezeu!** De aceasta ai nevoie și tu, căci sufletul tău nemuritor cere siguranța că el va ajunge acolo unde este patria lui adevărată – **la Dumnezeu, în casa Tatălui!** Sufletul tău nemuritor nu este vesel, liber și în pace până nu are un acces liber la Dumnezeu, la tărâmul luminii, la Împărăția lui Dumnezeu, care este pace și bucurie în Duhul Sfânt. Accesul îți este închis **prin vina păcatului tău.** Cine te va împăca cu Dumnezeu? Cine îți va da pacea pe care o avea acel tânăr ofițer muribund? El a spus cândva că nu are un suflet nemuritor – dar știa totuși că are unul; - el avea și o conștiință și avea vina păcatului pe conștiință. Cine putea să i-o ia? Cine îl putea împăca cu Dumnezeu? Numai Isus, Domnul, Împăciuitorul, al Cărui mesager era misionarul Samuel Hebich, al Cărui mesager este și această pagină.

Acum nu mai întreb: ai tu un suflet nemuritor? Știi că ai. Numai aceasta vreau să întreb: **care este situația sufletului tău nemuritor, situația adevăratului tău „eu”?** După ce suspină inima ta și după ce tânjește ea? Oare nu după pace și fericire, nu după o țară a bucuriei și a luminii soarelui? Oare nu porți adânc în inimă dorința după o viață în care să nu te mai apese nici o povară? La aceasta te cheamă harul. Pentru aceasta a venit din cer Fiul lui Dumnezeu și a murit pe cruce.

Nu există nici o altă poartă spre țara păcii, decât crucea de la Golgota. De aceea smerește-te în țărână înaintea dragostei lui Dumnezeu și astfel Isus îți ia povara de pe conștiință, păcatul care te face nefericit. Crede în sângele împăcării veșnice și atunci mâna harului te va conduce pe calea păcii, iar Duhul Sfânt va da mărturie duhului tău, că ai devenit copil și moștenitor al lui Dumnezeu. **Atunci sufletul tău va fi mântuit!**

Nr. 37

CURĂȚIT DE CONȘTIINȚA REA

„Să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină
a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea.” (Evrei 10,22)

Un criminal a ajuns la mărturisirea publică. Procurorul⁶ l-a întrebat: „Vă pare rău că ați recunoscut sau vă simțiți acum mai bine?” – „Mai bine”, a fost răspunsul. Mai târziu l-a întrebat: „Cum ați putut să vorbiți așa? În timp ce încă mai tăgăduiați, așteptați să fiți lăsat liber; după ce ați recunoscut, condamnarea dumneavoastră este sigur la moarte. Cu toate acestea, vă simțiți cu adevărat mai bina ca înainte?” – „Da.” – ”Oare cum vine aceasta?” – „Domnule procuror, aceasta vine de la conștiința mea. Nu vă puteți imagina deloc ce chinuri am îndurat. Zece zile și zece nopți n-am dormit deloc: când am mărturisit și am știut că îmi voi ispăși crima prin pedeapsă grea, abia atunci m-am simțit mai bine.”

Nu este aceasta remarcabil? Ce putere enormă este această conștiință și cum apare ea în public în zilele noastre, în care adevărul evangheliei este mărturisit însutit! Aproape zilnic găsim în cotidiene comunicări ale oamenilor, care nu mai pot să-și poarte vina comisă mai de mult și de aceea pășesc în lumina adevărului cu o mărturisire de bunăvoie. Ei au trecut prin ceea ce este scris: „Nelegiuirile mele au trecut peste capul meu ca o povară apăsătoare, sunt prea grele pentru mine.” (Psalmul 38,4.) Din multele decupaje din zair, cu titlul „**Mustărări de conștiință**” sau „**Chinuit de conștiință**” va fi publicat aici unul.

„Acum câteva decenii, într-un mare magazin din Magdeburg erau angajate două fete tinere ca vânzătoare. Doi ani după plecarea uneia dintre tinerele fete, văduva patronului magazinului - patronul murise între timp - a primit o scrisoare în care vânzătoarea de altădată spunea că zace grav bolnavă și cere iertare patronului ei de atunci, căci s-a atins în mod culpabil de bunul lui și este chinuită de remușcări insuportabile. Văduva, care locuia în Th., la Harz, a primit în anul 1906 o mărturisire cu remușcări, și anume, de la a doua vânzătoare. Aceasta a părăsit magazinul din Magdeburg în urmă cu 25 de ani și este căsătorită în San Francisco de 15 ani. De 8 ani este grav bolnavă și incapabilă să se miște pe picioarele ei. În scrisoare spune că a lucrat ca vânzătoare în magazin timp de 16 ani. Ea s-a declarat ca păcătoasă și a recunoscut că a sustras fostului ei patron de mai multe ori bani numerar și pantofi. Acum dorea să repare, după puteri, ceea ce a pricinuit. Din nefericire nu știa să indice la cât se ridică delapidarea. A trimis cu poșta (și au și sosit) nouă dolari (cam 40 de mărci). Aceeași sumă va urma cât mai curând. Din nefericire, familia ei și-a pierdut la îngrozitorul cutremur de la San Francisco toată averea. De aceea întreba dacă restul sumei ar putea să-i fie dăruită și să i se acorde iertarea pentru păcatul ei.” Ce limpede predică Dumnezeu prin asemenea știri din ziar despre textul: „Ai pus nelegiuirile noastre înaintea Ta, păcatele noastre ascunse înaintea feței Tale!” (Psalmul 90,8.) Într-adevăr, nici 10, nici 20 de ani nu ajung ca să crească iarba și să ascundă păcatul – aceasta o află oameni cu totul necredincioși.

Renumitul poet N. Lenau, a cărui viață a fost departe de creștinismul viu, a scris o strofă remarcabilă:

Moartea cu coasa dacă-ți iese-n cale,
Îți va cosi-ngrijit și iarba care
Ascunde povestea vinii tale.

Deci acest bărbat necredincios știa totuși că în ceasul morții va vedea toată vina neiertată a vieții sale.

---

⁶ Din comunicările fostului procuror L. v. d. D.

Ei bine, prietene, nu aștepta până în ceasul acela, căci harul lui Dumnezeu te cheamă astăzi, să pășești **acum** în lumina lui Dumnezeu cu vina păcatului tău, ca să fii scăpat de tot blestemul păcatului tău și de toate acuzațiile conștiinței tale.

Privește la Fiul lui Dumnezeu care a venit din ceruri ca să moară pentru păcătoși. „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29) – El vrea să-ți ia și ție vina, blestemul păcatului, ascultă: „Isus a făcut pace prin sângele crucii Lui.” (Coloseni 1,20.) Orice ai fi făcut, oricât de grav, oricât de rău, oricât de murdar ar fi păcatul tău, sângele Fiului lui Dumnezeu este în stare să ispășească toată vina ta, să repare toată paguba.

Același procuror, care a avut cu un criminal prima conversație relatată, povestește cum a vizitat un alt criminal tânăr în celula lui: „V-am determinat să mărturisiți, vă voi acuza de crimă și voi solicita condamnarea dumneavoastră la moarte și de aceea nu mă voi mira deloc dacă mă veți considera cel mai mare dușman al dumneavoastră”, așa a început convorbirea. El a răspuns: „Nu.” – „De ce nu?” – „Pentru că este datoria dumneavoastră.” Acum am putut să sper că-i câștig încrederea și am început de la confirmarea lui și în cele din urmă am cerut să-mi povestească istoria de la Golgota. Tânărul mi-a îndeplinit dorința și a amintit că împreună cu Mântuitorul au fost răstigniți doi tâlhari. „Și ce au făcut?” – „L-au hulit!” – „Și ce a spus unul dintre ei?” – „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!” – „Ce fărădelege a comis omul acela?” – Acum și-a dat seama cel întemnițat unde voiam să ajung și a răspuns foarte încet: „Un omor.” – „Și ce a spus Mântuitorul?” – Nici un răspuns. „Ce i-a spus Mântuitorul ucigașului?” am mai întrebat o dată. Atunci tânărul s-a învîinețit, a început să tremure și a șoptit printre lacrimi: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu mine în paradis.” – Nu mi s-a părut niciodată mai minunat creștinismul ca în aceste clipe în care am văzut că ucigașul recunoștea că: și pentru mine a obținut Mântuitorul veșnica răscumpărare. Și el a rămas tare în această credință. Dezbaterea la curtea cu juri a durat până seara târziu și s-a încheiat cu sentința de moarte. În dimineața următoare am intrat în celula criminalului și am pus să se închidă ușa în urma mea. El stătea la masă și citea Psalmul 51. Când m-a văzut intrând, s-a ridicat imediat și a venit în întâmpinarea mea – nu pot s-o caracterizez altfel – **cu fața radiind**. La dorința admirabilei sale mame am încercat să-l determin să depună chiar el o cerere de grațiere. La început a refuzat. „Dacă aș putea să rămân aici, ar fi altceva”, a spus el, „dar n-am încredere în mine. Mă tem că voi cădea din nou dacă voi ajunge în închisoare între oameni.” – „Dar gândiți-vă că moartea nu este joacă de copii. După moarte vine judecata lui Dumnezeu.” – „Știu bine lucrul acesta.” – „Și deci sunteți foarte siguri că sunteți iertat de Dumnezeu?” – „Da, de aceasta sunt sigur de tot!”

În cele din urmă procurorul a reușit să-l determine pe om să depună cererea de grațiere. Dar aceasta era neimportantă față de faptul că el a strigat către Dumnezeu după har și a găsit har în Isus. Astfel a fost **curățit de conștiința rea**.

Vrei să scapi de conștiința rea? Să nu spui: eu nu sunt un criminal. Dumnezeu știe cine ești și conștiința îți spune: sunt un vinovat. Poate conștiința ta spune: trăiesc în păcatele cărnii; poate: sunt un fiu nerecunoscător sau un mincinos sau un escroc. În orice caz, conștiința te acuza în privința multei vini. Și cine știe, poate geme și strigă în mod distinct în lăuntru tău. Acum, prietene, nu șovăi, **depune la Dumnezeu cererea ta de grațiere!** – Pentru aceasta nu trebuie să scrii o scrisoare lungă. Ai nevoie numai de un colț liniștit și o oră liniștită pentru a-ți pleca genunchii în fața Domnului Isus care este prezent. Adu-i povara păcatelor tale, spune-i crezând, Lui, care a mers la cruce pentru păcătoșii vinovați: „O, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Atunci vei găsi har și poți mărturisi: **sunt curățit de conștiința rea!** Toată vina mea a preluat-o Isus, sângele Lui a spălat toate petele mele.

Nr. 38

RÂUL UITĂRII

„Nicidecum nu-mi voi mai aminti de păcatele lor
și de nelegiuirile lor.” (Evrei 8,12)

Potrivit religiei păgâne a grecilor, în Locuința morților ar fi existat un râu al uitării, numit Lethe. Cei morți beau din el pentru a uita suferința, durerea și vina. Cât de profund este exprimată în această învățătură păgână dorința de a ajunge în sfârșit într-o stare sau într-un loc unde ne poate fi luat din inimă și de pe conștiință ceea ce a rămas în urma noastră!

Și astăzi mai este la fel. Mulți, mulți oameni pun mâna pe sticlă, pentru a uita mizeria din lăuntrul lor și nefericirea din familia lor. Alcoolul este un râu amăgitor al uitării, pentru puține ore – satan, marele înșelător, își minte robii. Mereu întind mâna după sticlă sărmanii bețivi, care se fac singuri nefericiți în slujba viciului, pentru a uita, pentru a se gândi și a simți altceva decât nenorocirea lor - și de câte ori, dacă s-au lăsat amăgiți de o mie de ori, același mincinos le oferă un alt pahar al uitării. Spânzură-te! Împușcă-te mortal și atunci nenorocirea ta ia sfârșit! De aici numărul aproape nesfârșit de sinucideri ale bețivilor și bețivelor, despre care citim în cotidiene.

Acum ceva vreme s-a aruncat în apă un bețiv, care a vrut să-și încheie viața ratată o dată cu acid clorhidric, o dată cu funia și o dată cu tăiatul venelor. De trei ori a fost salvat în chip minunat – de fiecare dată s-a întors iar la sticlă, în loc să se întoarcă la Dumnezeu. Acum, în sfârșit, când s-a aruncat în apă a ajuns acolo unde nimeni nu mai poate să uite ceva despre vina lui. El s-a gândit că sare în râul veșnicei uitări, dar a sărit în troianul veșnicei pierzări, sărmanul bărbat amăgit.

Două lucruri uită omul repede: nemărginitul șir al binefacerilor și al îndurărilor lui Dumnezeu și nemărginitul șir al propriei vini. Permite să ți se amintească astăzi de amândouă! Gândește-te înapoi la viața ta până acolo unde dragostea mamei tale acționa asupra ta cu grijă nouă în fiecare zi! Dumnezeu a pus în viața ta nenumărate binecuvântări și bunătăți: ocrotiri și salvări în boală și în primejdie – oare nu și vizibilele ascultări ale rugăciunilor tale când L-ai chemat? El te-a păstrat sănătos, ți-a dat putere și îndemănare pentru muncă. I-ai mulțumit? „Nu uita nici una din binefacerile Lui!” Ce ești, ce ai și ce poți este harul lui Dumnezeu - de ce ai uitat acest lucru? O dată te-ai lăudat singur, ți-ai înălțat semeț inima, altă dată ai șovăit și te-ai îngrijorat pentru că-L uitaseși pe Dumnezeu. Dar tu ai vrut să-ți uiți și păcatele. Dar nu poți face lucrul acesta! Ele sunt scrise în istoria vieții tale cu un scris de neșters.

De curând a fost relatat credibil de către un om bătrân din Rusia, că el a încheiat cu un alt om un contract în scris, conform căruia acela trebuia să preia contra câtorva mii de ruble păcatele bătrânului. Acesta din urmă cică nu mai putea dormi de câțiva ani, pentru că-l tortura conștiința. Tare ar mai fi vrut să bea din râul uitării! Oare o fi reușit?

În realitate, în lumea nevăzută există un râu al uitării pentru tot ce înseamnă păcat și vină – este **râul harului**, care se revărsă dinspre crucea de pe Golgota într-o lume de păcătoși vinovați. Acelora care, crezând în sângele împăcării Fiului lui Dumnezeu, Îi aduc vina lor, poverile conștiinței lor, Dumnezeu le spune: **„Pentru că voi fi îndurător față de nedreptățile lor și nicidecum nu-mi voi mai aminti de păcatele și de nelegiuirile lor!”**

Ce râu minunat al uitării divine! Ceea ce a făcut harul în inimile oamenilor, toate călăuzirile dragostei lui Dumnezeu, toate binecuvântările și ascultările se vor păstra pentru totdeauna și vor izvorî mereu în noi cântări de mulțumire din inimile credincioșilor. – Dar ce a fost suferință, greșală și mâhnire va fi uitat pe veci. Nici o lacrimă nu va mai fi plânsă, nici un doliu, nici o durere nu vor mai fi. **Ai băut din acest râu?**

Majoritatea oamenilor nu doresc numai vina să și-o uite, ci mult mai mult veșnicia, pe Dumnezeu sfânt și judecata viitoare. Ei își ocupă gândurile cu lucrurile zilnice, cu munca, distracția, amuzamentul, cu ziare și romane, doresc așa de mult să uite acest disconfort care stă pe ei ca o apăsare întunecată a unei nenorociri care va veni. Cuvântul lui Dumnezeu strigă atât de plin de har oamenilor: „Vrednic de încredere este Cuvântul și demn de toată primirea, că Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși” (1 Timotei 1,15.) Dar glasul harului se stinge neascultat în puhoiul lucrurilor trecătoare. Dumnezeu se străduiește să le amintească oamenilor să nu uite veșnicia. El le strigă: „Pune-ți casa în rânduială, pentru că vei muri!”

Dar lucrurile tot mai merg exact ca în cazul omului bogat despre care povestește Domnul, că trăia în fiecare zi vesel și în fast.

Apoi se spune mai departe: „Și a murit și bogatul și a fost înmormântat. Și, în Locuința morților, fiind în chinuri, ridicându-și ochii” (Luca 16,22-23), ce a văzut acolo? L-a văzut pe sărmanul Lazăr, care puțin mai înainte zăcuse în fața ușii sale, s-a gândit la cei cinci frați ai lui, care trăiau în același rău al vremelniceii din care el tocmai fusese chemat ca să pășească în veșnicie. **El n-a uitat nimic din viața lui pământească, toate erau vii în amintirea lui, ba chiar în conștiința lui.** Nu, acolo, în veșnicie, nu există nici un rău al uitării.

Într-o cântare se spune:

„O genune de-ndurare,

Înghite-o mare de-ntristare!”

De lucrul acesta are parte oricine vine la Isus cu vina lui. Da, păcatul a adus pentru timp și veșnicie o mare de întristare în viața întregii omeniri și în viața fiecăruia în parte. Dar inima lui Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu este genunea îndurării care este în stare să ia acea mare de întristare, de vină, blestem, neliniște, lacrimi și durere. **Iată aici adevăratul rău al uitării, la care trebuie să vii, din care trebuie să bei!**

Acum câteva luni, căpitanul unui vapor de pe Rin a venit la un cunoscut credincios de-al lui, la D., unde este marele port pe Rin. Acest căpitan de vapor a mărturisit că este cel mai rău om din toată lumea. Interlocutorul a fost uimit de aceste cuvinte, căci căpitanul era cunoscut ca un om virtuos și religios; dar Dumnezeu l-a convins pe acest bărbat de păcatul lui și de starea lui pierdută.

Acum a auzit că Mântuitorul a murit pe crucea de pe Golgota tocmai pentru asemenea oameni răi, pentru păcătoși vrednici de osândă și că el, dacă vine la Isus, va găsi cu siguranță iertare și va fi îndreptățit prin harul care este în Hristos Isus. În acest bărbat rezistent la intemperii, vuia o luptă așa de puternică, acuzațiile conștiinței erau așa de covârșitoare, încât în timpul acestei convorbiri i-a apărut sudoarea rece de teamă. Dar apoi și-a plecat genunchii în fața Mântuitorului care a murit pentru păcătoși. Lupta a mai durat câteva zile, până când în sfârșit, noaptea, la ivirea zorilor a ajuns la certitudinea: **păcatele îmi sunt iertate!** Acum știa că poate să-și uite păcatele multe și grele, pentru că Dumnezeu le-a aruncat în genunea îndurării Sale. El trebuia să plece dimineața la ora 6 spre Mannheim, dar nu putea neglija să împartă fericirea lui cu omul care i-a arătat calea spre pace. Astfel că a scris dis-de-diminează o scrisoare de bucurie în care mărturisea că a găsit pacea. Această scrisoare a fost citită în duminica următoare într-o adunare mai mare, la dorința căpitanului, iar Domnul a binecuvântat această simplă mărturie astfel, încât mulți din adunare au început să plângă și să întrebe: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”

Vrei și tu să uiți tot ce a fost în viața ta vină și păcat?

Vino la Isus, bea apa vieții veșnice! El te cheamă: „Cine însetează, să vină; și cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22,17.)

Nr. 39

CINE POARTĂ RĂSPUNDEREA

„De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi cum
își adună o găină puii sub aripi, și n-ați vrut! (Matei 23,37)

În ianuarie 1907, corabia englezească cu vele pătrate (adică un velier mare cu trei catarge), „Pengewern”, voia să intre la vărsarea Elbei, la Kurzhaven, pe o furtună mare de nord-vest. Căpitanul, care n-avea nici un pilot la bord, a confundat balizele plutitoare care indicau acolo șenalul și a navigat cu toate pânzele sus în direcția pragului stâncos Scharhoernriff. După harta maritimă nu poate fi nici o îndoială ce curs trebuie luat în acel loc; și anume, acolo sunt ancorate două faruri plutitoare; dacă ai trecut pe lângă primul, nu trebuie decât să navighezi spre al doilea și atunci rămâi în șenalul bun pentru navigat. A fost o coincidență fericită că remorcherul hamburghez cu aburi, „Vulkan”, ieșea tocmai atunci, pentru a remorca în Elba corăbii care trebuiau să intre. Dar înainte ca „Vulkan” să ajungă la „Pengewern”, nenorocirea deja se produsese, englezul intrase în „Scharhoernriff”. Brizantii furioși din timpul furtunii din vest, intensificați de valurile crescânde, au aruncat în scurt timp velierul eșuat pe o parte. Acum nu mai putea fi vorba decât despre salvarea echipajului de pe „Pengewern”.

Remorcherul „Vulkan” s-a apropiat de „Pengewern” cât de mult a putut îndrăzni în vuetul furtunii. Curentul și marea furtunoasă l-au aruncat și mai aproape decât a intenționat, așa că a ajuns și el în primejdie. El a atins cu linia de apă corabia. Somația lui „Vulkan”, care a avut loc repetat, ca echipajul de pe „Pengewern” să sară peste bord și să se salveze pe remorcher, n-a fost urmată de nimeni. Un mus a vrut să-și dezbrace haina și să sară peste bord, dar a fost împiedicat de către ceilalți și oprit. În loc să-și salveze propria viață, au aruncat pe „Vulkan” câinele velierului învelit în pături și un pachet conținând o uniformă. Șlepul s-a îndepărtat imediat după aceea de acesta, pentru a nu se sfărâma de velierul eșuat. Cu un efort de nespus au reușit să arunce dincolo o parâmbă și s-o fixeze. Pe această parâmbă ar fi putut oamenii de pe „Pengewern” să se salveze dincolo. Dar nici aceasta n-a mai avut loc. O încercare de a scoate corabia de pe fund cu această parâmbă a eșuat, deoarece parâmba s-a rupt ca urmare a mării furtunoase. Deoarece pentru „Vulkan” în situația dată nu exista nici o posibilitate să rezolve ceva, prin faptul că echipajul de pe „Pengewern” a refuzat drumul primejdios prin apă – majoritatea aveau veste de plută – și o remorcare a corăbiei era imposibilă, el a plecat, după o înștiințare prealabilă a echipajului de pe „Pengewern”, la al doilea vapor plutitor de pe Elba, pentru a lua barca de salvare a acestuia. Când s-a întors cu barca în parâmbă, urgia se produsese deja. „Pengewern” se spărsese de tot, întreg echipajul devenise o victimă a mării. Furtuna și valurile i-au mânat peste zona tidală pe oamenii smulși de pe corabia lor. Acolo nu i-ar fi putut ajuta „Vulkan”, chiar dacă ar fi putut vedea oameni plutind încoace și încolo, căci s-ar fi împotmolit și el. Dar nici nu se mai vedea vreun om. De aceea barca de salvare a trebuit să se întoarcă imediat la „Vulkan” cu problema nerezolvată.

N-a fost foarte ciudat că „Vulkan” a apărut la vărsarea Elbei tocmai în ceasul nenorocirii, nechemat sau necomandat de nimeni? Pur și simplu trebuie să spunem: Dumnezeu a dus afară vasul de salvare. Aici s-a făcut tot ce a fost posibil pentru salvarea la timp a naufragiaților. Dar de îndată ce omul refuză salvarea, nu-l pot scoate în siguranță din casa care arde nici cei mai buni pompieri și nici cel mai bun vapor de salvare nu-l poate scoate din corabia naufragiată. La orice salvare este necesară în plus, ca o condiție preliminară, ca cel care trebuie să fie salvat, **să se încredințeze mâinilor salvatorului său**. Decizia și cuvintele: **nu vreau!** aduc pierzarea. Așa a fost aici și tot așa este și cu salvarea sufletului nemuritor.

Cuvântul lui Dumnezeu arată oamenilor calea mai limpede decât poate s-o indice o hartă maritimă, un copil poate s-o înțeleagă, un bătrân orb poate s-o găsească, numai dacă inima se supune voci și căii lui Dumnezeu. „Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit, tu și casa ta.” (Faptele Apostolilor 16,31.) Nu este simplu lucrul acesta?

Cauza cea mai profundă a nenorocirii pentru echipajul lui „Pengwern” constă firește în aceea că n-au privit deloc starea corăbiei lor ca deznădăjduită. Pe de o parte structura solidă a corăbiei, pe de altă parte valurile crescânde care ar fi putut s-o ridice și s-o facă să plutească, a putut să-i amăgească cu speranța că problema se va termina cu bine. Dar cât de mult s-au înșelat, cât de scurt a fost timpul până la clipa când corabia s-a spart în bucăți sub ciocnirea bubuitoare a valurilor lovite de furtună!

Căpitanul lui „Vulkan” a evaluat corect situația, dar căpitanul lui „Pengwern” s-a înșelat. Cât de zguduitor de gravă a fost apoi clipa în care corabia într-adevăr s-a sfărâmat! Nu s-a mai zărit nici un salvator. Ceasul în care ajutorul fusese gata pregătit pentru toți, în care au fost chemați, avertizați, rugați, a trecut. Poate că în ultima clipă și-au dorit ca vaporul salvator să vină încă o dată înapoi. Aceasta n-a ajutat pe nimeni, timpul de grație fusese pierdut. Aruncați afară cu o forță neînduplecată, pe întinderea agitată sălbatic, aproape nesfârșită a zonei de uscat care apare în timpul refluxului, au pierit toți.

Acest eveniment ne învață să înțelegem cuvântul: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19,42). Toți oamenii în caracterul lor firesc sunt foarte departe de calea mântuirii, pe care Cuvântul lui Dumnezeu le-o arată oamenilor. Atâta vreme cât viața merge înainte cu toate pânzele sus, în sănătate, putere și succes, mulți nu devin conștienți de primejdia iminentă că merg la pierzare pentru totdeauna. Ei trebuie s-o știe și pot s-o știe că sunt foarte departe de calea care duce la Dumnezeu. Dintr-odată corabia se împotmolește. Dumnezeu trimite boală sau face ca dorințele și planurile să se sfărâme. Omul observă că fericirea pământească și speranțele pământești nu sunt ceva de durată, pe care să-ți poți întemeia o viață. Dar Dumnezeu a trimis un Salvator minunat. Isus S-a sculat pentru a face pe cruce accesibilă calea mântuirii pentru păcătoșii vinovați. Există ceasuri și perioade în care seriozitatea veșniciei vorbește cu un limbaj puternic inimii păcătosului. Câte unul chiar vrea să audă și se lasă salvat; dar îi merge ca acelui tânăr elev marinar de pe „Pengwern”. Acesta a vrut să sară pe vaporul salvator, dar camarazii lui l-au reținut. Poate că vreunul dintre cei care l-au oprit a avut în inima lui dorința: vreau să ajung și eu de pe corabia naufragiată pe vaporul salvator, dar n-a îndrăznit s-o facă.

Cu toate că știm din Cuvântul lui Dumnezeu că Dumnezeu îi cheamă pe oameni de multe ori, **totuși odată este ultima oară**, dar nimeni nu știe când. Tu trebuie să fii mântuit înainte ca durerea morții veșnice să te apuce. Fă saltul, aruncă-te la picioarele lui Isus! Nu trebuie să sari în marea agitată sălbatic și nici pe un vapor de salvare care se clatină, nu, ci trebuie să te arunci în brațele dragostei veșnice și desăvârșite, în brațele lui Isus, la inima lui Isus. Dacă până acum satan, stăpânul acestei lumi, are comanda pe corabia vieții tale, dacă vrea să te țină bine, atunci observă acum limpede starea ta, ca să poți lua o decizie binecuvântată. Nu te lăsa oprit de tovarășii tăi, care merg cu tine pe aceeași corabie a plăcerii lumești și a slujirii păcatului. „Pentru că ne este de ajuns că am împlinit, în timpul trecut, voia națiunilor, umblând în destrăbălări, în poftă, în beții, în ospețe, în chefuri și în idolatrii neîngăduite, în care se miră că nu alergați împreună cu ei la aceeași revărsare de desfrâu, defăimându-vă; ei vor da socoteală Celui care este gata să-i judece pe cei vii și pe cei morți.” (1 Petru 4,3-5.)

Nr. 40

NU TE ÎNCREDE ÎN ORICINE

„Omul se uită la înfățișare, dar Domnul se uită la inimă.” (1 Samuel 16,7)

În orașelul E. a dispărut acum un an și jumătate o fată de douăzeci de ani. După ce au trecut nouă săptămâni fără să se fi găsit nici o urmă, s-au consolat la gândul că cea dispărută ar fi putut pleca pe ascuns în altă parte.

Meșterul croitor Chr. Spr. făcea acolo parte dintre oamenii de vază și era membru în consiliu de conducere în toate asociațiile. Bunăstarea lui și comportamentul lui abil îi confereau o poziție. Spr. locuia împreună cu tatăl lui și întrebarea: când se va însura, i-a preocupat pe oameni deja de multe ori. S-a ajuns în sfârșit și la logodnă, cu o fată dintr-o localitate învecinată. Festivitatea logodnei a fost sărbătorită în casa lui Spr. și s-a stabilit în același timp data nunții. Cine s-ar fi gândit că în timp ce sus în casă se sărbătorea logodna, jos în pivniță, într-o veche groapă de tăbăcit zăcea cadavrul acelei fete dispărute, iubita de mai înainte a actualului logodnic? Acesta a știut că urmările relației sale amoroase nu mai pot rămâne mult timp ascunse; pentru a o ucide înainte de a se logodi, el și-a invitat victima la o întâlnire, apoi a ademenit-o în casa lui, a sugrumat-o și apoi, încă vie a înghesuit-o cu forța în groapa de tăbăcit îngustă, adâncă și plină cu nămol și apă. Astfel că fata a dispărut într-o duminică; poliția a făcut cercetări, la început zadarnic, până când în sfârșit strădaniile poliției criminalistice au reușit să aducă la lumină fapta îngrozitoare. Găsirii cadavrului i-a urmat imediat mărturisirea și sinuciderea ucigașului. Nimeni nu l-a considerat sau n-a crezut că este capabil să fie așa de meschin, neloyal, crud, fără milă. Toți l-au considerat un bărbat foarte vrednic de cinste.

Așa cum s-a întâmplat atunci în E., că nimeni n-a bănuțit ce lucruri îngrozitoare s-au petrecut în casa așa de respectată, așa se întâmplă în multe locuri din lume; păcatul ascuns este mult mai înfricoșător decât am bănuțit sau am gândi.

În localitatea B. (Renania), un bărbat bolnav, mânat de chinurile conștiinței a chemat la patul lui de moarte pe un alt locuitor al satului, care în urmă cu 18 ani a fost condamnat nevinovat la nouă luni de închisoare, pe care acest bărbat le-a și ispășit. Era vorba pe atunci de un abuz grav. Bolnavul făcuse declarațiile care l-au învinovățit pe celălalt, după care a urmat condamnarea. Acum a recunoscut că acel bărbat n-a participat deloc la abuz și că a făcut declarații false premeditate și a ascuns momentele care-l învinovățeau pe el. Declarațiile au fost trecute în proces-verbal în prezența martorilor, iar procedura de revizie a fost începută.

Nici judecătorul, nici propria familie nu și-au dat seama cine era acest om și ce a făcut. Ce împietrire a inimii trebuie să ai, să condamni un om nevinovat în fața justiției și să-l lași să stea nouă luni în închisoare! Pare, firește, că nici Dumnezeu n-a luat cunoștință de această josnicie îngrozitoare. Dar ia seama: morile lui Dumnezeu macină încet, dar fin. Dumnezeu nu se grăbește ca omul.

Asemenea evenimente ca cele de mai sus sunt numai răbufnirile deosebite, care arată ce locuiește în inima oamenilor. Ele seamănă cu erupțiile vulcanilor, care arată că în interiorul pământului este o arșiță de foc fluid. Acolo unde nu sunt izbucniri, totuși este foc în adânc. Harul lui Dumnezeu nu permite în majoritatea cazurilor ca păcatul să se coacă și să iasă la iveală înfăptuit ca aici. Totuși, ce adâncimi de păcat în mijlocul poporului nostru, în mod deosebit în domeniul minciunii, al poftelor carnale și al escrocării de bani, pe care nimeni nu le observă la oameni!

Nu te amăgi în legătură cu starea oamenilor din jurul tău, care par a fi așa de nevinovați, așa de veseli, așa de cuminiți! Aceasta nu este adevărata lor înfățișare. Tu îi vezi pe toți, mai mult sau mai puțin, în uniforme de paradă: realitatea care este în fața ochilor lui Dumnezeu și înaintea conștiinței fiecăruia, arată în majoritatea cazurilor altfel.

Starea morală a multor oameni din poporul nostru nu este mai înaltă decât cea a lumii păgâne din zilele lui Pavel. Acesta scria: „Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă amăgiți: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, nici hoții, nici lacomii de bani, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu!” (1 Corinteni 6,9-10.) Cine ar vrea să susțină că aceste păcate nu se găsesc în poporul nostru? N-am putea suporta să-i vedem pe acești oameni în adevărata lor înfățișare a murdăriei păcatului, a egoismului și a lipsei de îndurare - dar Dumnezeu îi poartă cu îndelungă-răbdare, dar nu numai aceasta, ci în har, în îndurare, cu osteneala de a-i salva pe acești păcătoși vinovați, murdari, egoiști din adâncurile vinei lor, din spaimele judecății veșnice. Dar nu te amăgi, înainte de toate nu în legătură cu vina propriului tău păcat - și nu te amăgi în legătură cu propria ta inimă - ea este în stare de orice rău! Tu ai fost păzit doar prin har, tu nu ești din fire mai bun decât acel ucigaș crud, fără scrupule. Nu tăria caracterului tău, nu puterea voinței tale te-au păzit - a fost harul lui Dumnezeu; laudă-l pentru aceasta!

Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului; **harul Lui iertător îl poate găsi numai acela care este sincer.** „Cine își acoperă fărădelegile nu va prospera, dar cine le mărturisește și le părăsește va căpăta îndurare” (Proverbe 28,13).

Nenumărați sunt oamenii care își acoperă vina trecută cu aparență fățarnică. Nici un om nu observă la ei cine sunt și ce au făcut. Cu atât mai obraznic Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu, judecata și veșnicia și cred că au terminat cu ele, dar socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg. Vine ziua socotelii! Fie aici pe pământ, în har, fie în veșnicie, în judecată.

Un bătrân scrie: În copilărie am fost martor la o scenă pe care n-o voi uita. Am văzut în străinătate un bărbat legat de un stâlp, care era biciuit cu vergi din cauza unui delict necunoscut mie. S-a găsit cineva să poarte pedeapsa în locul lui? Nu, nimeni! A trebuit s-o sufere singur. - Mai târziu, eram student, am asistat la o altă priveliște care a făcut o impresie la fel de profundă asupra mea. Un condamnat la moarte era dus la locul execuției. Mii de curioși îl urmau pe cel condamnat și umpleau străzile într-o tăcere încordată. A pășit cineva în față ca să moară pentru el? Nu, nimeni, el a trebuit să suporte consecințele faptei sale rele. - Dar apoi a venit o zi în viața mea, care a făcut o impresie și mai profundă asupra mea. De data aceasta n-a fost vorba despre dreptate omenească, ci **divină**. Atunci cel vinovat stătea plecat sub povara vinei lui, osândit de conștiința lui și de **Legea dumnezeiască**; o scăpare era imposibilă, nu existau circumstanțe atenuante, nici dezvinovățiri. Și acest vinovat, **acest păcătos - eram eu**. Oamenii nu puteau să-mi reproșeze nimic, eram un om cumsecade și respectabil. Niciodată n-aș fi recunoscut că și eu aș fi fost un infractor vinovat; dar acum îmi vedeam viața în lumina dumnezeiască, plină de vină, neloialitate și fărădelege. Totul mă acuza. Eram pierdut, știam și simțeam lucrul acesta. Dar în aceeași clipă, în mijlocul celei mai mari temeri am crezut și am înțeles că Isus Hristos a murit la cruce pentru mine. O bucurie de nespus mi-a umplut sufletul și în inima mea a răsunat strigătul de bucurie și de mulțumire: „**Sunt salvat!** Isus este Răscumpărătorul meu!” -

Acum permite-mi să întreb: **ce gândești acum despre propria ta inimă și viață?** Sunt bune sau rele? Sentința lui Dumnezeu asupra inimii mele și a inimii tale, asupra firii noastre păcătoase înnăscute sună astfel: „Inima este nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare: cine poate s-o cunoască? „Eu, Domnul cercetez inima, Eu încerc rărunchii, ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui.”” (Ieremia 17,9-10.)

Ei bine, dacă trebuie să apari în fața acestui Judecător sfânt, îți va merge altfel decât celui om respectabil? Lasă să ți se arate adâncul păcatului tău - o, roagă-L pe Dumnezeu pentru aceasta - adevărul despre inima ta rea, viața ta vinovată **și apoi privește spre crucea de la Golgota!**

Apucă cu credință această fericită evanghelie, că Fiul lui Dumnezeu, Cel care atârână aici, suferind și murind în judecata lui Dumnezeu, a fost Chezașul tău, care a luat asupra Lui

blestemul vinei tale. Apuc-o cu toată încrederea, pentru că o spune Dumnezeu. Atunci poți și tu să trăiești și să mărturisești aceasta strigând de bucurie: **Sunt salvat!**

Atunci vei sta înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor ca ceea ce ești: **un păcătos iertat, care-L proslăvește cu laudă și mulțumire pe Isus, Mântuitorul lui.**

Nr. 41

POȚI FI FERICIT ÎN NENOROCIRE?

„Chiar dacă aș umbla prin valea umbrei morții,
nu mă tem de nici un rău: pentru că Tu ești cu mine;
toiagul Tău și nuiua Ta mă mângâie.” (Psalmul 23,4)

„Îl cunoșteam deja de mult, după nume, pe domnul doctor N., un medic important din L.”, așa povestea un prieten. „Când am avut privilegiul de a-l vizita prima dată, m-am mirat să văd un scaun gol de copil, în apropierea biroului, în camera lui mare, mobilată elegant. M-am gândit că dr. N. este necăsătorit – apoi am observat pe birou fotografia unei tinere femei fermecătoare, care era înconjurată cu șapte fotografii de copii drăgălași, ca o cunună. „Doamna, a cărei fotografie o vedeți acolo”, a spus el, este draga, scumpa mea soție, iar cei șapte copii din jurul ei sunt scumpii mei copii. Dumnezeu, care mi i-a dăruit cândva, mi i-a luat înapoi pe toți. Ei sunt acasă la El. Eu singur am rămas în urmă, printre străini. Ultimul dintre copiii mei, odorul meu dulce, obișnuia să stea cu mine când lucram, pe scaunul mic pe care-l vedeți aici și era mângâierea mea în mâhnirea mea. Dar înțelepciunea lui Dumnezeu a găsit de bine să mi-l ia și pe acesta din urmă. Pe atunci încă nu-L cunoșteam pe Isus, Domnul și Mântuitorul meu. Eu am trăit pentru mine însumi și pentru lume; comoara mea au fost copiii mei și soția mea. Dar mi-a mers ca unei corăbii pe care o lansezi la apă. Acolo se ia întâi din dreapta și din stânga câte o proptea, una după alta, până când în cele din urmă n-o mai ține decât un singur odgon pe panta ei înclinată. Dar și acest ultim lucru care o ține este tăiat cu toporul, iar corabia legănându-se, cutremurându-se țâșnește în puhoiul de apă larg și adânc! Fericirea mea pământească mi-a fost luată de mâna Domnului; chiar și ultima parâmbă a ancorei, care mă ținea legat de pământ, a fost ruptă, așa că eu, cutremurându-mă, m-am scufundat în adânc. Dar - și aici fața lui s-a transfigurat – nu m-am prăbușit în abis, ci în brațele unui Dumnezeu-Mântuitor, iar corăbioara mea plutea pe marea îndurării Sale.”

Lumea vorbește în asemenea istorii de viață despre ghinion, dar pentru copiii lui Dumnezeu **nu mai există ghinion**. Ei trăiesc adevărul cuvântului: „Chiar dacă aș umbla prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău (sau nenorocire): pentru că Tu ești cu mine; toiagul Tău și nuiua Ta mă mângâie.” Ei văd în retrospectivă numai har în călăuzirile lui Dumnezeu. Harul i-a căutat, harul i-a găsit. Apostolul Pavel, care a trecut prin încercări atât de adânci, prin atât de multe primejdii, suferințe și ocară, mărturisește: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu.” (Romani 8,28.) Nu era acest medic nespus de fericit în suferința lui adâncă? Harul lui Dumnezeu i-a reînnoit viața. El a avut parte de ea și a primit-o ca pe proprietatea lui care nu-i poate fi smulsă: **sunt iubit de Dumnezeu!**

Ce face fericită inima omului? **Conștientizarea de a fi iubit cu o dragoste adevărată!** Aceasta este partea adevăraților copii ai lui Dumnezeu.

Domnul S., tatăl unei familii mari, s-a îmbolnăvit în anul 1906 de cancer la stomac. Când soția sau copiii lui sau alții voiau să-l mângâie în durerile lui, spunea adesea: „Ah, dragii mei copii, totul este har, eu pot să-mi suport bine boala. Domnul mi-a făcut inima așa de fericită, nu pot decât să-L laud și să-I mulțumesc.” Chiar și în durerile și în dificultățile ultimelor sale zile a

fost mereu fericit și recunoscător pentru toată dragostea care-l înconjura. În una din ultimele sale nopți, când zăcea treaz, a spus strofa de cântare:

„Da, atunci, fericit voi fi nespus,
Căci ce-aici mi-a fost povară,
tot s-a dus.
Am destul; tot ce inima-mi dorește, de nespus,
Te-am pe Tine, Domnul meu, Isus!”

„Ah, cât sunt de fericit, cât de fericit!” spunea el și în dimineața următoare încă plângea lacrimi de bucurie pentru noaptea fericită pe care a petrecut-o cu scumpul lui Domn. În ultima duminică au stat copiii lui în jurul patului tatălui, care, trezindu-se dintr-o ațipire ușoară, le-a spus: „Copii, fiți credincioși Domnului! Rămâneți credincioși Domnului!” Apoi a dorit ca soția și copiii lui să-i cânte cântarea „Plec acasă”, în care se spune:

Eu merg acas’!
Pustia m-obosește,
Dar în curând la țarm eu voi ajunge,
Loc unde-i patria mea și Isus.
Eu merg acas’! Eu merg acas’!

Eu merg acas’!
Eu voi primi răsplată.
Curând pustia va fi traversată.
Ce mare-i dorul meu de casă-acum!;
Eu merg acas’! Eu merg acas’!

Eu merg acas’!
Acol’ vedea-voi Mielul
în mijlocul mulțimii de sus, sfinte,
Urmându-L, voi vesti ce a făcut.
Eu merg acas’! Eu merg acas’!

Fața lui s-a transfigurat, a ridicat mâinile ca și când voia să-L îmbrățișeze pe Domnul care era aproape. „Copii, acum vreau să dorm și când mă voi trezi, voi fi la Domnul.” L-au culcat cu capul foarte sus, apoi a adormit liniștit cu cuvintele: „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic”, ca să fie pentru totdeauna cu Domnul lui.

Aceasta a fost despărțirea de o viață lungă, în care n-au lipsit suferința, osteneala și încercările. Bărbatul care a plecat astfel acasă n-a fost un om instruit care a stat comod în dosul cărților lui, fără a cunoaște sudoarea și osteneala vieții – nu, a fost un bărbat care până în ultimele lui zile a stat în centrul vieții practice ca tată de familie și om de afaceri. A fost un mare negustor de vite și așadar a avut de-a face cu tot felul de oameni. Unii dintre acești parteneri necredincioși de afaceri l-au vizitat și în timpul ultimei lui boli. Ei au trăit impresii atât de profunde, încât câte unul dintre ei a plecat plângând din camera acestui bolnav, impresionat de profunda fericire și pace a acestui bărbat, care vorbea despre apropiata lui moarte numai ca despre mult dorita plecare acasă, în casa Tatălui.

Deci l-ai văzut prima dată pe acel medic care a trebuit să treacă singur prin viață după ce și-a îngropat soția și copiii – dar care era foarte fericit, plin de pace, sigur de har. Apoi ai văzut o familie care l-a înconjurat pe tatăl lor muribund cu cântări de laudă și de credință și ai auzit că

acest bărbat a fost cu adevărat și deplin fericit în încercările bolii lui grele, fără griji și fără să se plângă. Dacă ești deștept, vei spune: „Dacă realmente există această fericire adevărată a inimii, atunci vreau s-o am. Unde pot s-o găesc?” Îți voi spune eu. Nu trebuie să plătești nimic pentru ea. Dumnezeu îți spune: **„Cine însetează, să vină; și cine vrea, să ia apa vieții fără plată.”** (Apocalipsa 22,17.) Această fericire nu se poate găsi în sănătate, în bogăție sau într-un post înalt – cu toate că un creștin adevărat trebuie să mulțumească zilnic pentru asemenea daruri ale bunătății lui Dumnezeu -, și nu este de găsit nici în savoarea vieții și în îndeplinirea tuturor dorințelor inimii omenești, nu, se găsește **într-o Persoană minunată, în Isus**, în Fiul lui Dumnezeu, în care s-a arătat pe pământ dragostea veșnică. Acest Mântuitor minunat, slăvit este aproape de tine. Dacă Îi deschizi inima ta și Îi spui că vrei să-L primești ca Mântuitor al tău, atunci El va intra în inima și în viața ta. Dacă Îi aduci cu sinceritate păcatele tale și I te încredințezi Lui, El te primește, îți iartă vina, ia blestemul și pedeapsa din viața ta, tot ce a adus satan în viața ta prin păcat, pentru a te face nefericit pentru timp și veșnicie. Privește la crucea de pe Golgota! Fiul lui Dumnezeu a suferit acolo ce ai meritat tu. Dragostea pentru tine și pentru întreaga lume pierdută de păcătoși L-a dus pe cruce. Acolo Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi pe Cel care n-a cunoscut păcat – adică Isus S-a așezat ca un Chezaș al nostru în judecata dumnezeiască, în locul nostru; Dumnezeu S-a purtat cu El așa cum trebuia să se poarte cu un om așa de vinovat, de rău, de pătat cum sunt eu. Cine apucă aceasta crezând și se bazează tare pe ea, va fi mântuit, va fi un copil al lui Dumnezeu. Râul vieții veșnice, pacea și bucuria se revarsă în inima lui prin Duhul Sfânt și îi dă siguranța că acum este în har la Dumnezeu. Cine se încredințează astfel harului și dragostei lui Dumnezeu, va fi foarte fericit și anume, cu atât mai mult, cu atât mai îmbelșugat, cu atât mai îndelungat cu cât se încrede mai mult în Isus, cu cât învață să-L cunoască mai bine. El învață pe cale că toate izvoarele păcii și ale bucuriei sunt în acest Mântuitor minunat, despre care psalmistul spune: „Toate izvoarele mele sunt în Tine” (Psalmul 87,7 textual).

Nr. 42

EXISTĂ PE PĂMÂNT O FERICIRE DE NEZDRUNCINAT?

„Pentru că Domnul Dumnezeu este un soare și un scut; Domnul va da har și glorie; nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție. Doamne al oștirilor, ferice de omul care se încrede în Tine!” (Psalmul 84,12-13)

W. St., un creștin vârstnic, provenea dintr-o familie foarte săracă. Pe când era tânăr, părinții lui trăiau în sărăcie profundă. Nevoia și datoriile apăsau pe familie, nu era nici o ieșire, iar W. St. nu avea posibilitățile și nu vedea calea să-i ajute pe părinții lui ca s-o scoată la capăt. Tânărul a fugit într-o zi în liniștea pădurii sub povara grea a acestei strâmtorări și și-a vărsat inima în fața Tatălui său ceresc. El a apucat, crezând, făgăduințele lui Dumnezeu, iar acum aștepta să vadă ce va face Dumnezeu. Răspunsul a venit curând. Un om bogat l-a vizitat și l-a rugat să cumpere pentru el o fermă renumită; el trebuia s-o administreze ca pe proprietatea lui și să restituie prețul mai târziu, când ar putea. Nevoia a fost remediată dintr-o lovitură și Dumnezeu a binecuvântat munca tânărului creștin astfel, încât curând a stat cu familia lui pe o proprietate fără datorii, a putut să se îngrijească de părinții lui, iar la plecarea lui acasă să poată să-și lase copiii în urmă, în bunăstare. Desigur, drumul lui a trecut prin încercări, dar buzele sale au mărturisit bunătatea și credincioșia, minunatele căi ale Dumnezeului său. Când povestea în zilele bătrâneții lui ce a făcut Dumnezeu pentru el, ochii lui străluceau. A avut 84 de ani când a plecat acasă, moartea lui a fost un triumf. Când în cele din urmă deja zăcea cu ochii închiși și nu mai răspundea la vorbele

copiilor lui, un prieten tânăr al familiei s-a aplecat peste bătrânul muribund și a rostit Numele Domnului Isus. Atunci bătrânul a rostit cu deplină siguranță, limpezime și liniște ultimele sale cuvinte de pe pământ:

„Să-L ai prieten pe El
E mai mult decât toate darurile,
E viața veșnică, odihnă veșnică.”

Apoi a adormit. În viața aceasta s-a împlinit textual ceea ce îi este făgăduit credinței: „Domnul Dumnezeu este un soare și un scut; Domnul va da har și glorie; nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție. Doamne al oștirilor, ferice de omul care se încrede în Tine!” (Psalmul 84,12-13 textual.)

Acum te întreb: Îl ai pe El, pe Isus ca prieten? Ai viața veșnică? O, de L-ai putea recunoaște pe acest Prieten minunat, care S-a dat pe Sine Însuși pentru tine la moarte de cruce, ca tu să găsești pace! El a purtat blestemul păcatului tău, El a suferit ce ai meritat tu, El a deschis și pentru tine poarta slavei veșnice. Încrede-te în El, căile Lui sunt numai har, iar ținta căilor Sale este gloria. Cât de prețios este să trăim această realitate deja pe pământ!

În 1905 a venit un tânăr de 15 ani în clinica unui cunoscut profesor din Berlin, din cauza unei boli la articulația piciorului. Tânărul a fost operat și avea multe dureri, el a trebuit întâi să învețe din nou, încet, să meargă și fiecare pas îi provoca dureri. Dar era așa de fericit și de vesel, încât profesorul i-a rugat pe părinții tânărului să-l lase pe fiul lor încă o vreme în clinică, pentru că putea să-i mângâie și să-i bucure așa de bine pe ceilalți bolnavi. Părinții au fost de acord – acest tânăr era un mărturisitor al lui Isus, un martor al Mântuitorului său, căruia Domnul i-a dăruit o inimă fericită; de aceea putea să-i facă și pe alții veseli. „Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie! Ei umblă în lumina feței Tale, Doamne! Ei se bucură toată ziua în Numele Tău și se înalță în dreptatea Ta.” (Psalmul 89,15-16.) Iată, creștinismul adevărat nu este o religie omenească, ci o viață nouă, divină, care-l face capabil pe omul care o primește, să laude harul, să-L slăvească pe Isus, să fie fericit, chiar și în încercări, în suferințe, chiar și în moarte. Cu mult înainte ca un copil al lui Dumnezeu să înțeleagă dragostea căutătoare a bunului Păstor și să-I recunoască glasul, harul a fost preocupat de el, să pregătească ceasul în care ochii orbi să devină în sfârșit văzători. Când mai târziu soarele a răsărit în inimă, este recunoscută în retrospectivă dragostea căutătoare a Tatălui. Despre căile lui Dumnezeu este scris: „Calea Ta era în mare și cărările Tale în apele mari; și urmele Tale nu s-au cunoscut” (Psalmul 77,19). De multe ori nu înțelegem căile lui Dumnezeu la începutul lor, dar în retrospectivă privim minunatele taine ale harului. Copiii lui Dumnezeu pătesc cu lucrul acesta cum a pășit Moise. El a dorit să-I vadă fața lui Dumnezeu, dar a avut voie să-L vadă abia când Dumnezeu trecuse de el (compară cu Exod 33). Și lui Petru, Domnul i-a spus: „Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după aceea” (Ioan 13,7). Cât de prețios este atunci când un copil al lui Dumnezeu își sfârșește alergarea pământescă și poate pleca în deplină pace și cu nădejde sigură! Lumea nu știe nici ce este cu viața copiilor lui Dumnezeu, cum Tatăl lor ceresc îi poartă prin vremuri de încercare și prin greutăți și nici nu știe nimic despre slava plecării acasă a celor credincioși. Dar lumea necredincioasă admiră totuși lucrarea harului, viața plină de pace și putere, pe care ea o vede în adevărații copii ai lui Dumnezeu ca pe o realitate.

În casa de diaconițe din K.-W., un străin care a vizitat casa a auzit dintr-o cameră răsunând o cântare de laudă. Sora-șefă a deschis ușa salonului și l-a condus pe vizitator la patul cântăreței încă tinere. Când a vrut să-i dea mâna la despărțire, ea i-a spus că nu mai are mâini. El a aflat atunci că această bolnavă radiind de bucurie, care a vrut să-I slujească Mântuitorului ei prin intermediul săracilor și al bolnavilor, a fost amputată de către medici ca urmare a tuberculozei de articulații; unul după altul i-au fost amputate mâinile și picioarele. Dar ce putere minunată a harului se descoperea în această creștină! Nici o plângere, nici o resemnare posomorâtă sub soarta grea. Nu, ea spunea: Dacă nu mai am mâini ca să lucrez pentru Tine, Mântuitorul meu,

dacă nu mai am picioare ca să merg pentru Tine pe căi de slujire, mai am totuși gura ca să Te laud pe Tine, o, Isuse, glasul ca să Te slăvesc, graiul ca să mărturisesc altora dragostea Ta de Mântuitor!”

Ea a rugat-o pe sora-șefă să fie culcată printre bolnavii apăsați, nemulțumiți, ca să-i poată mângâia și încuraja pe aceștia. Astfel a fost dusă la staționar; acolo a devenit pentru copiii bolnavi o prietenă și o mângâietoare, cântările ei și fața ei, toată ființa ei răspândeau dragostea lui Isus. Astfel a rămas timp de zece ani, fără membre, lumina soarelui printre copiii bolnavi, până când în aprilie 1907 și-a isprăvit slujba pământească. Viața ei a adevărit cuvântul Domnului: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7,38). Douăzeci și unu de ani avea sora Lenchen când a intrat în casa diaconițelor. La 34 de ani a putut pleca de aici acasă, unde va putea cu o nouă limbă și o nouă cântare să cânte Mielului.

Dintr-o asemenea viață se poate învăța ce înseamnă cuvântul: „Faceți toate lucrurile fără murmurare și fără îndoieli, ca să fiți fără cusur și curați, copiii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume, ținând sus Cuvântul vieții” (Filipeni 2,14-16). Câte o făptură omenească ce murmură și chiar câte un copil al lui Dumnezeu care șovăie și se plânge, va pleca rușinat capul în fața acestei surori, Lenchen. Dar ridică-ți fața, privește-L pe Isus! Aceeași putere a dragostei, aceeași fericire adâncă poți s-o găsești și tu. Și tu trebuie și poți să experimentezi aceasta, că Împărăția lui Dumnezeu este „pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14,17).

Acum învață bine această strofă:

„Să-L ai prieten pe El
E mai mult decât toate darurile,
E viața veșnică, odihnă veșnică.”

Aceasta este fericirea de nezdruccinat.

Nr. 43

S-A FĂCUT PRIMĂVARĂ ÎN VIAȚA TA?

„Iar dacă și Evanghelia noastră este acoperită,
este acoperită pentru cei care pier, în care
dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina
Evangheliei lui Hristos, care
este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei.” (2 Corinteni 4,3-4)

Un tânăr cult a devenit tovarăș de călătorie la niște domni bogați, cu vază. El povestește: „Am călătorit prin Franța, Elveția și Italia; am văzut o parte minunată a creației lui Dumnezeu. Apoi am trecut prin Spania. Dar mie îmi creștea tăcut și profund în inimă **dorul după Dumnezeu**, în ciuda tuturor desfătărilor vieții. Iubeam marile catedrale (biserici) spaniole și mă refugiam cu plăcere în penumbra lor tainică. Am încercat să mă rog – o, numai de-aș fi putut! Dar „Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini omenești”.

Îmi doream mult să devin evlavios și bun, dar n-am ajuns niciodată acolo. De multe ori îmi propuneam dimineața: „Astăzi vei trăi cu totul pentru Dumnezeu”, dar apoi seara, când îmi treceam în revistă activitatea zilei, iar nu se alesese nimic din tot, iar eu mă simțeam necurat și nefericit.

Apoi am mers cu vaporul cu aburi de la Gibraltar dincolo, în Maroc. Era o țară fermecătoare și fiecare zi aducea impresii noi. Dar n-am găsit ce am căutat. Într-o seară, înainte de apusul

soarelui stăteam singur pe veranda hotelului nostru; soarele s-a scufundat în mare la apus, în jărativ purpuriu și a luminat în mii de culori portul liniștit cu corăbiile lui cu multe catarge, orașul cu turnurile lui, stâncile, marea largă, solemnă. M-am simțit atât de minunat, atât de plin de nostalgie, iar sufletul meu și-a întins aripile spre veșnicia necunoscută. Atunci a ieșit dintr-o casă un arab tânăr în haine lungi, albe, expresia feței lui era serioasă, plină de evlavie; el s-a plecat pentru rugăciune în spațiul mic al curții, cu fața întoarsă spre răsărit. Ultimele raze de soare au aurit statura lui tinerească. Știam că se roagă într-adevăr Dumnezeului său necunoscut, ia eu, „un creștin”, care știa așa de multe despre Dumnezeu adevărat, îndrumat din tinerețe spre Isus, **eu nu puteam să mă rog**. O durere amară mi-a străbătut sufletul, un torent de lacrimi mi-a izbucnit din ochi – soarele scăpătase, întunericul a urmat curând. Iar eu m-am strecurat sus în camera mea. N-am auzit muzica zgomotoasă de dans care răzbătea de jos până sus, m-am aruncat înaintea lui Dumnezeu ca acel arab tânăr și am încercat să mă rog. Credeam că trebuie să-L găsec, sufletul meu striga după El. Dar – după cum părea, zadarnic! Am suferit și am tăcut mai departe.

Am călătorit spre Anglia și am petrecut iarna în distracțiile capitalei. Într-adevăr, începând de atunci am citit mult din Bibliei, mergeam des la predică, dar așteptam zadarnic cuvântul izbăvitor. Ce goale mi se păreau acum toate lucrurile care mă atrăseseră înainte! Pe domnii mei îi însoțeam numai din datorie în toate locurile de strălucire și fast. Ei trebuie să fi avut într-adevăr multă răbdare cu mine în vremea aceea. Dar Dumnezeu era aproape și-mi căuta sufletul.

Un domn care venea des în vizită în casa noastră, mi-a propus odată să-l însoțesc la o adunare care se ținea nu departe de locuința noastră și spre care duminica se revărsau mii de oameni. Ni s-a alăturat un prieten și ne-a făcut rost de locuri în rândul din față. Privirea vorbitorului m-a atins profund, un bărbat venerabil, mai în vârstă; viața și putere ieșeau din el și o dragoste arzătoare pentru Isus vorbea din toate cuvintele lui. Încă de când a pus cântarea „Tu, Dumnezeule plin de har, Tu, adăpost al celor săraci” tremuram din adâncul inimii; Știam că vorbea pentru mine. Imaginea Celui răstignit stătea în fața sufletului meu ca niciodată mai înainte; scânteia Duhului Sfânt a căzut în acel ceas și în inima mea. Acasă m-am luptat și m-am zbatut încă mult înainte de a găsi pace, a fost o noapte în care puterea lui satan a avut în plan să mă oprească și să mă ducă în rătăcire. Dar în cele din urmă am strigat din adâncul nenorocirii: **„Doamne Isuse, îndură-Te de mine! Salvează-mă, căci Tu ai murit pentru păcătoși!”** Atunci s-a făcut lumină; bucurie dumnezeiască m-a inundat, bucurie care nu m-a mai părăsit niciodată. A fost ca și când într-o noapte caldă mugurul de primăvară sparge învelișul maroniu de pe copac și izbucnește cu putere. **Eram salvat!**

Douăzeci de ani au trecut de atunci, ani bogați în muncă și în binecuvântare, bogați în multe experiențe de har. Fie ca viața mea să se dezvolte prin harul lui Dumnezeu tot mai mult și mai mult în întregime spre cinstea Domnului!”

Oare nu se poate vedea la aceste vieți omenești cum harul a fost eficace, cum dragostea a vegheat asupra circumstanțelor externe, cum Dumnezeu a îmbinat una cu alta până când acest om a zăcut la picioarele lui Isus și a găsit pace? Un mahomedan care se ruga și deșertăciunea lumii, strălucirea creației și pustiul propriei inimii în mijlocul fastului mut al catedralelor spaniole, totul a conlucrat pentru a pregăti ogorul inimii pentru ceasul harului lui Dumnezeu.

A venit deja această oră a harului pentru tine? S-a ivit această primăvară la tine, în care Duhul Sfânt să poată să reînnoiască viața ta? Se spune la tine deja: **„Cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi”?** Cunoști tu Soarele care face să se ivească această primăvară? Este Isus, Domnul slavei. Unde luminează El în inimă, acolo se face lumină, oricât de moartă, de neconsolată, de pustie ar fi fost ea înainte.

Acel om pe care dragostea lui Dumnezeu l-a urmat prin Italia, Franța, Spania, Maroc, până când în sfârșit a putut s-o apuce în Anglia, ca să se facă primăvară în inima pustie, fără pace – el nu este decât o imagine a multora care călătoresc și ei prin multe țări, unde nu pot nici să se

roage, nici să găsească pace. Câte unul călătorește ani și decenii prin crâșme, devine din ce în ce mai nefericit, mai sărac și **mai bătrân**.

De curând am văzut un asemenea om. Venea pășind încet pe peronul gării, domnul care de 15 sau 20 de ani era punctul central spumos, foarte distractiv al petrecerii nocturne de la masa din cârciumă. Toată caracteristica personalității sale a fost dintotdeauna îngâmfarea și egoismul, căci era deștept, amuzant, impertinent, iar numele lui distins îi dădea prestigiu. Nu-l văzusem de mult timp. Cum decăzuse, ce posomorâtă arăta fața lui; picioarele îl târau greoi pe bătrânul tânăr îngrășat. Da, de-ar fi putut, ar fi alungat bătrânețea! - Dar au venit, ei, anii despre care omul spune: nu-mi plac! Atunci omul îmbătrânit trebuie să bea întâi câteva pahare ca să fie în formă. Nici o primăvară! Nu, iarnă geroasă, se lasă umbrele morții! O, făptură omenească, este acesta cazul tău? Părăsește ținutul pustiu, vino la Isus, vino în lumina Soarelui neprihănirii până nu este prea târziu.

Sau te-ai mutat în țara poftelor carnale, locuiești în Sodoma, în cetatea viciului? Ascultă, ești pe drumul pierzării. Satan, dumnezeul veacului acestuia, ți-a orbit ochii, te-a legat cu funii tari. Nu vezi în jurul tău cetele de oameni înșelați? Pe aceste căi a mers cândva mult admiratul poet, batjocoritor și dușmanul credinței, Heine (a murit în 17 ianuarie 1856). – Când pe calea păcatului s-a îmbolnăvit de o boală a măduvei spinării și era nenorocit și deznădăjduit, atunci, la sfârșitul vieții lui a spus următoarele cuvinte: „M-am întors la Dumnezeu ca fiul pierdut, după ce mult timp am păzit porcii la cei necredincioși. M-a cuprins dorul de patria cerească și mă mână de aici prin păduri și prăpăstii peste cărări ametoitoare de munte.”

Ei, prietene, nu amâna întoarcerea acasă până atunci când, ca Heine, vei zace bolnav și muribund! Dumnezeu vrea ca în inima ta să se facă primăvară. Știi unde se petrece aceasta?

Sub crucea de pe Golgota!

Lasă să strălucească în viața ta Soarele neprihănirii lui Dumnezeu, de pe fața Fiului lui Dumnezeu, pe care dragostea pentru păcătoșii pierduți L-a dus la cruce! Pricepe, tu omule fără pace, împovărat de vină, tu ești iubit de Dumnezeu, căutat, răscumpărat. Și pentru tine a curs viața veșnică din rănilor lui Isus. Lasă-te pe tine, lasă-ți voința în mâinile dragostei veșnice și astfel vei avea parte de această primăvară: „Adevărat, adevărat vă spun: Cine crede în Mine, are viață eternă.” (Ioan 6,47.)

Nr. 44

UN PROCES CIUDAT

„Ai fost cântărit în balanță și ai fost găsit prea ușor.” (Daniel 5,27)

Dincolo de ocean, în America, a fost de curând un proces ciudat, care a avut loc în Chicago. Ziarele din New York au relatat despre el:

Judecătorul Tuthill, de la tribunalul teritorial din Chicago, a condamnat trei hangii la o despăgubire de 70.000 de mărci, care trebuia plătită copiilor unui anume John Hedland. Omul era complet ruinat în urma viciului băuturii. Din cercetări a reieșit că Hedland, un dulgher, până acum șase ani a fost un om cumpătat și extrem de harnic, care câștiga spre 6.000 de mărci pe an și își întreținea familia foarte bine. Apoi a început să bea și atunci nenorocirea a venit peste el și peste familia lui. Întâi și-a pierdut postul, curând au fost consumate și toate economiile, afacerea a trebuit desființată, iar copiii, care aveau între 2 și 15 ani, au fost lăsați pradă mizeriei și foametei. De aceea a fost numit de către justiție un tutore pentru copii, iar acesta i-a dat în judecată pentru despăgubire pe cei trei birtași pe care Hedland îi vizitase cel mai mult. Normal că birtașii s-au apărat cu mare hotărâre împotriva pretenției tutorelui; ei au spus că nu pot fi făcuți răspunzători de declinul omului și că o condamnare ar însemna ruina totală a oricărui cârciumar

din țară. Dar judecătorul Tuthill era de altă părere; el a hotărât că birtașii sunt în fapt responsabili de pagubă și că au de acordat copiilor o despăgubire de 70.000 de mărci. Sentința judecătorului a fost primită cu aplauze de către ascultători.

Acest verdict nu trezește oare întrebarea: În ce măsură suntem responsabili pentru comportamentul nostru, când el devine binecuvântare sau blestem pentru alții? În fața justiției pământești cei trei cârciumari au scăpat cu 70.000 de mărci. Cum va suna sentința Judecătorului veșnic, vom afla cândva. Fără îndoială că dulgherul J. H. era responsabil pentru că și-a ruinat propria viață și familie prin băutura. Dar și aceia care i-au croit drum într-acolo și au avut câștig din păcatul lui vor fi răspunzători. Este scris: „Vai de cel care-și construiește casa prin nedreptate și camerele lui de sus pe nedrept” (Ieremia 22,13). Această conștiință a responsabilității l-a determinat acum câțiva nai pe fiul proprietarului unei fabrici de bere să renunțe la postul lui bine plătit ca director al fabricii părintești și să se mulțumească cu un post mai modest. El devenise un ucenic al lui Isus și își văzuse viața în lumina veșniciei, așa că n-a vrut să mai poarte răspunderea comercială și morală care era legată de postul lui. Bătrânul lui tată a fost foarte mânios, rudele lui l-au declarat nebun – dar Tatăl din cer a fost mulțumit cu el, iar Domnul și Mântuitorul lui, căruia i-a slujit de atunci înainte, i-a făcut inima fericită.

La fel a pățit un altul, domnul Ch., care era și el fiul proprietarului unei mari berării. Acesta a povestit personal:

„Am trecut pe lângă cârciuma „La soare”, tocmai când o femeie sărmană cu câțiva copii mici, palizi care se agățau de rochia ei, a deschis brusc ușa și a strigat în sala cârciumii: „Hei, Jakob! Dă-mi niște bani, copiii vor pâine!” – În loc de orice alt răspuns, bărbatul strigat și-a aruncat nevasta cu o lovitură de pumn în părul din apropiere. Și când mi-am ridicat ochii, mi-am văzut numele scris cu litere mari pe firma cârciumii, „CH. & Co.”, căci fabrica noastră de bere livra cârciumarului berea. – Aceasta mi-a dat de gândit. Scena respingătoare al cărei martor am fost, nu este, desigur, singura în această casă; dimpotrivă, ea se repetă în mod asemănător atât aici cât și în multe alte cârciumi. Ce responsabilitate îngrozitoare pentru noi! Prin faptul că acel bețiv și-a aruncat nevasta în șanț, el m-a obligat să renunț la orice participare în comerțul cu băuturi spirtoase.” – Această decizie a însemnat pentru domnul Ch. o pierdere de mai bine de 40.000 mărci venit anul.

Cine devine un creștin adevărat, un ucenic al lui Isus, primește o inimă nouă și o conștiință nouă, el învață să-și privească viața în lumina veșniciei.

Un exemplu din viață poate să clarifice însemnătatea problemei responsabilității:

Un vânzător de băuturi spirtoase s-a lăudat în fața unui grup de oameni care stătea lângă prăvălia lui, câți bani câștigă el. „În ultimele trei luni am făcut 4.000 de mărci”, a spus el. Un ascultător a ripostat liniștit: „Ai făcut mai mult decât atât.” – „Ce anume?” a întrebat voinic comerciantul. Răspunsul: „Ai făcut din cei doi fii ai mei niște bețivi. Ai frânt inima mamei lor. Ai făcut mai mult decât pot eu să socotesc; dar într-o zi vei primi factura completă.”

Citește odată următoarea aducere la cunoștința publică, ce provine de la directorul medical al secției interne a spitalului **Friedrichshein** din Berlin:

Nu mai puțin de 208 bolnavi (aproape 7 procente din cei internați) sufereau de **delir alcoolic**. Aceste cifre încă nu arată de fapt o imagine reală, deoarece delirul alcoolic evoluează în asociere cu nenumărate alte boli ca o complicație. **De-a dreptul în mod înspăimântător** a ieșit aici la lumină în ce mare măsură este răspândit din nefericire abuzul de alcool în populația acestei zone a Berlinului și ce daune foarte grave pentru viață și sănătate aduce acesta cu sine. Nu greșesc foarte mult când accept că la bărbați un sfert, până la o treime din toate bolile sunt provocate prin consumul exagerat de alcool (rachiu) și efectele lui secundare. În parte sunt boli ale ficatului, în parte ale rinichilor, în parte ale inimii și ale vaselor, în parte ale sistemului nervos și ale sistemului muscular cele care sunt pricinuite de alcool, care dăunează, respectiv distrug timpuriu viața, sănătatea și capacitatea de muncă a unei mari părți a clasei noastre muncitoare.

Acum întreabă: cine este responsabil pentru această armată de suferință, de mizerie, de sărăcire a atâtor familii? Numai bețivii? Sau sunt vinovați toți aceia care incită, ademenesc la băut, care caută să-și mărească venitul prin faptul că îi încurajează pe bețivi la băut? Este de nedescris ce se mai petrece în rest în multe birturi constând în batjocură defăimătoare, imoralitate, risipă, jocul ușuratic de noroc. Dar întrebarea rămâne valabilă: cine poartă răspunderea înaintea lui Dumnezeu? Nu te gânde că această pagină urmărește să-i acuze pe proprietarii de hanuri și de cârciumi – nu – ea vrea să te atenționeze că vina vieții **tale** este mai mare decât poate ai crezut. Majoritatea oamenilor au concepții înspăimântătoare de superficiale despre vina și responsabilitatea lor. Ei își văd viața întotdeauna numai în lumina amăgitoare a opiniei omenești. Dar viața noastră va fi cântărită pe cântarul divin.

Odată, împăratul Belșatar împreună cu cei o mie de mai-mari ai lui, cu conducătorii de oști și dregătorii cei mai de seamă, cu nevestele lui erau adunați la un mare ospăț. Acest împărat știa cine este Dumnezeul sfânt; Nebucadnețar, predecesorul lui, a mărturisit înaintea întregului popor că Dumnezeul sfânt, veșnic este Dumnezeul veșnic viu, „că toate lucrările Lui sunt adevăr și căile Lui sunt judecată și El poate smeri pe cei care umblă cu mândrie” (Daniel 4,37). Dar Belșatar a nesocotit această mărturie; amețit de vin, el l-a sfidat pe Dumnezeu. El a pus să se aducă vasele sfinte care au fost aduse odinioară din templul din Ierusalim în Babilon, pentru a bea din ele împreună cu mai-marii lui și cu femeile lui. – În timp ce făcea aceasta, el și tovarășii lui de băutură laudau idoli de aur, argint, aramă, lemn și piatră. (citește din Biblie al cincilea capitol al prorocului Daniel!) Dintr-odată au apărut pe perete degetele unei mâini omenești, care au scris vorbe tainice în fața ochilor tuturor. Pe împărat l-a apucat spaima; stătea acolo palid, tremurând, cu genunchii bățâind. El și-a dat seama **că are de-a face cu Dumnezeu!**

Împăratul Belșatar a fost omorât în aceeași noapte, a trebuit să apară înaintea lui Dumnezeu, să dea socoteală și să-și primească sentința: **a fost cântărit și găsit prea ușor!**

Aceasta va fi sentința asupra vieții tuturor aceluia care nu au venit sub puterea harului și a împăcării sângelui lui Isus. Numai unde este pus pe talerul cântarului sângele curs pe crucea de pe Golgota al veșnic valabilei împăcări pentru omul păcătos, se spune: **cântărit și găsit absolut drept! Cum este la tine? Ești împăcat cu Dumnezeu? Ți s-a luat vina multului tău păcat din viața ta, de care ești conștient sau inconștient? O, caută împăcare, caută iertare cât mai este ziua harului!**

Dacă neglijezi, vei pierde procesul; nu un astfel de proces ca în Chicago, unde a fost vorba numai despre 70.000 de mărci – nu, procesul în care **este vorba despre sufletul tău**. Caută-ți, până nu este prea târziu, cel mai bun avocat, caută-L pe Isus, El vrea să fie Avocatul tău. El vrea să intervină pentru tine și va obține achitarea ta deplină, veșnic valabilă. Dacă nu-L ai pe acest Avocat de partea ta, vei pierde procesul, atunci se va spune: **„Ai fost cântărit în balanță și ai fost găsit prea ușor!”**

Nr. 45

PRIMIREA A FOST REFUZATĂ

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima!” (Psalmul 95,7-8)

Un om bogat și cultivat, care a devenit proprietatea lui Isus printr-o convertire profundă, se străduia acum să mărturisească Evanghelia harului rudelor și prietenilor lui de altădată. Le-a trimis scrieri și reviste care conțineau chemarea la Isus și invitații la adunări în care era mărturisită mântuirea pentru păcătoșii pierduți. Dar foarte curând a primit înapoi mai multe dintre aceste expedieri, cu nota poștală: **„Primirea a fost refuzată!”**

Ce a notat poștașul aici cu creionul pe plic, include în sine o însemnătate pentru veșnicie. Lasă să îți se arate ce conțin cuvintele: **„Primirea a fost refuzată!”** când este vorba despre chemarea harului lui Dumnezeu.

Un mesager al lui Dumnezeu a fost chemat la un muribund. Deja la intrarea în locuință acesta a auzit strigătul: **„Păcatele mele! Păcatele mele!”** El s-a apropiat de pat cu soția bolnavului. **„Păcatele mele! Păcatele mele! Rugați-vă cu mine!”** a strigat iar bărbatul muribund. Credinciosul a îngenuncheat și a strigat către Dumnezeu după har, lumină și credință pentru omul disperat. Dar abia chemase în rugăciune Numele lui Isus, că muribundul a strigat: **„Pe acest Isus nu-L vreau, nu, nu! N-am nici un păcat și pe acest Isus nu-L vreau!”** – Nu este locul să descriem aici amănunțele înfiorătoare ale acestei morți, numai atât trebuie spus, că nefericitul om a rămas la aceste cuvinte și a doua și a treia zi, când mesagerul lui Dumnezeu a venit iar la el. La a treia și ultima vizită discuția s-a terminat cu aceea, că cel credincios l-a implorat pe omul muribund: **„Chemați-L pe Isus, mâine va fi prea târziu!”** Răspunsul a fost: **„Nu, nu vreau!”** Acesta a fost ultimul cuvânt, a fost liniște încă o vreme, apoi un strigăt – sufletul a zburat. Acest bărbat a refuzat cu o încăpățănare neclintită acceptarea harului care este în Isus, cu toate că Dumnezeu în harul Său i-a trimis de trei ori un mesager la patul morții.

Biografia lui a fost pe scurt următoarea, conform raportului amănunțit, scris, trimis din partea cuiva foarte demn de încredere: el a fost cândva un om de afaceri bogat, care a dat de lucru la 36 de angajați. În acea vreme a fost mișcat de Cuvântul lui Dumnezeu și stătea cu credincioșii. Dar apoi s-a întors în lume. Începând de atunci a decăzut irezistibil extern și lăuntric. A devenit un batjocoritor, un adulter și un escroc. Dumnezeu l-a avertizat prin moartea fulgerătoare a copiilor lui care crescuseră, prin ruina afacerii lui, prin eșuarea acțiunilor sale – totul a fost zadarnic. Apoi prima lui soție și-a luat viața – așa se spune, - el a fost adus în arest preventiv pentru că exista suspiciunea că el ar fi omorât femeia. Dar au lipsit dovezile și a fost eliberat, s-a căsătorit iar, dar a rămas pe căile lui imorale până a venit acest sfârșit înfiorător. În plus, acest bărbat se obișnuise să spună permanent expresia: **„Cum cade copacul, acolo rămâne.”** Este un cuvânt din Scriptură și exact sună așa: **„Dacă un copac cade spre sud sau spre nord, în locul unde cade copacul, acolo va rămâne.”** (Eclesiastul 11,3.) Astfel acest om nefericit și-a confirmat limpede chiar el soarta lui veșnică – copacul vieții lui a căzut spre nord, în ținutul întunericului veșnic – **acolo va rămâne!** Dumnezeu a avut alte gânduri, gânduri de har pentru această viață. **„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.”** (Ioan 3,16.)

Așa cum acest bărbat a refuzat la moartea lui primirea mântuirii, se întâmplă rar – dar de mii de ori se întâmplă ca oameni care au fost chemați la Isus, să refuze harul cu cunoștința deplină, limpede. Unii râd și batjocoresc, alții declară cu indiferență liniștită: **„Nu vreau!”** Ei refuză să fie mântuiți. Totuși, este scris: **„Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?”** (Evrei 2,3.) Ei își simt vina, dar se gândesc: dacă mă întorc la Isus, trebuie să încep o viață nouă, să renunț la plăcerea lumii, la cârciumă și la vechii mei prieteni veseli – aceasta o resping precis! Ei nu se gândesc la cuvântul: **„Ce i-ar folosi unui om să câștige toată lumea, și și-ar pierde sufletul?”** (Marcu 8,36.) La asemenea oameni Domnul trebuie în multe cazuri mai întâi să le zdrobească toată viața, înainte ca inima să li se deschidă pentru El.

Domnul X. locuia cu familia în metropolă. Ca om de afaceri avea un post bănos în specialitatea lui, avea o soție credincioasă și copii scumpi și dorea să treacă drept evlavios. Dar gândul de a-și da inima Domnului și să meargă pe calea îngustă ca un mărturisitor al lui Isus, lucrul acesta l-a refuzat. Fiul lui cel mai mare, odorul lui, un băiat alert, chipeș, s-a îmbolnăvit grav, incurabil, se apropia de moarte. Dar în ciuda tinereții lui, acest copil și-a dat Domnului Isus inima cu cunoștința limpede și a găsit pace. Tatăl știa exact lucrul acesta; el a avut parte să vadă cum copilul lui a plecat acasă în pace, cu mărturia limpede a mântuirii lui. Durerea și emoția au mișcat profund inima tatălui și părea că de acum voia să meargă cu soția lui pe calea îngustă. Dar

el a fost și a rămas legat de lume și de păcat. Durerea pentru pierderea fiului și emoția la vederea soției lui resemnată tăcut s-au dus. Viața cu monotonia ei, cu cercul cunoscuților și al partenerilor de afaceri și-au revendicat drepturile. **El a înțeles bine că moartea acestui fiu a fost o chemare a harului lui Dumnezeu pentru el, dar el a refuzat primirea.** De data aceasta Dumnezeu a vorbit degeaba.

Dar El face lucrul acesta de două sau de trei ori pentru fiecare om, „El îi păzește sufletul de groapă și viața de la pieirea prim sabie.” (Iov 33,18.) Nu-i de mirare că lanțurile păcatului s-au încolăcit mai tare în jurul acestui bărbat, iar el a învățat tot mai bine să ascundă de soția lui căile întunecate și rele ale vieții lui. Într-adevăr, uneori îl atinge Cuvântul lui Dumnezeu cu o forță convingătoare – dar astfel de oameni învață să se scuture de avertizările serioase ale lui Dumnezeu. Viața a mers mai departe, totul părea să progreseze bine pe dinafară. Bunăstarea și venitul au crescut. Dar cu cât creștea mai mult bunăstarea și prestigiul în fața lumii, cu atât mai inacceptabilă i se părea viața unui creștin convertit. El se temea de împotrivirea lumii, de lupta, de batjocura și de strâmbatul din nas al prietenilor lui. Acum Dumnezeu i-a trimis o boală dureroasă. S-a ajuns la o operație grea în spital: bărbatul înțelegea foarte bine: Dumnezeu vorbește cu mine – **dar a refuzat primirea mântuirii.** El voia într-adevăr să fie în multe lucruri pe placul soției lui și chiar să asculte Cuvântul lui Dumnezeu – dar să se întoarcă la Isus, să vină cu păcatul lui în lumina lui Dumnezeu, aceasta n-o voia. El dorea să rămână ce era și cum era. „Este bine să fii evlavios, dar aceasta ajunge, nu trebuie să exagerăm.”

Iar s-a mai scurs un an. Atunci au urmat dintr-odată acuzații judiciare pentru incorectitudine în afaceri, care au avut ca urmare o condamnare grea. În aceste fapte nu era nimic de descotorosit, căci registrele comerciale vorbeau un limbaj incontestabil. Dintr-odată toată onoarea și mândria în fața oamenilor s-a făcut țândări. Acum bărbatul ședea zdrobit, deznădăjduit. Oare nu l-a avertizat și nu l-a rugat destul de des credincioasa lui soție? Nu l-a chemat Dumnezeu de multe ori? Pe atunci a refuzat să primească **harul; nenorocirea** care a venit acum peste el și peste familia lui, sărăcia și rușinea trebuia să **le** accepte. Atunci s-a frânt inima dură, împotrivoare de mai înainte. Acum a venit ceasul în care a mărturisit tainele conștiinței sale, păcatul trecutului său. El a pășit în lumina lui Dumnezeu. Acum au ieșit multe la lumină, despre care judecătorul de instrucție n-a întrebat, lucruri rele și triste pe care le-a avut de mărturisit soției lui. Apoi au urmat lunile lungi din închisoare. Sub aceste umilințe profunde a devenit capabil să strige după har și să cuprindă în inimă mântuirea prin sângele lui Isus, ca unica mângâiere. Astfel a găsit pace în sângele Mielului.

Prietene, tu ai de-a face cu acest Dumnezeu sfânt și cu Mântuitorul care a suferit și a murit pe cruce pentru păcatul tău, ca tu să fii mântuit. Este grav dacă vom ține închisă ușa inimii pentru Fiul lui Dumnezeu și vom refuza harul. **Nu face lucrul acesta!**

Poate l-ai făcut deja de mai multe ori. Dar acum ai auzit aici câte ceva despre cum Dumnezeul atotputernic poate să-ți zdrobească aceea ce ți-a prins inima în mreje și ți-o ține strâns în slujba lumii. Dar El vrea să procedeze în har cu tine, viața ta trebuie să ajungă sub binecuvântare pentru timp și veșnicie. Dumnezeu vrea **să-ți ia** ceea ce te face nefericit: vina păcatului și lanțurile păcatului. El vrea să-ți dea ceea ce te face fericit: iertare și pace pentru inima ta, binecuvântare și reușită pentru munca ta. Vei deveni un copil iertat al lui Dumnezeu. Greșești dacă te gândești că la Isus nu ți-ar ajunge partea pământească: Trebuie să afli că la El îți merge bine și că El poate să binecuvânteze o viață și pentru timpul de pe pământ, așa cum n-ai avut niciodată.

Domnul, care cheamă cu o dragoste așa de nemărginită, vrea numai fericirea ta. Nu refuza primirea!

Nr. 46

CUM A VÂNDUT UNUL UN
BULGĂRE DE AUR PENTRU RACHIU

„M-a trimis ... să vestesc eliberarea celor captivi
și deschidere a închisorii celor încătușați.” (Isaia 61,1)

În mai multe locuri din Siberia se găsește aur în nisipul râurilor, care este curățat în așa-numitele instalații pentru spălarea aurului. Aceste instalații sunt exploatate de puterea imperială. Unui prieten care a călătorit prin Siberia i s-a relatat într-o spălătorie de aur următorul caz interesant: Într-o zi, unul dintre muncitori a găsit un bulgăre mare de aur. Când i l-a adus administratorului spălătoriei de aur, acesta a întrebat ce dorește ca răsplată. Bărbatul a spus: „Cer să mă întreții pe mine și familia mea toată viața și să pot să beau zilnic atâta coniac cât vreau.” „De acord.” După doi ani acest bărbat a băut până a murit.

Într-adevăr, în Germania nu s-au găsit până acum bulgări de aur în nisipul râurilor – dar bunătatea lui Dumnezeu pune multor, multor oameni în mână bulgări de aur mai buni: sănătate, bunăstare, rațiune, o soție credincioasă, copii sănătoși, un nume bun. Nenumărați germani risipesc acești bulgări de aur pentru alcool, pentru a-și distruge trupul și sufletul.

Se vorbește despre „băutorii ocazionali” care, fără să bea regulat, se îmbată zdravăn la vreo ocazie oferită. Replica sunt „muncitorii ocazionali”, care de regulă sunt și ei beți și lucrează numai în zilele de excepție, când sunt treji. Dintre aceștia din urmă face parte A. K., care a lăsat în urma lui o lungă și ireproșabilă perioadă de serviciu militar și a deținut un post de încredere ca sergent-major la jandarmerie. Dar alcoolul l-a făcut să coboare treaptă cu treaptă. A sfârșit în poșircă. Într-o duminică a băut atâta rachiu, încât nu putea nici să meargă, nici să stea în picioare; adus în locuința lui, a murit de intoxicație cu alcool. Acest bărbat a risipit: onoare, prestigiu, sănătate, toate nădejdlile pentru timp și veșnicie.

N-au fost acestea un mare bulgăre de aur? Satan, marele înșelător, l-a escrocat de ele pentru rachiu ordinar. Dar în spatele acestei vieți distruse mai stă și cuvântul: „Bețivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,10). Dacă nu moștenesc Împărăția lui Dumnezeu, atunci ce? **O veșnicie de moarte și chin!**

Iată câteva aduceri la cunoștința publicului despre efectele alcoolului. Ele sunt preluate din realitatea închisorii, publicate de un preot angajat acolo.

P. întruchipează toată nenorocirea mizeriei bețivilor. Până acum zece ani a fost un bărbat puternic, un muncitor destoinic, un soț și un tată cumsecade. Apoi nu i-a mai ajuns salariul pe care i-l putea plăti meșterul rural. El pleca în fiecare zi de luni la muncă, la S., pentru a se întoarce sâmbătă acasă la familia lui. Dacă la început a pus tot salariul în mâinile soției lui care era foarte cinstită – curând reținerile pentru nevoile lui personale au fost tot mai mari și mai mari. Dar aceste nevoi personale constau în special într-o sete de nestăpânit. Alcoolul l-a scos de la munca lui bine plătită, alcoolul l-a făcut să sărbătorească zile întregi, l-a mânat pe drum, i-a poruncit să-și maltrateze soția și copiii și l-a dus de mai multe ori la închisoare. A fost eliberat și a băut iar. Copilul lui bolnav s-a aruncat pe fereastră de teama maltratărilor tatălui beat. Copilul a murit. Tatăl, tocmai eliberat din închisoare, a participat la înmormântare. Puțin după aceea s-a întors la închisoare ca ucigaș, cu fața abrutizată, cu genunchii tremurând, cu părul alb la un om abia trecut de treizeci de ani. El pătrunsese cu forța, beat ca aproape întotdeauna, în casa soției lui, care se despărțise de el; când proprietarul casei, conform datoriei, i-a interzis să intre în casă, el a ridicat revolverul și l-a împușcat mortal.

M. făcea parte dintre familiile cele mai de văză din orașul său natal. Prin hărnicie și spirit economic și-a croit drum în sus. Dar când a ajuns pe culme, a început să ducă „o viață de domn”. Poate s-a considerat dator față de afacerea lui, să nu lipsească de la nici o ședință de la masa lui

permanentă din cârciumă. Și el avea mai multe mese permanente în cârciumi. În afară de inevitabila halbă de dimineață îi mai plăcea și băutura de după-amiază și era cu bucurie pregătit să întindă sesiunile de seară până în dimineața următoare. „Berea i-a priit întotdeauna foarte bine, numai vinul, nu.” Dar și-a băut zilnic și sticla de vin, iar dacă erau prieteni la el, bea chiar și o sticlă în plus. Băutura nu numai că i-a adormit conștiința, ci i-a răpit și gândirea rațională. Pentru a se smulge din nevoile financiare, s-a atins de bani încredințați lui și a cumpărat pe o sumă nesăbuit de mare lozuri la loteria prusacă pe clase, la gândul nebunesc că ia sigur „lozul cel mare”. Lozul pe care l-a tras – este închisoarea. Totul s-a prăbușit: căminul lui confortabil, fericirea familiei, afacerea lui, numele lui bun și sănătatea pe deasupra. Consecința alcoolismului este o suferință grea, care îl va omorî probabil înainte să se deschidă iar pentru el porțile casei de corecție.

La aceste biografii am putea adăuga fără osteneală încă trei sute asemănătoare, care arată că alcoolul este o putere satanică, ce nu numai că ruinează familii întregi, ci în afară de aceasta aduce blestem și nenorocire în generațiile viitoare. Nici un înșelător omenesc n-ar putea face așa, ca mii de oameni să aleagă mai bine această nenorocire, această mizerie, decât binecuvântarea lui Dumnezeu și pacea inimii. Dar satan poate înfăptui acest lucru. Oare cum îl face? **El îi înșeală pe oameni prin alcool.** El este „dumnezeul veacului acestuia”, care „a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei să nu strălucească pentru ei” (2 Corinteni 4,4). Adaugă la aceste imagini din viață, că în imperiul german mor anual peste 2000 de oameni din cauza delirului alcoolic, că numărul sinucigașilor printre bețivi este enorm - și atunci vei observa câți oameni își vând bulgării de aur pe rachiu, **pentru că prin alcool ei sunt încătușați ai lui satan.**

Când Domnul a rostit în sinagoga din Nazaret cuvintele minunate ale harului, a citit din prorocul Isaia cuvântul: „M-a trimis ... să vestesc eliberarea celor captivi și deschidere a închisorii celor încătușați.”

Isus este cel care are eliberare deplină și pentru cei încătușați în nenorocirea beției, sclavii deznădăjduiți ai lui satan, o salvare reală și o reînnoire a vieții pentru oricine se abandonează, crezând, în mâinile Lui. „Deci dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi.” (Ioan 8,36.) Nimeni nu poate rupe aceste lanțuri puternice, decât Fiul lui Dumnezeu. El poate s-o facă și vrea s-o facă. El a făcut lucrul acesta pentru mii de oameni și îl mai face și astăzi **pentru orice om** care vine la El cu povara păcatului său, indiferent cu ce fel de lanțuri ale păcatului ar fi legat. Firește că la bețivi se vede deosebit de limpede că orice alt ajutor eșuează. Satan râde batjocoritor de orice osteneală de a rupe aceste lanțuri cu intenții bune, cu medicamente, tratamente medicale, obiceiuri cumpătate. Numai credința vie în Isus, Mântuitorul prezent, Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu poate înfăptui această minune a harului: să elibereze deplin un bețiv de lanțurile viciului și să-i reînnoiască viața.

Dar lasă-mă să te întreb, dacă harul te-a păzit de blestemul alcoolului, **ești tu eliberat din lanțurile păcatului? Ai primit viață nouă, viața veșnică? Ești proprietatea lui Isus?** Dacă nu poți să răspunzi la această întrebare cu un „Da” limpede, sincer, sigur, atunci poți să fii cel mai cumpătat om, poate de ani nu te-ai mai atins nici de vin, nici de bere, nici de rachiu – cu toate acestea ești fără pace pe același drum pe care merg sărmanii bețivi, ești tot un încătușat care are nevoie de eliberare – poate ești legat cu funiile mândriei virtuții și a auto-îndreptățirii. Și tu ești în primejdie de a pierde lucrul cel mai prețios pe care îl ai – nu un bulgăre de aur – **sufletul tău nemuritor**, ești în primejdie de a fi înșelat de satan, marele escroc, cu mântuirea ta veșnică, cu nădejdea vieții veșnice.

Nu pune deoparte acest text fără să fi ajuns la o decizie hotărâtoare! Cheamă Numele lui Isus cu încrederea credinței! El te salvează din toate păcatele tale pentru viața veșnică. Cine se lasă în mâinile Mântuitorului prezent, cu încredere în sângele Fiului lui Dumnezeu, care a murit pe cruce pentru păcătoșii vinovați, acela găsește pace, iertare, viață nouă, veșnică. Acesta este singurul tratament salvator **pentru toți păcătoșii.**

Nr. 47

INSULA SCUFUNDATĂ

„Nu plânge!” (Luca 7,13)

Dacă navighezi cu vaporul cu aburi de-a lungul coastei de vest a Americii de Sud, ajungi pe coasta statului Chile. Pe harta maritimă găsești înaintea de această coastă notată o insulă, mare de aproape 100 de kilometri pătrați, care se numește **Juan Fernandez**. Harta îți vorbește despre un port bun pe care-l are insula, despre munți și codri care există acolo. Acum vreo 200 de ani s-a lăsat debarcat pe această insulă un marinar scoțian, pentru a locui acolo ca sihastru; se numea Alexander Selkirk. Ce a făcut și a trăit acest bărbat în singurătatea lui, cum și-a construit o locuință sigură, cum a fost păzit în lupte și primejdii, toate acestea i-au fost cunoscute unui scriitor englez care a folosit aceste evenimente pentru a scrie cartea pentru tineret cunoscută în toată lumea și tradusă în multe limbi „**Viața și aventurile lui Robinson Crusoe**”. Prin urmare, această insulă a primit pe lângă numele ei inițial denumirea de Insula lui Robinson Crusoe. – Clima sălbatică și sănătoasă a avut drept consecință faptul că în ultimii ani numeroși oaspeți din Chile au folosit această insulă pentru vilegiatură. Prin aceasta, populația și regimul de construcție al insulei au crescut repede. Dar **astăzi cauți zadarnic insula, căci a dispărut!** În 20 mai 1906 s-a scufundat dintr-odată. Au fost zilele marelui cutremur care a bătuit tot statul Chile. Valurile Oceanului Pacific au inundat aceleași locuri unde mai înainte foșneau palmierii și strălucea o viață înfloritoare. Nu trebuie atunci să ne gândim la cuvântul: „Pentru că trece vântul peste ea și nu mai este și locul său n-o mai recunoaște”? Aceasta o spune Dumnezeu despre viața omului: „Omul: zilele lui sunt ca iarba; înflorește ca floarea câmpului” (Psalmul 103,15-16).

Tot așa privesc mulți oameni înapoi după fericirea pierdută a tinereții lor. Ce repede au zburat anii! Cândva ai învățat: „Adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale, înainte de a veni zilele cele rele și de a se apropia anii despre care vei zice: „N-am nici o plăcere în ei.” (Eclesiastul 12,1.) Ai reflectat și tu? Nu se amestecă în amintirea anilor trecuți și amintirea păcatului și a vinei? Nu vorbește conștiința ta despre câte un cuvânt mândros, despre multă dragoste neglijată și mulțumire omisă față de Dumnezeu și de oameni, despre câte un cuvânt și câte o faptă care n-au fost bune, despre hotărâri de viață în legătură cu care acum trebuie să spui: Ah, de n-aș fi mers niciodată pe drumul acesta!? Au trecut decenii, viața și-a schimbat fața, a devenit atât de serioasă. Ochii mamei s-au stins, iar acel dulce cămin în care te-ai jucat când erai copil, în care ai visat, nu mai este. **Numără-ți prietenii din tinerețe!** Unde sunt? Câte unul s-a dus deja în veșnicie, iar cei care mai trăiesc, s-au îndepărtat de tine. – Când îmbătrânești se face mai pustiu și mai liniștit în jurul tău. Cine îți va rămâne dintre cei care te iubesc? Cine te va însoți pe ultima bucată de drum? Te gândești: Lupta pentru existență trebuie dată; fii curajos, cumsecade și împlinește-ți datoria zilnică. Dar munca nu-ți poate liniști inima, osteneala nu-ți aduce nici o mângâiere. Când se face liniște în jurul tău, când zaci fără somn noaptea sau în perioadele de boală, imaginile din vremea tinereții tale își fac apariția din marea uitării, ca insulele de palmieri scufundate. Atunci îți se umezesc ochii și te doare inima. Atunci te gândești înainte – ce va mai veni și **ce va fi dincolo, în acel ținut al veșniciei? N-ai nici o nădejde, nici o perspectivă pentru o bucurie viitoare?** Ai numai insula scufundată a fericirii tale zdrobite și pierdute, a speranțelor tale dezamăgite? Atunci ești un om sărman. Aș vrea să plâng cu tine; căci cu cât mai fericit ai fost cândva, cu atât mai sărman ești acum. Te-ai gândit că-ți găsești paradisul pe pământ – te-ai înșelat. Ai crezut că te-ai putea lipsi de harul și de dragostea lui Isus și de nădejdea minunată a vieții veșnice; te-ai înșelat. „Blestemat este omul care se încrede în om și care își face carnea braț al său și a cărui inimă se depărtează de Domnul. Și va fi

ca un tufiș în pustiu și nu va vedea când va veni binele; ci va trăi în locurile arse ale pustului, într-un pământ sărat și nelocuit.” (Ieremia 17,5-6.)

Locuiești tu în acest ținut sărat și nelocuit, unde nu înflorește floarea bucuriei inimii și a nădejzii? Te-au înșelat oamenii cu bani, ți-au răpit onoarea, te-au lipsit de conștiința bună? Ești preocupat de gânduri disperate pentru că ți s-au sfărâmat curajul și nădejdea? Ți-ai îngropat soția și copiii? Zace și aici, sub această movilă tăcută o insulă scufundată de fericire și de nădejde, care a fost cândva a ta? Dumnezeu îți transmite un cuvânt care sună așa: „Cel care umblă în întuneric și nu are lumină, să se încreadă în Numele Domnului și să se sprijine pe Dumnezeul său!” (Isaia 50,10.) – Ești bolnav, poate de mai mulți ani și îi invidiezi pe oamenii care dorm fără dureri, care se scoală și pot umbla? Odinioară ai putut și tu. Acum trupul tău bolnav îți amintește zilnic de slăbiciunea ta și de suferința ta – tot o insulă scufundată! Și totuși există nădejde pentru tine, căci Isus este aproape de tine; El spune: „Eu sunt Domnul care te vindecă!” (Exod 15,26.)

Sau poate spui, așa cum a spus om bogat nu demult: Nu-mi lipsește nimic, sunt foarte mulțumit, îmi merge bine și nu-mi doresc deloc o altă fericire. – Atunci lasă-mă să-ți spun: orice ai avea pe acest pământ: bogăție și onoare, fericire familială și reușită în profesie și în afacere – într-o zi ți se vor scufunda și ți se vor sfărâma. Vine ceasul când se vor scufunda în valurile reci ale morții, pentru a nu se mai întoarce niciodată: ceea ce ai avut, ai sperat și ai fost pe pământ. **Ce-ți rămâne în pragul veșniciei din viața ta trecută? Vei avea atunci o nădejde?** Vai de omul sărman căruia atunci nu-i va sta deschisă nici o poartă a luminii, căruia în pragul veșniciei nu i-a rămas din trecut **decât vina!** Firește că aceasta nu se scufundă și ea în adâncuri, ea se încolăcește în jurul omului ca un șarpe pe care nici nu-l poate da jos, pe care nici nu-l poate călca în picioare. De aceea spune Cuvântul lui Dumnezeu despre aceia care călătoresc fără Isus prin timp spre veșnicie: „Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” – Nu este aceasta și starea ta?

Ascultă Evanghelia harului! Oricine ai fi, oricât de profundă ar fi suferința ta, oricât de mare ar fi vina ta, orice ți s-ar fi luat, chiar dacă cea mai adâncă durere ți-a sfâșiat inima, - **există un Prieten care vrea să fie Mântuitorul tău!** El vrea să ți le vindece pe toate: rănila pe care ți le-a produs păcatul și pe acelea care ți-au adus suferința. Ridică-ți ochii; aici **este un Soare** care vrea să răsară pe cerul tău, pentru a lumina cu razele iubirii și ale fericirii desăvârșite în viața ta, ca să te vindece. Aici este un **Mângâietor** care poate mângâia așa cum te-a mângâiat odinioară scumpa ta mamă, când copil fiind, ai plâns. Mai știi cum îți săruta ea fața înlăcrimată și îți spunea: **Nu plânge!** Tot așa vrea Dumnezeu și Mântuitorul tău, Cel împotriva căruia ai păcătuit, să te mângâie și să-ți spună: **Nu plânge!** În mâhnire și în durere nu este putere pentru biruință – puterea biruinței este numai în încrederea credinței, în trăirea harului și a prezenței Dumnezeului veșnic. La aceasta te cheamă Domnul. De aceea a venit Fiul lui Dumnezeu din ceruri, pentru că te-a văzut pe o cale a pierzării, unde erai înșelat. El te-a văzut într-o viață în care din cauza păcatului nu putea să crească decât suferință, dar pace deloc. Isus a văzut venind ceasul când stelele speranței tale trebuiau să pălească toate, când din fericirea ta amăgitoare nu vor rămâne decât acuzațiile vinei tale. El a luat asupra Lui: blestemul, vina, judecata și moartea. Pentru tine a mers El la cruce, El, care a purtat El însuși păcatele noastre în trupul Său pe lemn (1 Petru 2,25). El a fost părăsit de Dumnezeu din cauza păcatului tău. „Am așteptat compătimire, dar degeaba; și mângâietori, dar n-am găsit nici unul.” (Psalmul 69,20.) Prin jertfa Lui El a deschis poarta spre bucuria veșnică pentru păcătoșii vinovați; și pentru tine! Acest prieten salvator este aproape de tine, îmbrățișează-I picioarele! Deschide-ți inima pentru El, adu-I vina ta și suferința ta – El va repara toată paguba ta!

Nr. 48

FUGA DINAINTEA LUI DUMNEZEU

„Unde să mă duc de la Duhul Tău și unde să fug
de la fața Ta? Dacă mă sui în ceruri, Tu ești acolo;
dacă mă culc în Locuința morților, iată, Tu ești acolo;
dacă aș lua aripile zorilor, dacă aș locui la capătul mării,
și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va apuca.” (Psalmul 139,7-10)

Că prorocul Iona a fugit odinioară de fața Domnului și s-a dus pe mare, unde Dumnezeu l-a ajuns cu o furtună puternică, despre aceasta scrie în Biblie; citim acolo cum acest bărbat a fost aruncat în mare, înghițit de un pește mare și vărsat pe țărm după trei zile. Pe aceste căi adânci a fost el smerit și supus, pentru a merge pe drumul dorit de Dumnezeu. **Și astăzi sunt mulți oameni care fug dinaintea Dumnezeului oricărui har**, care îi caută și îi cheamă. Într-o asemenea fugă, furtunile lui Dumnezeu ajung din urmă corabia vieții omului încăpățânat. Dumnezeul atotputernic îl aruncă pe fugar în adâncuri astfel, încât stă în fața ultimei alegeri: să se supună harului lui Dumnezeu, sau să se piardă nenorocit și disperat pentru totdeauna. – **Poate ești și tu fugar dinaintea lui Dumnezeu?** Atunci sigur n-ai vrea să fii acolo unde auzi Cuvântul Lui, acolo unde este lăudată dragostea Lui. Un tată credincios a scris de curând despre fiul său înstrăinat de Dumnezeu, foarte talentat, că acesta a venit în fața tatălui cărunt și a bătrânei mame spunând că el n-ar mai putea rămâne sub acoperișul lor, că nu mai vrea să audă Cuvântul lui Dumnezeu. El a plecat de acolo. Fugea de Dumnezeu. Dumnezeu va ști să-l găsească.

Paul N. N. era un adevărat copil de soldat; tatăl lui, unchiul lui, bunicul lui fuseseră soldați, ultimul a căzut în războiul împotriva francezilor. Tatăl a murit pe când Paul era încă mic; mama, o creștină serioasă, și-a crescut copiii în disciplina și avertizarea pentru Domnul. Ei au fost profund inițiați în Cuvântul lui Dumnezeu și și-au predat de timpuriu inima și viața Domnului, au devenit proprietatea lui Isus încă la o vârstă fragedă cu o conștiință personală a credinței. Dar când Paul a intrat în viață, a fost cuprins de puterea lumii. Discuțiile și concepțiile oamenilor, sclipirea lucrurilor trecătoare, înșelăciunea păcatului l-au prins în capcană; toate acestea l-au tras pe căile înstrăinării de Dumnezeu și ale păcatului. Pentru a se sustrage influenței mamei și privirilor celor credincioși, a căutat de lucru printre străini. Totuși, inima lui fără pace și acuzațiile conștiinței lui îl făceau profund nefericit. S-a mutat din loc în loc fără să știe de ce și încotro. A pățit ca Iona; el fugea de fața Domnului. Scrisorile stăruitoare, de avertizare ale mamei lui nu l-au ajuns; aceasta s-a adresat poliției, dar zadarnic. Unul dintre prietenii lui Paul, cu care ținea legătura, i-a scris: Ai grijă, te caută poliția! Aceasta a intensificat teama fiului pierdut așa, încât s-a înrolat pe cinci ani la Luxemburg în legiunea străină franceză.

La începutul anului 1902 Paul a ajuns în Sidi bel Abbé ca soldat francez în legiunea străină. Durerea inimii lui a mers tot mai adânc cu cât a învățat să-i cunoască mai bine pe aventurierii ușuratici care-l înconjurau. Într-o zi, un soldat din compania lui a fost arestat ca ucigaș de tată și de mamă și a murit câteva zile mai târziu de o moarte fulgerătoare. Atunci Paul a scris mamei lui, a cărei rugăciune l-a înconjurat pe tot drumul. Tare ar fi vrut să părăsească acum calea greșită și să se întoarcă la mama lui. Dar cum? Dezertarea i se părea singura cale de ieșire. Firește că aceasta nu era calea dorită de Dumnezeu. El a pus la cale cu câțiva camarazi un plan de evadare; dar tocmai în aceste zile s-a îmbolnăvit de aprindere de plămâni și de febră tifoidă. Suferința a fost grea – dar în mod miraculos s-a însănătoșit repede. Era limpede că Dumnezeu a intervenit în calea planului său, acela de a deveni dezertor. Dar Paul încă nu învățase să înțeleagă limbajul lui

Dumnezeu. După ce a savurat nouă săptămâni de convalescență, compania lui a fost transferată la un fort izolat. Acolo s-a lăsat iar momit de un camarad la o încercare de evadare. Dar după mai multe zile de rătăcire încioace și încolo prin pustie, au fost găsiți de niște arabi și jefuiți. Prădați de toate hainele, nu mai aveau nimic decât, textual, pielea goală. După chinuri și primejdii de nedescris, au găsit drumul înapoi la tabăra companiei lor. Dezertorul datora bunăvoinței căpitanului său faptul că a fost pedepsit numai cu 60 de zile de arest. În locul lui semiobscur de arest a ajuns în sfârșit la liniște și și-a venit în fire. Cu mulțumire și emoție a citit scrisorile mamei lui, dar încă nu s-a întors cu pocăință la Isus și totuși aceasta era ținta pe care Dumnezeu voia s-o obțină cu educația Lui.

Paul a fost trimis după un an cu o companie mică la granița marocană, pentru a ridica acolo barăci într-un loc. Aici ocazia pentru evadare părea favorabilă. Paul ar fi trebuit să știe bine că Domnul nu va merge cu el pe acest drum – el trebuia să facă experiențe și mai adânci despre ce găsește omul pe căile voinței proprii. El a evadat cu un camarad în speranța că vor ajunge în orașul marocan Melilla, ceea ce le-a reușit și altădată unor dezertori. Ei au pornit pe drumul care duce peste culmile munților Atlas. Acolo au fost jefuiți de arabi, au pierdut punctul cardinal și în cele din urmă cei doi așa s-au pierdut unul de altul, încât nu s-au mai putut găsi. Paul a trebuit să-și continue drumul singur după eforturi lungi, zadarnice. În una din zilele următoare a auzit semnale franțuzești și și-a dat seama că s-a rătăcit. Acum s-a întors pentru a ajunge pe coastă într-un marș de noapte. După ce a părăsit zona muntoasă, s-a rătăcit în smârcuri întinse, din care a încercat zadarnic să scape. Scufundându-se mereu, era gata să dispere. Izolat, nenorocit, aproape gol, pe punctul de a muri de foame, trebuia acolo, în singurătate, să se scufunde în mlaștină! **Acum ajunsese la punctul de întoarcere, unde nu i-a rămas nimic altceva de făcut, decât să cheme îndurarea lui Dumnezeu.** A strigat către Dumnezeu după salvare. Oare nu este scris: „Cheamă-Mă în ziua necazului: Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica” (Psalmul 50,15)? Dumnezeu a răspuns pe loc. Paul a găsit teren solid pentru picioare și nu numai atât. Niște arabi care își aveau ogorul în apropierea aceluși ținut mlăștinos, l-au observat și l-au ajutat să iasă. Erau oameni altruști, ospitalieri, l-au dus în casă, l-au hrănit, l-au înviorat, i-au înlocuit cămașa și hainele și l-au însoțit sub protecția lor până în localitatea învecinată. Acolo a fost dus la guvernatorul marocan, care l-a primit ospitalier și i-a dat găzduire. El a obținut însoțire sigură până pe coastă, unde a găsit ingineri și muncitori europeni care erau angajați acolo, la construcțiile portuare. Aceștia i-au arătat drumul spre Melilla. După multe greutatea și primejdii noi a ajuns în sfârșit, amărât și pe jumătate gol în acest oraș, unde a fost dus în arestul poliției. Aici s-a prezentat în ziua următoare și camaradul lui, pe care îl pierduse în munți. Amândoi au fost trimiși dincolo în Spania, în orașul Malaga. Acolo au mai urmat încă 14 zile de mizerie amară, până când în sfârșit, prin mijlocirea consulului german a fost găsită o posibilitate de a călători de la Valencia la Hamburg. Paul și-a anunțat apoi mama, care s-a grăbit în întâmpinarea lui la Hamburg.

Acum vedea, privind în urmă, unde l-au dus încăpățânarea și necredințioșia și ce a făcut Dumnezeu pentru el. Atunci a trebuit să spună cu umilință: „La Domnul Dumnezeu nostru sunt îndurări și iertări; pentru că ne-am răzvrătit împotriva Lui. Și n-am ascultat glasul Domnului Dumnezeului nostru” (Daniel 9,9-10).

Cine poate să descrie bucuria copleșitoare, veselia și mulțumirea față de Dumnezeu la această revedere a mamei și a fiului! Trei ani a durat despărțirea. Ochii mamei se odihneau acum cu bucurie asupra acestui fiu salvat, care era un monument în viața al harului lui Dumnezeu, chiar și un monument de ascultare a rugăciunilor credinței mamei lui. Căci Paul s-a întors nu numai la inima mamei lui, ci înainte de toate la inima Mântuitorului său. Ce drum amar, ce dureri adânci a pricinuit acest fiu mamei lui, care se ruga, și lui însuși, **prin fuga de Dumnezeu!** De câtă răbdare, ocrotire, salvări minunate a avut el parte de la Mântuitorul căruia l-a întors spatele, de care a fugit!

Și în viața aceasta a devenit realitate cuvântul: „Unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult” (Romani 5,20).

În înstrăinarea lui de Dumnezeu, omul își descoperă propria inimă – dar Dumnezeu în harul Său vrednic de adorare ia păcatul, chiar neascultarea omului ca prilej de a-l face pe omul încăpățânat să afle ce este în inima lui Dumnezeu: har covârșitor, îndurare salvatoare. **O, nu fugi de acest Dumnezeu care te iubește și te caută și pe tine, care L-a dat pe singurul Său Fiu pentru tine la moarte de cruce, ca tu să găsești iertarea întregii vini și viața veșnică.** Nu poți fugi de El. Este valabil și pentru tine: „Unde să mă duc de la Duhul Tău și unde să fug de la fața Ta?”

Trebuie doar să te smerești înaintea lui Dumnezeu! Dar aceasta este marea deosebire: Dacă te smerești înaintea lui Isus acum, în timpul acesta de pe pământ, dacă îi predai, crezând, vina ta și voința ta, atunci găsești în El pentru totdeauna pe marele tău Salvator și Prieten. Dar dacă nu-L omagiezi aici, atunci vei găsi în El pe Judecătorul sfânt; va trebui să apari în fața scaunului Său de judecată, pentru a-ți primi sentința.

Nr. 49

EXISTĂ RESTABILIRE PENTRU O VIAȚĂ RUINATĂ?

„Rostește numai un cuvânt!” (Matei 8,8)

O mulțime mare de oameni era adunată într-o seară de martie a anului 1906 în sala orașului M. Doi bărbați, care aparțineau unor clase sociale mai înalte, mărturiseau celor adunați că Isus Hristos este un Salvator viu, prezent, puternic și dispus să rupă orice lanț al păcatului pentru toți cei care se lasă sincer în mâinile Lui. „Deci, dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi.” (Ioan 8,36.)

Abia se rostise ultimul cuvânt, că un grup de 12 bărbați s-a îndreptat spre vorbitori, pentru a pune la îndoială sau a pentru a critica una și alta; unii veneau chiar să ceară bani. Dar unul era mânat de o altă dorință. Acest bărbat murdar, mizerabil, de vreo 50 de ani a atras imediat atenția asupra lui. Hainele lui dovedeau cea mai mare sărăcie, cizmele lui mult prea mari pentru picioarele lui erau evident cerșite, căci nu puteau fi făcute pentru el. „Ați vorbit despre eliberare deplină. Eu sunt un bețiv de acum 20 de ani și datorită beției am ajuns în mizerie. Nu pot să trec pe lângă nici o cârciumă, trebuie să intru și să beau. Pentru mine sigur nu mai există eliberare.”

Era vopsitorul și zugravul L., pe care soția împreună cu singurul copil l-au părăsit pe bețivul incorigibil în urmă cu 15 ani, pentru a-și câștiga pâinea mai bine singură și pentru a-și crește fiul. Abia de atunci calea vieții lui L. a luat-o de-a dreptul la vale, el făcea parte dintre acele figuri cunoscute ale orașului care nu mai găseau de lucru, dar desigur, mai găseau un pahar de rachiu ca unică donație de milă din partea cârciumarilor, la ale căror tejghele și-au vândut puterea și fericirea vieții pentru alcool.

Acestui bărbat i-a spus acum simplu și limpede mesagerul lui Dumnezeu: Isus **vrea** să te salveze și Isus **poate** să te salveze. Dacă te lași sincer în mâinile Lui, El te face liber, așa încât nu vei mai avea nevoie să bei; atunci Isus îți va restaura viața. Bărbatul a crezut copilărește, simplu și a spus: „**Cred că Dumnezeu poate și vrea să mă facă liber, mă predau Lui.**”

Ce s-a întâmplat apoi ca urmare a acestei decizii simple? Bărbatul a fost într-adevăr liber din acel ceas, alcoolul n-a mai fost pentru el o ispită. El s-a întors la Isus și a găsit iertare pentru multele și grelele lui păcate. Chiar a găsit din nou de lucru și câștig. Curând și-a urmat drumul într-un costum nou și cu o față schimbată. Astfel a trecut într-o zi pe lângă o cârciumă în care înainte se îmbătase de multe ori. „L., vino înăuntru!” A intrat. Iată aici o monedă de zece mărci

și un pahar de rachiu pentru dumneavoastră. Dar un lucru fără altul nu poate fi primit. Beți rachiul tot și moneda este a dumneavoastră.” Aceasta a fost într-adevăr o ispită pentru bărbat, care nu avusese de multe ori de-a face cu monede. Dar el le-a refuzat pe amândouă.

Nu mult după aceea, un bărbat necredincios i-a oferit o sumă mare ca împrumut, ca să poată să înceapă o afacere proprie. Dar deoarece acest simplu mărturisitor al lui Isus a înțeles că în acești bani sunt ispite pentru el, i-a refuzat. Domnul, care l-a eliberat, îi va netezi și viitorul. Într-adevăr, a fost o viață nouă, pe care a putut s-o vadă toată lumea. Bețivul decăzut, zdrențaros mai înainte, este un meșteșugar harnic, cumpătat și un martor credincios pentru Isus, Mântuitorul păcătoșilor pierduți.

Curând L. a adus un alt zugrav, care era la fel de încătușat de băutură, la aceia care i-au arătat lui calea spre eliberare - și acesta a găsit pace și o viață nouă. Ce fericire, ce bucurie pentru L.!

Soția lui L. locuia în C., lângă Berlin; a fost vizitată pentru a i se aduce vestea despre marea transformare de care a avut parte bărbatul ei. Ea n-a putut să înțeleagă lucrul acesta. Dar s-a lăsat convinsă să vină după o vreme la M. – astfel s-a ajuns la o împăcare a celor doi soți atât de mult timp înstrăinați. Puțin după aceea s-a ținut o adunare în care au fost lăudate marile fapte ale harului lui Dumnezeu față de păcătoșii pierduți. Atunci L. a ieșit în față și a mărturisit în cuvinte simple: „Ca bețiv am zăcut de multe ori pe stradă; am fost un sărman încătușat al lui satan. Am venit la Isus și m-am lăsat în mâinile Lui, El m-a eliberat, mi-a iertat toată vina, mi-a restaurat viața și m-a făcut fericit. Am avut parte de aceasta:

„Dragostea lui Isus izbăvește,
Brațul Lui e tare, credincios,
Lanțul păcatului zdrobește
Și va face totul nou și frumos!”

Toate acestea au fost consecința **unui** pas al credinței, **a unei** predări sincere Mântuitorului prezent.

Câți oameni nu-și mistuie anii în lupte împotriva păcatului! Nu este vorba numai despre cei care beau – oare nu sunt nenumărați oameni încătușați în păcatul arțagului sau al lăcomiei sau al poftelor carnale? Ce de lacrimi amare sunt vărsate de oameni care tare ar vrea să fie eliberați din păcat! Dar ei rămân legați atâta vreme cât vor să se elibereze singuri. Mulți iau deciziile cele mai serioase, alții fac juruințe. Câți n-au spus-o deja: Știu că viața mea, trupul meu și sufletul meu se distrug în această slujbă a păcatului! Ei vor să scape de acest lanț - dar vai, după câteva zile sau săptămâni se scufundă mai tare decât înainte, prinși în capcană de ispite. După multe atacuri și înfrângeri renunță la împotrivire, satan își duce prizonierii în mizerie, la pierzare. Este aceasta **dorința lui Dumnezeu? Nu!** Există salvare și eliberare pentru toți, **dar numai pe calea arătată de Dumnezeu.** Cine vrea să fie salvat de pe corabia naufragiată, trebuie să urce în barca de salvare – dar dacă refuză lucrul acesta, se va duce la pierzare. El poate să strige cât vrea după ajutor pe corabia care se sfărâmă, el poate să spună și să spere că vasul nu se va scufunda sau că va veni o altă barcă mai bună, pe care ar vrea s-o aștepte – se va scufunda dacă nu va urca în barca de salvare.

Există pentru toți păcătoșii legați, care suspină, numai această salvare: **să se încredințeze mâinilor lui Isus, crezând.** Acolo este salvare deplină și sigură – în rest nicăieri. Fiul lui Dumnezeu a venit, a suferit și a murit pe cruce ca oricine crede în El să nu se piardă, ci să aibă viața veșnică (Citește Ioan 3,15-16). Deci aceasta este vestea divină a harului, că pentru păcătosul cel mai decăzut, pentru cel mai mare rob al viciului, pentru ispititorul împovărat de blestem, pentru oameni care prin păcat sunt nenorociți, bolnavi, săraci, acoperiți de rușine, se poate găsi **o salvare și o vindecare deplină.** Dar bagă de seamă, există numai această singură cale, trebuie să vii la Isus, la Mântuitorul și să te încredințezi Lui. Ce face El apoi este dincolo de toate gândurile omenești. El salvează dumnezeiește, minunat, deplin trupul și sufletul pentru

timp și veșnicie. Acesta este lucrul minunat, că această cale este nespuse de simplă și absolut sigură, că toți pot să intre pe ea, să-I spună Domnului crezând: Sunt aici, Isuse, salvează-mă! Nu este simplu lucrul acesta? **„Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!”** (Romani 10,13.) Îndrăznește de aceea, oricine ai fi, și vei vedea că Isus Își ține cuvântul.

Există câteodată ici și colo medici lăudaroși fără scrupule, care laudă un tratament nou, pentru care bolnavul trebuie întâi să plătească mulți bani și după aceea tot nu este ajutat. Dar la Domnul nu este așa. – O, minunată putere a vieții veșnice, care s-a arătat pe acest pământ în Isus, pentru a lăsa să lumineze harul lui Dumnezeu la locul morții, al nenorocirii, al deznădejdiei! Isus aduce pacea, ajutorul, restaurarea vieții acolo unde omul crede că sunt îngropate toate speranțele.

Ei bine, oricine ai fi, permite să fii întrebat, dacă Domnul a putut să rostească deja în viața ta acest cuvânt de har prin care totul a devenit nou. Poate că ești liber de viciul evident – totuși, prin păcat ești un încătușat care trebuie să devină liber. Și omul cel mai virtuos are nevoie de restabilirea vieții prin har și prin sângele lui Isus. Mai înainte el se afla pe calea largă, care duce la osândă - putea el să se considere oricât de bun ar fi vrut. Dar dacă a devenit un salvat al Lui Isus Hristos, atunci Dumnezeu spune despre el: „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5,17).

Nr. 50

ÎN DRUM SPRE IAD

„Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 3,7-8)

X. era fiul unui fost ofițer, un funcționar bancar de mai târziu, deci făcea parte dintr-o familie cultă. Din nefericire, deja de când era băiat drumul vieții lui a mers tare în jos. Versat în toate lucrurile rele, pe lângă aceasta isteț și viclean, s-a împotrivit tuturor eforturilor rudelor sale de a-l aduce pe o cale mai bună. A fost dus în diferite instituții de educare pentru fii decăzuți, dar mereu fără rezultatul sperat. Dimpotrivă, el învăța în aceste instituții de la alții pierde-vară tineri ceea ce îi mai lipsea în formarea lui ca infractor.

Desigur, X. a auzit pe drumul lui Evanghelia harului, dar a respins-o; el voia cu hotărâre ce era rău.

Când a împlinit 22 de ani avea în urma lui deja mai mulți ani de închisoare și de casă de corecție în multe sale pedepse diferite. Escrocheria, falsificarea de acte, hoția, violul erau pe lista aproape interminabilă a infracțiunilor sale.

Acum bărbatul tânăr, frumos se îndeletnicea în Berlin cu o meserie care este prea murdară și prea rușinoasă pentru a o descrie mai îndeaproape, o îndeletnicire care-l eticheta ca pe un slujitor privilegiat al lui satan. El făcea parte dintre oamenii despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune că conștiința lor este ca și cum ar fi durificată cu fierul roșu. Nu exista nici o răutate, nici o imoralitate pe care să nu le fi comis deja acest om și în care să nu fi fost pregătit să-i conducă și pe alții, numai să câștige bani din aceasta, pentru a-și continua viața vicioasă.

Într-o noapte, când X. stătea într-un bar în toiul desfătării sale destrăbălate, au intrat în local câțiva străini care i-au vestit acestui ticălos harul lui Dumnezeu și i-au chemat pe acești oameni adânc decăzuți la Isus, Mântuitorul și Salvatorul. Există în unele locuri creștini care, îndemnați de dragostea lui Dumnezeu, își sacrifică odihna nopții ca să meargă în speluncile viciului, pentru a le duce marea veste a harului robilor păcatului, care sunt departe de Dumnezeu, că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri pentru a-i salva și a-i împăca cu Dumnezeu pe păcătoșii vinovați. Ce veste minunată când este propovăduită într-un loc unde satan și-a angajat slujitorii și slujnicele pentru a-i distruge pe oameni în adâncurile păcatului prin băutura, imoralitate, violență și înșelăciune: a venit un Mântuitor, un Salvator pentru care nimeni nu este prea rău! Un Prieten

puternic este aproape, care vrea să-i elibereze pe toți cei încătușați, pentru a le dăruia viață nouă, veșnică. Isus spune: „Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară” (Ioan 6,37). Ce credincios, ce îndurător este Dumnezeu, că în mijlocul acestei lumi care gonește după bani și plăcere, trimite mesageri ai dragostei pentru a striga în locurile viciului: „**Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!**” (Ioan 1,29.)

Unul dintre acești mesageri ai dragostei divine a intrat în acea noapte în vorbă cu X., a ajuns la o discuție serioasă cu el și l-a convins să părăsească Berlinul și scena rușinii și a păcatului său și să plece la țară într-o casă unde se caută salvarea păcătoșilor încătușați, fără nădejde.

A venit într-adevăr acolo și a găsit ce i s-a spus, oameni care aceasta aveau de făcut, să-i ducă pe păcătoși din mizeria unei vieți pierdute la Isus, ca ei să poată găsi o viață nouă, fericită. Ce transformare a întregului mediu! În loc de zgomotul marelui oraș, aici era liniște și pace; în loc de agitația haotică, o viață ordonată de familie, un pat bun, hrană sănătoasă și în plus zilnic vestea harului Cuvântului lui Dumnezeu. – Într-un asemenea loc încă nu-l dusesese drumul vieții lui plin de peripeții. Aici se potriveau viața, casa și oamenii cu Cuvântul lui Dumnezeu, care era zilnic citit și discutat. Dar tot ce îl înconjura aici stătea în contradicție, în opoziție de neîmpăcat cu direcția vieții lui lăuntrice. Dar deoarece i se cerea zilnic să muncească, a fost imediat decis să nu rămână aici. – După câteva zile i-a împărtășit stăpânului casei hotărârea lui. Acesta a vorbit cu mare dragoste cu el despre trecutul și despre viitorul lui. X. n-a mușamalizat nimic din adâncurile păcatului vieții sale. El a vorbit cu o franchețe stranie despre tot ce a rămas în urma lui. „Recunosc că am fost primit aici cu multă dragoste – **dar nu vreau!** Cunosc Cuvântul lui Dumnezeu; tocmai vreți să-mi spuneți cuvântul din Ioan 3,36, care spune: „Cine crede în Fiul, are viața eternă; și cine nu se supune Fiului, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” Știu toate acestea și sunt adevărate. **Știu că mă aflu în drum spre iad.** Vreți să-mi spuneți că drumul meu va sfârși în beciurile de infractori din Hamburg sau de altundeva – am fost deja acolo, le cunosc. – În lungile perioade de închisoare și de casă de corecție am citit de mai multe ori toată Biblia; o cunosc. Am citit-o pentru că mi-a făcut plăcere să mă cert în legătură cu ea cu pastorul care mă vizita din când în când. Știu tot ce-mi spuneți. Dar nu vreau să mă convertesc. **Aparțin diavolului și vreau să slujesc diavolului.**” – Ochii lui pătrunzători au privit tăios în ochii martorului lui Isus, care l-a chemat cu atâta dragoste la convertire. Din acești ochi gri ca oțelul au fulgerat o hotărâre înfiorătoare, o forță satanică.

„Gândiți-vă unde duce drumul dumneavoastră! În viața dumneavoastră păcătoasă veți fi curând bolnav și nenorocit și ce veți avea atunci în față?” – „Știu lucrul acesta”, a spus X., „atunci va mai exista un remediu: îți tragi un glonț în cap. Dar vă mărturisesc că momentan sunt prea laș pentru aceasta. Căci deși de multe ori găsesc viața aceasta insuportabilă, știu că va fi mult mai îngrozitor când voi ajunge în iad, pentru a rămâne acolo unde este diavolul. Acolo va fi și mai înfricoșător. De aceea mai trăiesc acum o vreme viața aceasta groaznică, până trebuie să mor, apoi plec în iad. Dar să mă convertesc nu vreau. Spun sigur: nu vreau!” Stăpânul casei i-a mai mărturisit încă o dată cu inima zguduită, că Isus îl caută și vrea să-l salveze. „Nu, nu vreau să mă las salvat. Și nici aici nu pot să rămân; mâine plec înapoi la Berlin; nu vreau să fiu salvat.” X. a fost rugat, a fost implorat să rămână. „Nu, nu vreau, plec!”

Nu merită acest dialog să fie citit de mulți? Ce mărturie despre starea îngrozitoare a unei inimi împietrite, dar și ce dovadă a dragostei căutătoare a Mântuitorului! Aici este palpabil acest cuvânt: „Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară” (2 Petru 3,9). Nimeni nu va avea vreo scuză în ziua aceea, că Domnul nu l-a căutat. Toți vor trebui să mărturisească din istoria propriei lor vieți: Isus a vrut să mă salveze – dar eu n-am vrut să mă las salvat.

X. a plecat. Nu știu unde este acum; și dacă mai este deschisă pentru el ușa harului, numai Domnul știe. El, care a spus că nu-l va izgoni pe cel care vine la El, El, a cărui îndurare este mai înaltă decât cerul, El este Acela al cărui sânge ispășitor ajunge pentru a îndepărta munți de vină

din viața oricărui păcătos care strigă după har – dar totuși numai acolo unde păcătosul se smerește cu pocăință pentru a căuta har.

Cine se împietrește față de har, se aduce singur sub judecata împietririi.

Nu se pune problema că harul lui Dumnezeu ar fi la capăt – el este aici atâta timp cât păcătosul umblă pe pământ în timpul lui de har -, nu, este vorba despre aceea, că un om se poate face singur incapabil să apuce harul. Și atunci? Ce viață, să știi că se poate găsi o salvare în Fiul lui Dumnezeu și totuși să porți în tine conștiința clară: Domnul a vrut să mă salveze – eu n-am vrut – este prea târziu! Poate știi că Domnul a bătut la ușa ta de mai multe ori – tu L-ai refuzat. Acum te cheamă din nou prin acest text – deschide-ți inima pentru El! N-o închide, nu te împietri față de dragostea lui Dumnezeu, lasă-te salvat, **Isus te caută!**

Nr. 51

ÎN CÂRCIUMĂ

„Doamne, fă-mi cunoscut sfârșitul meu și cât este măsura zilelor mele; fă-mă să știu cât de trecător sunt.” (Psalmul 39,4)

Domnul N. era un negustor bogat și respectabil, el trecea și drept un bun tată de familie – dar punctul central al vieții lui, locul propriu-zis al stării lui de bine era în cârciumă. Era iubit în cercul tovarășilor lui de chef. Dacă stăteau împreună până noaptea târziu, se credeau chemați să facă aprecieri asupra tuturor lucrurilor. Ciudat, la ce înălțime a aroganței îi ridică pe oameni plăcerea cârciumii! Fie că este politica externă sau atitudinea cancelarului Reichului în parlamentul Reichului sau chiar „evlavioșii” de care existau câțiva în D. și în împrejurimi – verdictul acestei mese din cârciumă era hotărâtor în toate domeniile, așa li se părea lor. Că ar mai exista și o instanță superioară sau că Dumnezeu sfânt despre care mărturiseau acei creștini, ar exista în realitate, la aceasta nici nu se puteau gândi. – Uimitoare orbire a acestor copii ai lumii, care-L categoriseau drept nimic pe propriul lor Creator și-L respingeau pe Mântuitorul lor! Nu exista în ochii lor nici o îndoială că ei, oamenii cârciumii, sunt mai deștepți decât acei creștini deplorabili, care voiau în toate să-și supună Bibliei viețile și casele. Societate ridicolă acești credincioși – ar trebui băgați în casa de nebuni, aceasta era opinia. Acesta făcea parte dintre subiectele preferate, ca pretutindeni. Ciudat că oamenii cârciumii revin mereu la credincioși în discuțiile lor! Înseamnă că totuși trebuie să fie ceva în viața și în mărturia copiilor lui Dumnezeu, care nu le dă pace fiilor veacului acestuia. Într-o zi domnul N. a lipsit. A fost lovit dintr-odată de o **apoplexie grea, omul alert, absolut sănătos**, care încă nu trecuse de șaiszeci de ani. Era grav. Când N. s-a trezit din lunga lui stare de inconștiență, nu putea nici să meargă, nici să stea în picioare, nici să vorbească. Familia lui era profund speriată. Medicul a prescris odihnă absolută. Într-adevăr, după câteva zile puterea a revenit în membre și în limbă. Mergea evident spre însănătoșire. El a putut din nou să scrie. Atunci și-a amintit că prietenii lui vor fi în seara aceasta, în orice caz, în cercul obișnuit. Le-a trimis un salut în scris, în care se lăuda vesel că a învins moartea care întinsese mâna după el. „Excelent!” „Ce limbaj bărbătesc!” Mesajul lui N. a fost citit și discutat cu aprobare bucură. Autorul scrisorii nu s-a gândit și prietenii lui din cârciumă la fel de puțin, că Dumnezeu sfânt, care-l avertizase așa de serios pe N. și care mai adăugase câteva zile de har la viața lui pierdută, a citit și El această sfidare. Dar domnul N. a pățit ca odinioară împăratul Belșatar din Babilon. Acesta, în exuberanța lui, L-a disprețuit pe Dumnezeu sfânt în fața tovarășilor lui de chef. Atunci o mână tainică a scris pe peretele sălii împărătești cuvintele: **„Ai fost cântărit în balanță și ai fost găsit prea ușor!”** Daniel, martorul lui Dumnezeu l-a înștiințat: „Te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor! Pe Dumnezeu, în mâna

căruia este suflarea ta și ale căruia sunt toate căile tale, nu L-ai glorificat.” În aceeași noapte Belșatar a fost omorât. (citește Daniel, capitolul 5!) Așa i-a mers și domnului N. El, care abia se însănătoșise, trimisese nu de mult acel salut semeț din casa lui, că a și venit un nou atac cerebral – se sfârșise; și trei zile mai târziu prietenii lui stăteau în jurul sicriului său, la înmormântarea solemnă.

Cât de absolut orbi sunt oamenii înstrăinați de Dumnezeu! în aroganța lor se ridică mai presus de orice – Dumnezeu le arată neputința lor, îi doboară și îi cheamă la pocăință, dar ei nu vor să înțeleagă harul. Aplauzele și râsul tovarășilor lor de băutură valorează pentru ei mai mult decât chemarea harului Dumnezeului veșnic.

„Susținând că sunt deștepți, au ajuns nebuni.” Ei nu înțeleg valoarea imensă a timpului harului. Ei aud și citesc zilnic cum oamenii sunt chemați în veșnicie din mijlocul plăcerii și a slujirii păcatului – dar ei nu aud cu urechile care aud. Ei nu vor să pună la inimă nici limbajul lui Dumnezeu din Biblie, nici limbajul lui Dumnezeu din evenimentele zilei. **Câți oameni** nu sunt smulși zilnic în veșnicie din mijlocul desfătării vieții, din câștigul de bani și din plăcerea păcatului! Oamenii chiar vorbesc despre asemenea știre din ziar, dar numai în sensul unei noutăți interesante. Pentru întrebarea: Ce are Dumnezeu să-mi spună prin aceasta? nu este loc în inima lor. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Învață-ne să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă” (Psalmul 90,12). Ai căpătat tu o inimă înțeleaptă? Ești salvat? Ai pace cu Dumnezeu?

În 6 aprilie 1905, în Nagold, în Pădurea Neagră s-a prăbușit cârciuma „zum Hirsch”. Toată clădirea a fost înălțată cu un metru și jumătate cu 70 de vinciuri, pentru a face o reconstrucție a parterului. În timp ce casa plutea astfel în aer, erau adunați cam 150 de oaspeți la o sărbătoare în sălile localului. Doar era cât se poate de interesant și deosebit, un triumf al spiritului întreprinzător modern să poți mânca și bea vesel într-o casă plutitoare. Deodată a urmat prăbușirea. 52 de oameni au fost morți, cam 94 au fost răniți. Mica localitate de 4000 de locuitori a fost băgată în sperieți și în doliu.

Știrea din ziar a fost pentru toată Germania o predică, nu numai despre nechibzuința întreprinzătorilor, ci mult mai mult despre gravitatea morții, care a smuls așa de brusc acest grup de oameni de la ospățul festiv, în veșnicie.

În localitatea Salo, pe malul lacului Garda (în nordul Italiei), este scris pe o cârciumă: „Al tempo perduto!” Tradus: „La timpul pierdut!” Ce potrivit este acest nume pentru o cârciumă, unde se risipesc atâtea ore prețioase de neînlocuit. Dacă am vedea un om care ar arunca în apă în chip ușuratic monede de aur și diamante, l-am duce la ospiciu. Nu sunt orele și zilele mult mai prețioase decât aurul și pietrele scumpe?

„Chemați-l înapoi! Chemați-l înapoi!” striga o femeie care trăgea să moară. „Pe cine?” a fost întrebată. „**Timpul! Timpul pierdut!**” Da, cine l-ar putea chema înapoi! Banii se pot pierde și se pot câștiga iar; sănătatea se poate dobândi iar – **dar timpul?** El nu se mai întoarce. Vai, dacă din timpul pierdut va rezulta o veșnicie pierdută!

Pentru tine mai este astăzi timpul harului, ascultă vestea harului! Ți-o trimite Dumnezeu, care te iubește și te caută! Fiul lui Dumnezeu a venit din cer pe pământ nu pentru a aduce o lege sau o învățătură nouă, nu, **El a venit să-i mântuiască pe oameni, pentru a le îndepărta păcatele.** Aceasta a înfăptuit El prin jertfa trupului Său o dată pentru totdeauna. Ce a făcut Isus pe cruce este suficient pentru a-l împăca deplin pe păcătosul cel mai decăzut, cu Dumnezeu. Drumul spre Dumnezeu este deschis pentru toți, pentru sărac și pentru bogat, pentru bătrân și pentru tânăr, pentru cel școlit și pentru cel neșcolit. Tuturor le este oferit acest har. **Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi, pentru tine și pentru mine pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, ca noi să devenim neprihănirea lui Dumnezeu în El (2 Corinteni 5,21).**

El, judecat pentru păcatul nostru și pedepsit ca un răufăcător – noi, iertați de dragul Lui, declarați drepti și slăviți! Ce minunată este această veste a harului! Oare n-ar trebui ca fiecare căruia îi este vestită să se bată în piept, să se smerească în țărână înaintea lui Dumnezeu și să-și

deschidă inima acestei dragoste demne de adorare? De ce rămân atât de mulți departe de Hristos? Pentru ei nu merită osteneala să se gândească la veșnicie! Deșertăciunea lumii, pălăvrăgelile cârciumilor țin legată inima lor superficială, indiferentă. Ei iubesc plăcerea lumii și cinstirea oamenilor mai mult decât cinstirea lui Dumnezeu; satan îi minte și îi înșeală. Nu te lăsa înșelat de satan! Vai de tine dacă în ciuda dragostei lui Dumnezeu, care te caută și te cheamă, rămâi sub povara păcatului tău neiertat! Isus are puterea și dorința să te elibereze și să te ducă la Dumnezeu, dar numai El, nimeni altul. Dacă respingi harul care te cheamă, dacă refuzi să fii salvat, atunci vei merge din propria ta vină la veșnica pierzare. Numai „cine Îl are pe Fiul, are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5,12). Crede mărturia neîndoioasă a Aceluia care a venit din cer și pentru tine!

Nr. 52

NĂSCUT PENTRU COROANĂ

„Trezește-te tu, care dormi, și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine.” (Efeseni 5,14)

În Franța a domnit din anul 1380 până în 1421 regele Carol al VI-lea, care a fost încoronat ca rege deja la 12 ani, după moartea tatălui său. Dar el nu s-a putut bucura de regatul lui, căci gelozia rudelor și a tutorilor lui și a tuturor celor mai mari din regat au umplut țara cu interminabile războaie civile. La acestea s-au adăugat dușmanii din exterior, care erau pregătiți în orice clipă să se folosească de necazul din interior. Când în anul 1392 Carol al VI-lea a fost într-o expediție pentru a pedepsi un nobil instigator, a izbucnit nebunia la nefericitul rege. El a văzut dintr-odată în slujitorii lui devotați pe dușmanii lui. Crezând că voiau să-l omoare, s-a aruncat asupra însoțitorilor lui și a omorât patru paji, astfel că a trebuit înfrânt și legat. Într-adevăr, după o vreme s-a liniștit, dar crizele s-au întors iar și s-au intensificat, până când a devenit în cele din urmă nebun de tot. Și a rămas așa timp de 30 de ani; în acest timp au invadat Franța: englezii din nord, burgunzii din est, spaniolii din sud. Fiecare avea printre rudele regelui prieteni care l-au chemat. Nefericita țară, însăși capitala, Paris, a fost călcată în picioare și pustiită. Între timp l-au învățat jocul de cărți pe regele nebun. Astfel și-a petrecut timpul cu jocul de cărți, până când a murit, în 21 octombrie 1421. Ce viață tristă a unui bărbat care a fost născut pentru coroană! În nebunia lui și-a îndreptat sabia nu împotriva dușmanilor care amenințau din toate părțile regatul lui, ci împotriva slujitorilor lui credincioși. Sufletul lui întunecat și ochiul lui înșelat n-au observat nenorocirea, decăderea împărăției lui. El a fost chemat să salveze un popor nefericit, sfâșiat de dușmani, din mâna asupritorilor lui; el ar fi putut să aducă binecuvântare, ajutor și pace. – Ce imagine jalnică; bărbatul nebun stă acolo la jocul de cărți și-și încheie viața pierdută, amărâtă, fără nădejde, fără rod. Câți oameni nu-i seamănă! Ei sunt născuți pentru o cunună și o slavă veșnică, dar orbiți prin puterea păcatului și viclenia lui satan, nu-L mai recunosc pe Isus, credinciosul lor Prieten. Ei îi resping pe aceia care vor să le aducă har și pace; ei nu vor să audă despre așa ceva. Anii prețioși ai vieții lor îi prăpădesc în zădărnicie. Astfel duc din această viață pământească în veșnicie numai vina lor și lasă în urmă pe pământ dâra tristă a păcatului și a egoismului lor.

Nu te gândi că acest tablou se potrivește numai fiilor degenerați, bețivilor, robilor viciului și pușcăriașilor! Nu, se potrivește tuturor oamenilor care-și țin închisă inima pentru Isus, Prietenul salvator, și care trăiesc numai pentru vremelnice. Să nu spui: nu mă interesează! Cine știe, poate ai citit în această istorie de viață o pildă a propriei tale biografii. Firește, este limpede, tu nu ești nebun, tu nu te repezi cu sabia asupra rudelor tale, tu nu-ți petreci anii cu jocul de cărți – nici Esau n-a făcut aceasta și totuși s-a înșelat singur, pierzând cununa dreptului său de întâi-născut și

a vândut binecuvântări veșnice pentru o mâncare de linte. După aceea a venit ceasul când a strigat peste măsură, cu un țipăt mare și amar și în tânguirea lui a spus tatălui său: „Binecuvântează-mă și pe mine, tată!” (citește Geneza 27,34!) Dar a fost prea târziu. De aceea viața lui Esau stă ca un exemplu de avertizare în Biblie pentru toți oamenii care amăgiți de lucrurile trecătoare, își pierd cununa veșnică. Ei trăiesc în iluzia că: onoarea, bogăția, munca, activitatea, desfătarea ar fi adevărata viață, în afară de care nu există alta. Ce-i drept, ei văd cum iar și iar cunoscuții și rudele lor sunt deznădăjduiți la bătrânețe și în boală și apoi mor în parte cu resemnare bărbătească, în parte cu disperare. Dar de câte ori a fost înmormântat cineva din cercul lor de cunoscuți, ei au uitat repede. Forța mediocrității și atitudinea pământească îi rețin pe oameni. Dacă se apropie de ei cineva cu mărturia limpede a evangheliei, fie zâmbesc cu milă, fie devin grosolani și îl privesc ca pe un dușman. Chiar oamenii care în altminteri sunt în viață politetea însăși, prietenoși cu oricine – s-a pomenit așa ceva, devin atât de neprietenoși față de creștinii credincioși, încât nu-i mai recunoști pe oameni. Dar consecințele sunt colosal de grave. Iată un exemplu:

În orașul B., la ușa unei case bogate a venit un creștin mai în vârstă, care era cunoscut ca martor al lui Isus, și a dorit să vorbească cu stăpânul casei, un negustor deja mai vârstnic. Acesta din urmă, care l-a recunoscut, l-a refuzat, ba chiar i-a trântit ușa în nas. El nu voia să audă nimic despre Isus și nici să aibă ceva de-a face cu cei evlavioși. Câțiva ani mai târziu, mesagerul lui Dumnezeu a fost chemat în aceeași casă. Bătrânul trăgea să moară, iar copiii lui, care nu mai puteau fi martori la sfârșitul plin de chinuri și disperat al tatălui lor, au sperat că vizita credinciosului i-ar putea aduce mângâiere și pace. Martorul lui Isus a povestit chiar el cum pe buzele omului muribund alternau vaiete, strigăte de tânguire, disperare și blesteme, astfel că i-a fost imposibil să se roage pentru acest muribund. Iată un om care a crezut că bunăstarea lui, prestigiul lui cetățenesc și cultura lui îi dau dreptul să-L disprețuiască pe Hristos. Acum Dumnezeu l-a lăsat pradă să moară deznădăjduit în păcatele lui.

Este grav pentru tine dacă respingi vestea harului. O, n-o face! Doar este vestea dragostei lui Dumnezeu, chemarea lui Isus pentru inima ta. Fiul lui Dumnezeu îți spune că El a murit pe cruce pentru tine, pentru a lua pe capul Lui blestemul tău și vina ta, că vrea să te mântuiască și cu sângele Lui prețios să spele viața ta de toate petele. Conștiința ta trebuie să ajungă la odihnă deplină, iar tu trebuie să ajungi sub har, ca să fii binecuvântat pentru timp și veșnicie. Acel rege francez nefericit, pe care învăluirile lui îl mențineau la jocul de cărți în timp ce norocirea bătea la porțile țării din toate părțile, nu și-a dat seama în demența lui de luptele puternice în care era vorba despre propria lui coroană, despre moștenirea lui și despre onoarea lui. Dar tu, prietene, știi tu că între Isus și satan, între Împărăția luminii și împărăția întunericului se dă o luptă în care este vorba despre veșnicia ta? Știi tu că este vorba foarte limpede și simplu despre întrebarea: dacă partea ta va fi o cunună veșnică în slavă sau o pierzare veșnică în iazul de foc? Cununa și slava la care te cheamă harul lui Dumnezeu sunt **o realitate veșnică**; ele nu sunt o strălucire visată sau născocită, nu, ci o podoabă împărătească adevărată în acea țară, unde nu există moarte și răposare. De aceea este scris: „Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestrăicătoare și neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru o mântuire gata să fie descoperită” (1 Petru 1,3-5). Nu irosi visând cu ochii deschiși, nu risipi pe fleacuri timpul harului.

Înțelege întreaga seriozitate, nu te amăgi, trezește-te, privește cum stau lucrurile într-adevăr! Unul dintre marii scriitori a pus în gura unuia dintre eroii săi, în ceasul decisiv cuvintele: **A fi sau a nu fi; aceasta este întrebarea!** Cu siguranță că aceasta este o vorbă mare, dar în ceea ce te privește este vorba despre una mai mare, căci niciodată nu va veni un ceas în care vei putea merge în **inexistență. Vei fi veșnic, tu însuși, eul tău, în deplină conștiință a personalității tale**

și a responsabilității tale. Dar aceasta este întrebarea: slava sau osânda – salvat sau pierdut – o cunună în ceruri sau chinurile întunericului iadului? Ai devenit tu acum conștient de această hotărâre foarte importantă? Dă-ți singur socoteală asupra ei! Vino la conștientizarea limpede, **oricine ai fi, oriunde ai fi. „Trezește-te tu, care dormi, și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine!”** Aceasta este valabil pentru tine, prietene, vino la conștientizarea că Isus vrea să te mântuiască și să te ierte pe tine, păcătosul vinovat. Dacă ai apucat aceasta înțelegând și crezând, atunci spune-I Lui, Celui prezent: Doamne, salvează-mă! Îmi plec inima și viața înaintea Ta, înaintea Celui răstignit și înviat.

Nr. 53

ULTIMUL SEMNAL

**„Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit
și noi nu suntem salvați.”** (Ieremia 8,20 textual)

Înmormântarea prințului X. se terminase. Sicriul fusese coborât în cavou. Afară, în fața mausoleului stătea grupul mare al administratorilor silvici care l-au dus la mormânt; în fața frontului lor era bătrânul maistru de vânatoare, care de-a lungul zecilor de ani îl însoțise și îl slujise de atâtea ori la vânatoare în pădure și pe câmp. Când sicriul era coborât, bătrânul și-a ridicat cornul și întregul corp al vânătorilor princiari a suflat salutul de rămas-bun: **gata vânătore!** În acordurile prelungi, melancolice a răsunat ultimul semnal, pe care vânătorul competent îl înțelege astfel: vânătore s-a terminat.

Ieșiseră odinioară în strălucirea soarelui speranțelor tinerești. Soarele a apus, ziua a trecut. Încă mai răsunau tonurile solemne, când bătrânul maistru de vânatoare s-a clătinat și s-a prăbușit mort în fața frontului; el își suflase singur salutul de rămas-bun; și vânătore lui se terminase. Ce trist, ce serios este lucrul acesta! Cum trece vântul toamnei peste miriște și vorbește despre înflorire și cântat, despre agitația și coacerea care au fost cândva aici – au trecut, nu se întorc – așa este retrospectiva asupra anilor trecuți, asupra unei vieți care a trecut. Puterea tinereții și pofta tinereții trec, câte un prieten se mută înainte în țara veșniciei. Privești în urmă; spune, prietene, ce-ți rămâne din anii trecuți? Când vei cânta ultima ta melodie, va fi de bucurie, de laudă, de mulțumire, de nădejde și de pace? Sau va fi de tristețe, va trezi în inima ta tânguirea: viața mea și-a greșit ținta?

Viața nu este o distracție de vânatoare, iar moartea nu este odihnă de vânător, cum a crezut nu de mult un bărbat distins. El a dispus să fie înmormântat în pădurea verde unde a împușcat ultimul cerb. Așa s-a și făcut – dar în ținutul în care s-a dus nu va fi întrebare câți cerbi a împușcat, ci dacă a găsit împăcare în sângele lui Isus pentru păcatul vieții sale.

În Biblie găsim un loc care vorbește și el despre o retrospectivă plină de mâhnire despre ceva ce acum a trecut: **„Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit și noi nu suntem salvați.”** Ești tu salvat? Într-un alt loc Domnul le vorbește oamenilor despre timpul de har expirat: „De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripă, și n-ați vrut!” (Matei 23,37). Spune, prietene, **tu ai vrut?** Ai venit sub aripile harului lui Isus cu vina ta? Da, privește în urmă drumul pe care l-ai parcurs! Adu-ți aminte de dragostea mamei tale, care te-a crescut și ți-a purtat de grijă! Adu-ți aminte de tatăl tău, ce a însemnat el pentru tine și cum te-a instruit! Adu-ți aminte de drumul tău din perioada școlii și a adolescenței și unde te-a dus drumul tău! Apoi, dacă ai privit drumul parcurs, verifică această singură întrebare: dacă viața ta, cântărită pe

balanța lui Dumnezeu, a fost **bună** sau **rea**. Mă refer la faptul, dacă tu cu viața ta poți să stai în fața ochilor Dumnezeului sfânt și **ce părere va avea El despre ea**.

Oamenii judecă superficial, ușuratic, ba de multe ori chiar mincinos, mai ales când la morminte se face o retrospectivă a vieții expirate. Cât este aici de lăudat și de slăvit?

La mormântul unui moșier s-au adus laude că parcul lui plăcut și l-a făcut cu atâta gust; la înmormântarea unei actrițe ea a fost lăudată că și-a cultivat și și-a folosit talentul cu atâta grijă. Iar despre un om de stat s-a spus că Dumnezeu îi va socoti succesele politice ca merit. Ce să mai spunem despre elogiile cu care sunt înmormântați academicienii și scriitorii, care au fost vrăjmași evidenți ai lui Hristos și care prin cuvântările și prin cărțile lor au înșelat sute de oameni, lăsându-i fără credință, fără rugăciune și fără nădejde! În fața tronului de judecată al lui Dumnezeu va fi văzută înfățișarea adevărată a vieții, nu ceea ce a fost ea în ochii lumii, ci cum a văzut-o Dumnezeu, „care va și aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor” (1 Corinteni 4,5). Problema vinii păcatului este cea care face retrospectiva dureroasă și perspectiva întunecată. Ca un nor întunecos apasă **păcatul neiertat** pe trecut. Nu la toți oamenii este o conștientizare clară, mulți încă n-au meditat niciodată la lucrul acesta; ei sunt complet orbi în această privință. Dar dacă vorbești cu ei despre păcatul lor, câte unul recunoaște munții vinei lui. **Știi tu că Fiul lui Dumnezeu de aceea a venit din ceruri și de aceea a mers la cruce, pentru a-ți elibera viața de această povară, de acest blestem?** Majoritatea oamenilor, cu toate că se numesc creștini, află aceasta ca pe o veste cu totul nouă.

Ce poveri ale conștiinței apasă de multe ori deja pe vieți foarte tinere! Unii au deja în școală relații amoroase păcătoase, alții se îndeletnicesc cu pungășii grosolane sau cu răutăți rafinate. Ce a urmat după aceea, în adolescență!?

Acum ceva vreme a scris un tunar, care în zilele tinereții lui a fost îndemnat spre Isus de către mama lui care se ruga și de către învățătorul lui credincios de la școala duminicală: „Tot mai adânc și mai adânc m-am scufundat în păcate și curând a venit disperarea. În această stare mai trăiesc și astăzi. Pentru mine nu mai există salvare. Vă rog, nu-mi mai scrieți, căci cu cât sunt mai mult avertizat, cu atât este mai mare pedeapsa. De unde să iau pace pentru inima mea rea?” Și pentru această viață are Isus scăpare și eu cred că ea a fost tămăduită. – Cu siguranță că poșta germană a Reichului transportă multe scrisori care vorbesc ca aceasta, despre poverile păcatului neiertat. Dumnezeu face să se propovăduiască cu har minunat în tot poporul nostru vestea că a venit un Mântuitor, la care se poate găsi iertare desăvârșită, pace deplină pentru inimă, pentru orice păcătos care crede. Cât de neîngrădit este acest har va dovedi următoarea întâmplare. Acum un șir de ani, într-un oraș silezian, un vagabond cerșetor și-a făcut turul din casă în casă. În această dimineață adunase din cerșit deja trei mărci și era aproape hotărât să-și încheie munca bănoasă a zilei, pentru a risipi în cârciumă plata câștigată ușor. Atunci ochii i-au căzut pe o casă situată în apropiere și și-a zis: Doar poți mai înainte să rezolvi și această casă. A intrat; era ora prânzului. El și-a prezentat rugămințile obișnuite, înșelătoare. Femeia, care tocmai pusese mâncarea pe masă, i-a spus bărbatului ei: „A venit un sârman ucenic meșteșugar; putem desigur să-l luăm la masă cu noi.” Zis și făcut. Haimanaua și-a găsit un loc la masa familială, s-au rugat și au mâncat. Stăpânul casei a luat imediat Biblia, a citit un capitol, apoi au îngenuncheat toți, chiar și vagabondul. Gospodarul a mulțumit și s-a rugat. În această rugăciune el a stăruit ca Dumnezeu oricărui har să se îndure și de ucenicul meșteșugar, să-i dăruiască lumină asupra păcatului său și adăpost în harul lui Dumnezeu. Străinul fără casă, puternic mișcat de Duhul lui Dumnezeu, a exclamat în clipa aceea: „Doamne Isuse, dacă într-adevăr ești prezent, așa cum acești oameni fericiți te cheamă aici, atunci mă predau Ție!” Acest bărbat a primit în aceeași clipă siguranța iertării multelor sale păcate, pace cu Dumnezeu, o bucurie covârșitoare. Apoi a spus cine este și ce a fost viața lui până acum. Și-a mărturisit multele păcate și ticăloșii, dar și siguranța iertării sale. **Astăzi, acest vagabond de altădată - acum un mărturisitor și**

martor al lui Isus - îi întreține din muncă cinstită pe ai săi, ca un tată de familie ordonat și cumpătat.

Dacă Dumnezeu a făcut atunci ca păcătosului să-i fie așa de ușor să găsească o viață nouă și să scape de povara vinei lui – nu vrei să vii și tu la Isus?

La aceasta te cheamă astăzi Domnul. Tu nu știi cât de lung va fi timpul tău de har; gândește-te la bătrânul maistru de vânătoare și la salutul vânătorilor: **Gata vânătore!** Gândește-te la cuvântul: „Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit și noi nu suntem salvați”! Dumnezeu nu vrea ca sfârșitul tău să fie așa. Iată, prietene, sfârșitul poate veni mai repede decât ai crezut. **Lasă-te salvat!** Acum știi calea.